ETHEL POLLEY

Patronul spitalului

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de: CORNELIA ALEXOI-SHILI

Capitolul 1

Trenul de la Dar-es-Salaam opri într-o altă haltă - locul era prea mic pentru a putea primi numele de gară - si Sara Wayne privi amuzată grupul de copii africani care dădură năvală, imediat ce trenul începu să încetinească.

- Bananas, memsahib? întrebă unul dintre ei, râzând cu toată faţa.

- Banane, pentru cea mai frumoasă doamnă din tren?

Sara întoarse încet capul, întrebându-se cine îi făcea un compliment atât de special. Bărbatul o privi dezamăgit de refuzul ei, dar imediat după aceea îl văzu aplicând aceeaşi tactică cu o altă femeie din apropiere.

- Ah, bărbaţii, murmură Sara ca pentru ea. Japiţe ca-ntotdeauna.

Zâmbi apoi amar, dar se şi mustră în gând pentru importanţa pe care o dăduse incidentului.

Uşa compartimentului vecin se deschise brusc şi Sara se uită uimită la bărbatul masiv, care îşi puse pe umăr bagajul enorm şi sări cu uşurinţă pe iarba care ţinea loc de peron, dispărând apoi vioi în

mulţime.

Probabil era vreun rugbist, se gândi Sara, uitându-se lung după statura lui atletică.

Era îmbrăcat cu un costum bine croit, dintr-o stofă foarte scumpă, după toate aparenţele.

Aceasta fusese singura figură care-i atrăsese cu adevărat atenţia, de la începutul acestui voiaj.

Privi apoi distrată valul de du-te-vino, întrebându-se dacă va mai revedea vreodată silueta atletică a bărbatului care-i stârnise atâta interes.

După câteva momente, îl observă, foarte aproape, alături de o femeie mai în vârstă.

- Cum Dumnezeu au fost în stare să te vâre într-o asemenea situaţie? o întrebă el pe vârstnica din dreptul lui si Sara remarcă imediat timbrul deosebit de plăcut al vocii necunoscutului.

Femeia îl privi usor îngândurată.

Era si ea destul de înaltă si foarte atrăgătoare, desi bronzul pielii îi accentua puţin peste măsură ridurile din jurul ochilor si gurii.

- Nu m-au vârât în nimic, dragul meu, răspunse ea cu o voce destul de rece.

Bărbatul o privi nemulţumit, dar totusi cu afecţiune:

- Să fim serioşi, mamă. Cum putem s-o angajăm pe fata asta ca soră medicală, când tot ce stim despre ea e că se numeste Wayne si că si-a luat examenele cu foarte bine?

Probabil era doctor, se gândi Sara si ca orice doctor minimaliza competenţa surorilor medicale.

Apoi, ca si cum s-ar fi trezit abia atunci, realiză că el îi

pomenise numele.

Ah, îsi spuse ea, nu putea fi chiar mătusa ei această doamnă...

Doamne, nu, nu mătuşa mea, se rugă ea în gând.

Fusese totuşi mult prea clar că el se referise la persoana ei. îi pomenise doar numele.

Mătuşa sa, Laura, pe care n-o mai întâlnise niciodată, dar care insistase atât de mult să vină în Tanzania, pe de o parte pentru a-i ţine companie verişoarei ei, Felicity, iar pe de altă parte, pentru a se angaja ca soră medicală la compania la care unchiul ei fusese manager.

Sara strânse buzele. Nu trebuia să ia în seamă cele auzite, dacă nu vroia să-şi înceapă noua slujbă într-o atmosferă de ostilitate.

Ar fi vrut, totuşi, să-i spună acestui bărbat că nu numai că şi-a luat cu foarte bine toate examenele, dar a primit şi medalia de aur pentru cea mai bună soră medicală a anului. îi putea demonstra oricând abilităţile ei profesionale, îşi spuse Sara, privind cu coada ochiului figura impozantă a tânărului pe care-l admirase cu doar câteva minute mai înainte.

Trenul porni din nou. Sara îşi privi îngândurată ceasul. Peste o oră va ajunge la destinaţie. Tocmai bine pentru a putea mânca ceva şi a-şi putea pregăti bagajele pentru coborâre.

Căldura care o izbi în momentul în care se dădu jos din tren era de-a dreptul sufocantă.

Trăgând adânc aer în piept, Sara se uită cu atenţie în jur, încercând să desluşească în mulţime dacă mătuşa sau

vărul ei o căutau din priviri.

Nu-i zări însă nicăieri şi rămase câteva momente pe peron, gândindu-se la ce avea de făcut. Bagajele erau prea grele pentru a le putea ridica de una singură, dar cum toţi hamalii treceau pe lângă ea, încărcaţi până peste cap, îşi luă inima-n dinţi şi le cără ea însăşi, îndreptându-se încet spre ieşire.

- Ştiţi cumva dacă doamna Wayne a venit în întâmpinarea mea? îl întrebă ea pe tânărul de la casa de bilete.

- Vreţi să ajungeţi la Kwaheri, memsahib? o întrebă el, si Sara încuviinţă, mirată totusi că acesta cunostea numele fermei situată la cel puţin patruzeci de mile distanţă de locul în care se aflau. Mai bine mergeţi cu Bwana Halifax, continuă el, privind spre un autobuz vechi, parcat în faţa staţiei. Memsahib Wayne conduce foarte prost.

Bucuroasă că putea iesi din încurcătură, Sara îsi cumpără un bilet si-i permise tânărului să-i încarce bagajele în autobuzul supraaglomerat, după care se urcă si ea, fericită că scăpase de povara geamantanelor.

Usa se închise în urma ei, iar soferul tocmai se pregătea să pornească motorul, când o faţă rotundă si veselă se lipi de geamul portierei, privind cu atenţie înăuntru.

După câteva momente, usa se deschise din nou si tânăra care se uitase pe fereastră sări repede în masină.

- Esti, cumva, Sara? întrebă ea, privind peste umerii celor din faţa ei.

Sara se uită lung la faţa înrosită de căldură a fetei, cu

părul tăiat si foarte dichisit aranjat, în contrast puternic cu blugii foarte uzaţi si tricoul vechi si lălâu.

- Tu esti Felicity? întrebă Sara zâmbind.

Cealaltă fată încuviinţă, zâmbind la rândul ei.

- Ia-i bagajele si dă-le jos, Tom, spuse Felicity, uitându-se spre taxator. Şi prinde asta, continuă ea, aruncându-i o monedă de argint, care străluci o clipă în bătaia soarelui.

- Mulţumesc, memsahib! scânci el, supunându-se, după care se întoarse la locul lui de la casa de bilete.

- Se pare că doar Tom nu e toropit de căldura asta, comentă Felicity. Cred că îi face plăcere să alerge de colo-colo, continuă ea cu un zâmbet vesel, care o făcu, brusc, deosebit de atractivă.

Ce păcat că nu avea zâmbetul ăsta tot timpul, se gândi Sara. Nu-i stătea bine deloc mofluză, cum o văzuse în primele momente.

- Foarte drăguţ din partea ta că ai venit să mă iei, spuse Sara încet. îţi mulţumesc.

- O, Doamne, chiar n-ai de ce să-mi mulţumeşti. Vin, oricum aici o dată pe săptămână să ridic corespondenţa şi, ca să fim sinceri, Kwaheri nici nu-i chiar aşa de departe. Nu pentru standardele noastre. Puteai să vii cu cursa locală, dar e atât de cald, încât mi-ar fi milă şi de un câine să-l văd închis acolo pe căldura asta, spuse Felicity, sărind pe scaunul şoferului şi deschizând cealaltă portieră, pentru a putea urca şi Sara. Cred că va fi foarte amuzant să te am în preajmă, continuă ea, după ce porni motorul. Sper că te vei înţelege cu mama, deşi nimeni nu prea reuşeşte asta. Oricum, n-aş putea spune că e o femeie rea. Trebuie doar

să ştii cum s-o iei.

Sara se foi pe scaun, uşor îngrijorată de cele auzite. Nu era chiar atât de încurajator faptul că mătuşa sa nu se înţelegea cu nimeni.

- Dacă tu te înţelegi cu ea, spuse Sara surâzând, atunci cred că voi putea şi eu.

Felicity o privi amuzată:

- Nici nu-ţi va fi prea greu, presupun, de vreme ce vei fi plecată de-acasă mai tot timpul.

Felicity conducea cu o grimasă de plictiseală, ca şi cum ar fi bătut la nesfârşit drumurile din Tanzania. Cu toate acestea, părea foarte stăpână pe sine la volan şi Sara o privi cu coada ochiului cum manevrează totul cu cea mai mare dexteritate, după care îşi mută privirile asupra drumului.

Erau foarte puţine lucruri de văzut, în afara câtorva plante arse de soare si, din loc în loc, câte un cactus.

- Cum se numesc aceste plante? întrebă Sara în momentul în care trecură pe lângă un pâlc mai consistent de verdeaţă.

- Sisal, răspunse Felicity surâzând, observând stingherea la verisoarei sale datorată acestei mici ignoranţe. Cu toate că nu prea mai au la ce să fie folosite, acum, în epoca nailonului.

- Atunci, de ce nu se gândesc să cultive altceva? întrebă Sara.

- Pentru că nu creste nimic altceva aici, răspunse prompt Felicity. Aici e. sisal sau nimic, surâse ea din nou, cu toată faţa. Dar nu te îngrijora, localnicii s-au adaptat din

mers la vremurile pe care le trăim si si-au găsit, fiecare, o modalitate de a supravieţui.

Sara nu mai spuse nimic. Pământul acesta, într-adevăr, nu arăta foarte fertil. Condiţiile de trai erau probabil foarte dificile în ţara în care descinsese, se gândi Sara, privind cu luare-aminte relieful arid. Cu toate acestea, simţea deja că începe să îndrăgească nespus aceste locuri.

Aceasta era Africa. Locul unde puteai întâlni în fiecare clipă ceva ce păruse imposibil până atunci.

Imediat ce casa familiei Wayne se zări în depărtare, Felicity apăsă atât de tare pe acceleraţie, încât masina păru să prindă aripi.

- Casă, dulce casă!... exclamă ea. Bine că n-ai venit cu Matt. Conduce ca un nebun, explică Felicity. Spre deosebire de el, James conduce arareori, si extrem de prudent.

-James? întrebă Sara uimită, realizând abia atunci cât de puţine lucruri despre mosie îi spusese, de fapt, mătusa ei.

- E fratele lui Matt. Urăste sisalul si vrea să scrie cărţi.

- Atunci, de ce n-o face? întrebă Sara, contrariată. Nu înţeleg.

- Vei înţelege, o asigură Felicity.

Maşina opri brusc în faţa casei, făcându-i pe toţi copii din curte să fugă speriaţi în toate direcţiile.

Sara coborî încet din maşină, uimită că rezistase în soarele care-i bătuse în ceafă tot timpul.

îşi aranjă cu grijă fusta, dar probabil, îşi spuse ea, va rămâne complet boţită, până la următoarea spălare.

Ar fi vrut să arate mai bine la prima întâlnire cu mătuşa sa, dar presupunea că toţi cei care soseau în asemenea condiţii, arătau la fel de jalnic.

Felicity o invită pe terasa care înconjura casa, asigurând astfel răcoarea pentru toate camerele dinăuntru.

- Mama te aşteaptă probabil în sufragerie, spuse ea, aşa că du-te mai întâi s-o vezi, după care îţi voi arăta camera ta.

Momentul întâlnirii cu mătuşa sosise, aşadar, şi Sara se simţea nervoasă şi emoţionată, deopotrivă. Era foarte curioasă s-o vadă şi spera că se vor înţelege bine împreună, pentru că era îngrozitor să trăieşti în conflict cu cineva, într-un spaţiu atât de mic.

Doamna Wayne era întinsă pe un şezlong, stând cu ochii închişi.

Corpul ei fragil era îmbrăcat într-un capot de satin roz-deschis, şi era înconjurată de o mulţime de reviste şi jurnale.

- Mamă, trezeşte-te, spuse Felicity. Sara aşteaptă să te salute.

Doamna Wayne îşi deschise ochii somnoroşi.

- Arată-i camera ei, draga mea. Ştii că dorm întotdeauna la ora asta şi mi-e imposibil să primesc, răspunse ea şi pleoapele îi căzură din nou. Părea să fie, într-adevăr, una dintre acele persoane care adorm extrem de uşor.

Felicity străbătu toată camera şi se opri în uşă, apoi, privind dezamăgită spre Sara:

- Trebuie să-ţi arăt mai întâi camera ta.

Sara zâmbi cu afecţiune. începea să înţeleagă cărui fapt se datora expresia ei de plictiseală si-si promise în gând să facă tot ce-i stătea în putinţă s-o facă să se simtă mai bine.

Sara nu avusese niciun fel de idee despre cum îsi mobilează oamenii casa la Tropice. Citise ceva înainte despre toate acestea, dar, ca de obicei, la faţa locului lucrurile stăteau cu totul altfel.

Camera care îi fu indicată era mobilată foarte simplu, cu un pat, o masă si un scaun. Câteva colţuri erau prevăzute cu niste perdele, după care se puteau ţine hainele, dar materialul din care erau făcute era deja pe jumătate rupt. Toată mobila era foarte veche, iar aerul foarte închis.

După ce plecă Felicity, Sara se aseză pe marginea patului, bucuroasă să fie câteva clipe singură.

Covorul uzat si husa de lână de pe scaun, extrem de uzată si ea, o uimiră peste măsură pe Sara. Dacă ar fi fost după ea, le-ar fi dat foc imediat.

în usă se auzi o bătaie scurtă si Felicity intră imediat după aceea, cu o tavă cu ceai în mâini.

- Sper că te simţi bine aici, spuse ea zâmbind. N-am avut timp să curăţ înainte de a pleca după tine, dar văd că a făcut servitoarea câte ceva pe-aici, asa că îi vei putea mulţumi.

Sara o asigură că avea tot ce avea nevoie.

Camera era destul de răcoroasă, faţă de căldura de afară si era ordonată si curată.

- îmi pare rău că nu putem sta în altă parte acum, dar

mama vrea să mai doarmă. Obisnuieste să doarmă de dimineaţă până seara si stă trează noaptea, când e mai răcoare. Nu trebuie să-ţi faci probleme dacă o auzi noaptea prin casă. Nu va intra niciodată aici.

Sara nu spuse nimic. îsi bău ceaiul în tăcere, simţind cum îi
alunecă uşor pe gâtul uscat.

Nu fusese niciodată o mare băutoare de ceai în Anglia, dar în Tanzania era probabil foarte greu să nu consumi cantităţi industriale. Fierbinţeala ceaiului îi făcu mult mai bine pe căldura aceea, decât orice băutură răcoritoare rece.

- Bei întotdeauna ceai la ora asta? întrebă Sara.

- Cam cu o jumătate de oră mai târziu, răspunse Felicity. Băiatul în casă nu e aici între ora două şi patru şi, în plus, toată lumea doarme la aceste ore.

- Aş vrea să-mi spui cu ce te pot ajuta în casă, spuse Sara, cu o uşoară ezitare.

Felicity o privi surprinsă.

- Aici, doar africanii se ocupă cu astfel de lucruri, spuse ea. Sau putem angaja pe cineva pentru o zi, continuă ea, cu cel mai atractiv zâmbet pe care Sara i-l văzuse până atunci. Dar îţi mulţumesc că te-ai gândit să mă ajuţi. Dacă nu mai vrei ceai, voi duce tava de aici, spuse ea brusc şi ieşi grăbită.

în urma ei, Sara zâmbi pentru sine însăşi... începea deja să ţină foarte mult la această fată. Ce drăguţ din partea ei să-i aducă ceai, la o oră la care nimeni nu o putea ajuta cu astfel de treburi.

Doamna Wayne anunţă că este gata s-o întâlnească pe Sara la ora şase.

- Spune-i că nu e nevoie să-şi schimbe îmbrăcămintea, draga mea, îi spuse ea fiicei sale. Vreau s-o văd înainte de cină. Ştiu cum sunt fetele de obicei. Nu se machiază toată ziua, pe urmă, seara, îşi pun o cantitate uriaşă de machiaj, care le schimbă total. Vreau s-o văd pe Sara naturală, aşa cum o va vedea el.

Felicity n-o mai întrebă de care el era vorba, pentru că putea ghici cu uşurinţă, cunoscând obiceiurile mamei sale.

Sara fu foarte surprinsă să constate ce femeie drăguţă era mătusa sa. Fără a mai fi încă tânără, avea totusi un farmec aparte, astfel încât o îndrăgi imediat.

- Esti frumusică, îi spuse doamna Wayne, încă din prima clipă când o văzu. îmi place foarte mult si modul cum îţi porţi părul. Ti-l vopsesti?

- Nu, e culoarea mea naturală, răspunse Sara, spunându-si în acelasi timp că probabil i se va pune de foarte multe ori această întrebare în Tanzania.

Doamna Wayne o privi gales, ca o pisică. De fapt, în toate miscările era ceva de felină.

- Asta-i foarte bine. Lui nu-i plac lucrurile nenaturale. E de înţeles, nu-i asa?

Sara presupuse că doamna Wayne se referea la fiul său, astfel că răspunse imediat:

- Ah, nu cred că va avea timp să mă studieze, răspunse ea si speră că replica sa nu suna a falsă modestie.

-Ah, te va studia cu siguranţă, spuse doamna Wayne. Am văzut cum se uita la fotografiile pe care le am cu tine.

Totusi, Sara nu putea crede că mătusa sa era chiar atât de naivă pe cât vroia să pară.

- Nu stiu ce planuri ţi-ai făcut în privinţa mea, mătusă Laura, replică Sara, dar te asigur că am venit aici numai si numai pentru munca mea. Nu mă interesează nimic altceva.

- Ah, bineînţeles, iubito, nimeni nu spune că ai venit din alte motive. Te rog, însă, nu-mi spune mătus, mă faci să mă simt atât de bătrână. Şi, în fond, nici nu sunt mătusa ta. S-a întâmplat doar să mă căsătoresc cu unchiul tău. Spune-mi Laura, asa cum face toată lumea.

Acesta era din nou unul din trucurile sale de pisicuţă, se gândi Sara.

- Cred că am auzit o maşină, mamă, spuse Felicity, intrând în grabă în încăpere.

Doamna Wayne sări imediat la fereastră şi se uită cu multă atenţie.

- Cred că e Matt, spuse ea, destul de emoţionată de toată situaţia, după toate aparenţele.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care se auzi maşina oprind în faţa casei.

- Mă duc să mă schimb, spuse Felicity şi aruncă o privire grăbită asupra camerei, după care ieşi, uitându-se la Sara cu ochi zâmbitori şi complici.

- E atât de ruşinoasă, spuse doamna Wayne atât de automat, încât Sara se gândi imediat că mătuşa sa foloseşte întotdeauna această frază pentru a o caracteriza pe fiica sa, deşi Felicity nu păruse nicio clipă ruşinoasă faţă de ea. Poate, totuşi, îşi spuse Sara, în prezenţa lui Matt era

schimbată. Fetele sunt, adeseori, foarte diferite în comportament faţă de persoanele de sex opus.

Zgomotul motorului se opri de-a binelea şi foarte curând se auziră paşi pe verandă.

- Am trecut doar să-ţi spun că s-ar putea să dorm aici, doamnă Wayne, spuse tânărul care se opri în uşă, privind-o lung pe Sara. Tu cine eşti? întrebă el.

Sara se întoarse spre el, privindu-l la rândul ei din cap până-n picioare.

Desigur, ştie foarte bine cine sunt, îşi spuse ea.

- E nepoata mea, Sara, răspunse doamna Wayne. Ce mai faci, Matt? întrebă ea, din nou automat.

-Ai spus că e nepoata ta? întrebă tânărul, intrând cu pasi rari în încăpere.

- Da. A venit cu trenul cu care ai venit si tu.

- Cum? întrebă Matt.

Sara se uită întrebătoare de la unul la altul.

- I-am spus mamei tale că va sosi azi. A venit în locul surorii medicale pe care ai avut-o până acum. A fost sugestia doamnei Halifax si a fost un motiv în plus să ne hotărâm să stăm aici.

Matt se întoarse cu spatele la ea, în mod deliberat, după cât se părea.

Ochii Sarei îi întâlni apoi pe ai lui Matt si fu deosebit de surprinsă să constate că erau la fel de albastri ca ai ei, în exact aceleasi nuanţe.

- Dacă stiam că vei veni, as fi trimis pe cineva să te întâmpine la Dar-es-Salaam. în trenurile noastre nu e un lucru obisnuit să vezi o femeie singură. Habar n-am avut

unde si când vei sosi.

Urmă o tăcere stânjenitoare, după care Sara spuse:

- E adevărat că am fost puţin surprinsă că nu m-a asteptat nimeni la Dar-es-Salaam, dar m-am gândit că nu se obisnuieste, pentru că am trimis o telegramă să-mi anunţ sosirea si trenul pe care-l voi lua.

- Nu-i deloc „obisnuit", domnisoară Wayne.

Pentru o clipă, Sara avu impresia că vede în ochii lui un licăr de amuzament. Apoi o privi din cap si până-n picioare, ca si cum ar fi vrut s-o evalueze.

- Va să zică, esti soră medicală? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă.

- Da, răspunse ea simplu.

- Bine. Vei avea curând ocazia să ne demonstrezi asta. Vei începe mâine un stagiu la unul dintre spitalele noastre, dar trebuie să ştii dinainte că dacă nu te ridici la standardele de aici, pentru noi nu va conta faptul că domnul Wayne ţi-a fost unchi.

- Mi-ar fi plăcut să încep acest stagiu în alte împrejurări, răspunse ea cu mândrie.

- Vom vedea mâine de ce eşti în stare, răspunse el, după care părăsi încăperea fără a se uita spre doamna Wayne.

Sara se întoarse spre mătuşa sa, care o privi cu şi mai multă blândeţe ca de obicei.

-Am ştiut că va fi de acord cu tine imediat ce te va vedea, spuse
ea.

Capitolul 2

- Eşti încă supărată? o întrebă Felicity, a doua zi dimineaţă, privind-o peste masă, la micul dejun.

- N-am fost supărată, doar că simt că împrejurările în care am venit aici mă pun într-o lumină falsă. Vezi, munca mea înseamnă foarte mult pentru mine. Prefer să-mi pot câştiga singură pâinea şi vreau să muncesc cu adevărat.

Felicity îi aruncă o privire amuzată:

- Ah, nu-ţi face nicio grijă în privinţa asta. Matt s-a născut undeva în sudul Americii. îi tratează pe toţi ca pe nişte sclavi. De fapt, chiar avea mare nevoie de o soră medicală. Putea, desigur, să găsească una aici, dar în mod sigur n-ar fi fost atât de eficientă ca tine, comentă ea, punându-i Sarei încă o ceaşcă de ceai. Orice altă fată şi-ar fi făcut griji călătorind de una singură până aici. Pentru tine însă, n-a fost un fapt special. Cred că nu te-ai gândit nicio clipă că ar putea fi periculos.

- De ce m-aş fi temut? Acasă la mine e un fapt absolut normal. Credeam că aşa e considerat şi aici.

- Şi noi călătorim singure, dar numai dacă e o urgenţă şi n-avem altă soluţie. Vrei să te duc eu la spital astăzi? Am cerut un jeep special pentru asta.

- Un jeep? repetă Sara.

- Da. Nu e foarte nou, dar e rapid.

Felicity îsi îndepărtă puţin scaunul de masă si o privi pe Sara cu multă atenţie.

- Ti-a mai spus cineva până acum că arăţi foarte sic în uniforma asta? zâmbi ea, continuând s-o analizeze.

Sara nu răspunse. Era întotdeauna ceva atât de cinic în

observaţiile acestei fete, încât nu puteai să nu te întrebi dacă era într-adevăr asa, sau era doar o atitudine pe care o aborda din teribilism.

După câteva minute iesiră în curte, unde le astepta jeepul de care pomenise Felicity.

Avea o formă de-a dreptul monstruoasă, asa cum stătea acolo, cu farurile aprinse.

- Chiar crezi că voi putea conduce arătarea asta?

- De ce nu? într-un autobuz local nu cred că te-ai simţi mai bine.

Sara deschise portiera si se aseză pe scaunul de la volan, apăsând usor pedala enormă si privind speriată aceleratorul urias. Ar fi vrut acum să fi acordat mai multă atenţie în timpul scolii studenţilor de la medicină care aveau, în cele mai multe dintre cazuri, o masină destul de asemănătoare.

- Vrei să conduci tu? întrebă Felicity.

Sara scutură usor din cap.

- Nu în dimineaţa asta, răspunse ea cu fermitate, asezându-se pe scaunul pasagerului si privind cu atenţie miscările pe care le executa cu atâta usurinţă Fecility.

în mai puţin de trei minute, sosiră la spital.

înainte de a coborî, Sara aruncă o privire profesională asupra clădirii şi se declară mulţumită. Era o clădire joasă, înconjurată de copaci. Acoperişul era de tablă, ceea ce însemna că înăuntru trebuia să fie teribil de cald, dar era vopsit într-o culoare foarte veselă şi relaxantă, foarte bine întreţinut.

Ca şi cum cineva i-ar fi semnalat la sosirea lor, Matt le

ieşi în întâmpinare.

Felicity îi făcu bucuroasă cu mâna, dar Sara îşi aminti, deodată, toate resentimentele pe care le avea faţă de el, din momentul în care o întrebase dacă era, într-adevăr, soră medicală.

în dimineaţa aceasta, Matt era destul de sociabil. îmbrăcat cu uniforma de spital şi cu pantofii bine lustruiţi, arăta foarte agreabil în acele momente, deşi, când se întoarse spre Felicity ,spuse cu o voce seacă:

- Faptul că sora Wayne e verişoara ta, nu-ţi va permite s-o deranjezi de la program.

Sara îşi privi imediat ceasul. Mai era încă un minut şi jumătate până la ora opt. Nu întârziase, aşadar.

-Ah, nu mă plictisi cu toate astea, Matt, spuse Felicity. Sara nu ştie să conducă jeepul, aşa că am adus-o eu.

- N-ai mai condus niciodată o maşină cu volanul pe stânga? întrebă Matt şi de astă dată buzele lui scoaseră un şuierat plin de uimire şi amuzament.

- Nu, recunoscu Sara.

- Păi, comandă Matt, privind-o pe Felicity, du-o la uşa dispensarului. Aici nu e permis să faci atâta zgomot.

Sara se încruntă, muşcându-şi uşor buza. Pentru nimic în lume nu putea s-o lase acum pe Felicity să conducă. Condusul maşinii făcea parte din proba de angajare ale celor mai multe firme. Nu putea fi chiar atât de dificil, îsi spuse ea, să misti din loc hardughia asta.

Sări asadar pe scaunul soferului si apăsă pe accelerator cu degetele piciorului drept. Spre usurarea ei, motorul porni. Asta însemna ceva, oricum. Apoi, încercă

să-si amintească manevrele pe care le făcuse mai înainte Felicity.

-Ai mai condus înainte, soră? întrebă Matt, destul de îngrijorat.

- Nu, domnule Halifax, recunoscu Sara înrosindu-se, dar voi învăţa. Nu poate fi chiar atât de dificil si.

De ce naiba nu vrea să se pună în miscare monstruozitatea asta? se întrebă Sara, cu nervozitate. Măcar de data asta.

Matt o privi încă o dată, foarte alarmat si obrajii Sarei se aprinseră din nou.

- Cred că era mai bine dacă învăţai ceva din toate astea mai înainte. Hai, coboară si vom merge să te prezint colectivului din care vei face parte.

Sara îi aruncă verisoarei sale o privire, după care îsi urmă seful fără să crâcnească.

Interiorul spitalului era asa cum si-ar fi dorit orice soră medicală, din orice parte a lumii. Pereţii aveau o culoare crem-deschis deosebit de frumoasă si erau extrem de curaţi, iar mobilierul era nou si foarte modern.

- E minunat, aici, exclamă Sara, cu deplină sinceritate. E mai mult decât as fi putut visa vreodată.

- Vrem ca echipa noastră să se simtă foarte bine aici, răspunse Matt cu un zâmbet scurt de mulţumire. E foarte dificil să lucrezi pe o asemenea căldură, asa că am avut grijă să creăm o atmosferă plăcută si relaxantă.

Sara continuă să se uite cu admiraţie în jur şi nu putu să nu se gândească la colegele ei din Londra şi la cât de mult ar invidia-o dacă ar vedea-o aici.

Matt bătu de câteva ori în cea de-a treia uşă de pe holul larg şi elegant, după care intră înăuntru.

- 'neaţa, Cengupta, spuse el cu cel mai prietenos ton pe care-l auzise Sara până acum din gura lui. Vreau să ţi-o prezint pe noua soră medicală, domnişoara Wayne, care a sosit mult mai devreme decât ne aşteptam. Vezi, ocupă-te de ea şi ajut-o cu tot ce are nevoie.

Sara se apropie şi dădu nas în nas cu un indian, a cărui faţă maronie se lumină de un zâmbet cald de bun venit, imediat ce o văzu.

Bărbatul îşi împreună mâinile, după care le duse la inimă.

Sara îl privi cu atenţie şi, cu unul dintre cele mai prietenoase surâsuri posibile îi întinse mâna, pe care bărbatul o strânse cu toată căldura.

Matt însă vroia ca Sara să fie cunoscută, de către cei mai importanţi dintre colegii săi.

- Sora Lucy este încă aici? întrebă el.

Doctorul Cengupta încuviinţă.

- Soră! strigă acesta, scoţându-şi capul pe uşă şi uitându-se cu atenţie de-a lungul holului.

-Yes, sir, veni repede răspunsul. Aveţi nevoie de mine?

Sora se apropie încet de uşă, venind dinspre oficiu şi le zâmbi tuturor cu căldură, arătându-şi dinţii splendizi, în contrast puternic cu faţa neagră.

- Sora Lucy Mgweri, spuse Matt, pe un ton vesel.

Sara zâmbi la rândul ei, după care făcu câţiva paşi spre uşă,
pentru a iesi în întâmpinarea simpaticei sale viitoare colege.

- Tu esti noua soră? întrebă Lucy.

Sara dădu afirmativ din cap.

- E foarte bine că ai venit, continuă Lucy, doctorul Cengupta tocmai ne spunea zilele trecute că avem nevoie de niste feţe noi pe-aici. Avem doar un singur pacient în momentul de faţă, dar va fi benefic pentru el să vadă o soră atât de drăguţă.

Sara râse din toată inima, dar se întrebă în acelasi timp dacă arăta într-adevăr atât de bine în acea zi sau era doar un compliment generat de bucuria Lucyei de a mai avea o soră medicală prin preajmă.

- Sora Wayne are nevoie de un sofer, pentru cazul când va fi chemată pentru vreun pacient, până când va învăţa să conducă. Gabriel e foarte bun, dar nu stiu exact dacă va fi destul de liber până săptămâna viitoare. Mai e si altcineva care ar putea să ne ajute în acest sens?

Doctorul Cengupta dădu usor din capul lui arătos si-l conduse pe Matt la usă.

- Va fi o mare plăcere pentru mine să lucrez cu sora Wayne, spuse el, curtenitor. Cred că trebuie să-ţi mulţumesc că ai găsit o nouă soră atât de repede.

Matt zâmbi cu toată faţa:

- Nu trebuie să-mi mulţumesti mie. Trebuie să-i mulţumesti doamnei Wayne, spuse Matt, si iesi grăbit.

Sara îl privi de fereastra biroului si-i urmări miscările

agile si elegante cu care sări în masină. Nu era atât de înalt cum i se păruse la început, dar dădea mereu impresia că era cea mai masivă persoană din încăpere.

Doctorul Cengupta se întoarse în birou si, văzând-o la fereastră, spuse cu un zâmbet:

- E un om foarte fin. E un privilegiu să lucrezi pentru el.

Câteva momente, rămaseră aşa amândoi, umăr lângă umăr,
scrutând împreună orizontul, după care doctorul Cengupta spuse foarte hotărât:

- Acum, soră, să ne apucăm de treabă. Iartă-mă dacă va trebui să-ţi pun o serie întreagă de întrebări, dar îmi place să ştiu cât mai multe lucruri despre surorile cu care lucrez. Tu, de asemenea, va trebui să ştii cât mai multe lucruri despre spitalul nostru şi cred că e mai bine să vorbim despre toate astea acum, când nu suntem foarte ocupaţi.

Sara dădu uşor din cap, încuviinţând.

N-avea de ce să nu-i vorbească despre calificările ei. Erau dintre cele mai bune şi ştia foarte bine asta, astfel că i le înşiră pe toate, rând pe rând.

- Suntem foarte norocoşi să te avem printre noi. Sunt foarte surprins că n-ai rămas la un spital din Londra.

-Am vrut să călătoresc, explică Sara. Mi s-a oferit un post acolo, dar am refuzat. Mătuşa mea mi-a sugerat să vin aici şi am considerat că e o idee foarte bună, deşi n-am ştiut că aveţi un spital atât de dotat. Mă tem că tot ceea ce ştiam despre Africa erau doar lucruri aflate din filme, care m-au făcut să mă gândesc la acest continent ca la ceva

foarte primitiv.

- Suntem foarte norocoşi, aici la Kwaheri, comentă doctorul. Matt s-a îngrijit întotdeauna să avem cel mai bun echipament. Pe vremea când Matt era doar un copil, în această localitate a avut loc un accident foarte grav pe care Matt nu l-a uitat niciodată, pentru că persoana care a murit în acest accident ar fi putut fi salvată dacă aici era un spital dotat cu cele necesare. Asta l-a făcut pe Matt ca atunci când a putut să ia o astfel de decizie, să construiască un spital dotat cu cea mai modernă aparatură. Am fost foarte norocos că am fost primit ca doctor aici.

- Sunteţi de mult timp aici? întrebă Sara, interesată de tot ce ţinea de viitorul ei loc de muncă.

- Sunt aici de doisprezece ani. Matt are treizeci si patru de ani, acum, spuse doctorul si ochii lui căprui îi zâmbiră cu căldură. Asta mi-a amintit că nu te-am întrebat câţi ani ai.

- Am douăzeci si cinci de ani, răspunse Sara imediat. Am devenit soră medicală la optsprezece ani si îmi amintesc cu mare bucurie de fiecare moment în legătură cu profesia mea.

- Cu asta, cred că am terminat cu întrebările, spuse doctorul. Acum, voi încerca să-ţi explic ce vei avea de făcut aici. Poate nu-ţi va fi tocmai usor, început, pentru că suntem organizaţi într-un alt mod decât cel din Anglia. De multe ori e necesar să zburăm în vreo regiune din apropiere, chiar si pentru o simplă injecţie. în această zonă sunt angajaţi un număr mare de muncitori pe plantaţiile de

sisal si în orice moment poate interveni vreun moment nefericit. Pe de altă parte, le ajutăm pe femeile din localitate si din jur să-si aducă pe lume copilasii. Suntem cu toţii foarte mândri de clinica noastră.

Sara zâmbi cu căldură, amintindu-si de un bebelus negru pe care-l văzuse la clinica din Londra. Era foarte solid si drăgălas.

- Sper că voi putea asista si eu la o nastere, exclamă Sara, entuziasmată.

- Hai să vizităm spitalul, spuse doctorul Cengupta, privind-o cu mulţumire.

O parte a spitalului era destinată persoanelor convalescente.

- Malaria, o informă doctorul Cengupta, trecând pe lângă paturile celor abia scăpaţi de suferinţă. Cu toate măsurile noastre de prevenire, avem încă destul de multe cazuri, dar sperăm ca, într-o bună zi, de această boală se va mai pomeni doar în cărţile de istorie a medicinii.

Sarei nu-i luă prea mult timp pentru a observa că doctorul Cengupta punea acelaşi accent pe disciplină, ca în toate marile spitale. Totuşi, spuse, clătinind uşor din cap:

- Nu prea ne formalizăm, pe-aici, dar asta nu înseamnă că suntem mai puţin eficienţi.

Urmă apoi un tur al sălilor de aşteptare, deja pline cu o mulţime de africani de diferite vârste, care aşteptau să fie examinaţi.

Restul dimineţii nu fu foarte obositor, pentru că veniră doar doi pacienţi, care aşteptau în linişte să-şi ia reţetele.

Peste câtva timp, Sara putu să vadă în sfârşit oficiul

unde va lucra. Nu era atât de mare ca cel al doctorului, dar îi plăcu imediat, mult mai mult. Soarele nu pătrundea până aici, astfel că era mult mai răcoros. Era zugrăvit într-un albastru-deschis, spre deosebire de celelalte camere care erau crem. într-unul din colţuri era o chiuvetă destul de mare, iar ceva mai încolo o măsuţă pictată, pe care se ţineau hârtiile.

Sara se aşeză imediat pe un scaun, bucuroasă că nu observase nimeni că nu fusese prezentă pentru prânz.

- Fă-ţi un ceai, o sfătui Lucy intrând. O ceaşcă mare de ceai de Kenya îţi va prinde foarte bine acum.

Chiar asta intenţionase să facă, îşi spuse Sara.

Ceaiul de Kenya era o noutate absolută pentru ea şi era extrem de curioasă să ştie prin ce se deosebea de cel din China sau India.

Constată că avea un gust situat între cele două. Oricum, extrem de răcoritor.

Sara se îndreptă apoi spre fereastră, uitându-se peste plantaţiile de sisal care înconjurau spitalul..

Cufundată în visare, abia auzi bătaia din usă.

- Ce se întâmplă aici? întrebă o voce de femeie, cu curiozitate. Siesta?

Sara sări imediat si deschise larg usa.

- Pot să vă ajut? întrebă ea.

Ochii tinerei priviră pe deasupra ei.

- E în regulă, James, am găsit pe cineva.

Un tânăr cu o statură foarte asemănătoare cu cea a lui Matt, se apropie în grabă, venind din capătul coridorului. Le privi zâmbitor pe cele două fete, după care spuse,

cercetând-o cu atenţie pe Sara.

- E Julia Davids, iubita lui Matt, spuse el foarte repede. O doare capul.

Sara privi cu căldură spre tânăra din faţa ei si o întrebă dacă ar vrea să stea pe un scaun.

- Sunt nouă aici, spuse Sara, dar să sperăm că voi găsi ceva ce te poate ajuta. Doctorul Cengupta si sora Lucy tocmai îsi iau prânzul, însă trebuie să se întoarcă în câteva minute.

- Tu nu te-ai dus să mănânci? întrebă Julia, surprinsă.

- Nu, răspunse Sara cu un surâs amuzat. Nu sunt obisnuită să mănânc în timpul serviciului, asa că nu mi se face foame la această oră.

- Dar dacă si ţie ţi s-ar fi făcut foame, n-as fi găsit pe nimeni aici, care să mă poată ajuta? James, se întoarse ea spre tânărul care o adusese. Ti-am spus că acest spital e total dezorganizat. Trebuie să vorbesc si cu Matt despre asta. Angajează aici pe oricine se nimereste, asa că n-are cum să progreseze.

James se înrosi la faţă si răspunse cu o nervozitate abia stăpânită.

- Totul merge foarte bine, aici, nu avem probleme.

- Vorbesc despre calificarea celor pe care-i aduce aici. Sper că domnişoara Wayne este într-adevăr, soră medicală.

Fu rândul Sarei să intervină:

- Dacă aş fi vrut să iau şi eu prânzul, domnişoară Davids, aş fi aşteptat mai întâi să se întoarcă cineva aici. Cât despre calificarea mea, întâmplător este mult mai mult

decât adecvată. Vă voi da o aspirină. Doriţi ceva mai puternic?

Domnişoara Julia Davids, se gândi Sara în timp ce se îndrepta spre farmacia spitalului, nu era nici pe departe genul de fată pe care s-ar fi aşteptat s-o aleagă Matt. îşi imaginase că iubita lui era o domnişoară drăguţă, amabilă şi loială, dar fata asta nu era în stare de mai multă loialitate decât un şarpe cu clopoţei. De ce trebuia să se amestece în problemele de serviciu ale lui Matt? se întrebă ea, indignată. Poate durerea de cap pe care o acuza nici măcar nu era reală, continuă Sara să reflecteze în gând, uimită de indignarea care o cuprinsese.

- Ea stă închisă-n casă, îşi termină Julia discursul, în momentul în care se întoarse Sara în oficiu şi era cât se poate de evident că se referise la mama lui Matt.

James ridică din umeri, neştiind exact ce ar putea spune despre fratele său, dând impresia că atâta vreme cât îşi primea cecul, nu-l interesa dacă Matt avea probleme sau nu.

- îţi iei tabletele cu apă, de obicei, sau preferi o ceaşcă de ceai? întrebă Sara cât de drăguţ era în stare în acel moment.

Spre surprinderea ei, Julia zâmbi.

-Aş vrea puţin ceai. Mi s-a uscat gâtul din cauza căldurii pe care am suportat-o conducând până aici şi mai durează până vom ajunge acasă. în plus, vreau să fac partida de golf cu Matt acum, pentru că nu stiu dacă voi avea timp mai târziu.

- Matt e un mare jucător de golf, interveni James. E de-

a dreptul pasionat de acest joc.

Sara se gândi la toate glumele pe care le auzise în legătură cu acest joc si zâmbi usor.

Umplu trei cesti cu ceai si pe două dintre ele le întinse interlocutorilor săi.

- îmi pare rău că nu vă pot oferi si niste biscuiţi sau ceva dulce. încă nu stiu exact cum sunt asezate lucrurile aici, spuse Sara, încercând să fie cât mai amabilă si mai zâmbitoare faţă de Julia.

- După alte câteva minute, cei doi plecară si tânăra soră medicală deveni din nou stăpână peste tot spitalul.

Doctorul Cengupta îsi petrecu toată după-amiaza vizitând niste bolnavi care nu se puteau deplasa la spital, iar sora Lucy plecase acasă, pentru că urma să intre în tura de seară.

Sara îsi ocupă timpul cercetând unde se aflau toate cele necesare pentru cazuri de urgenţă.

într-unul din dulăpioarele din oficiu, Sara găsi un material imens, cu tot ce era necesar pentru cazul în care ar fi fost chemată în afara spitalului, pentru vreun caz de urgenţă.

După asta, cercetă cu atenţie lista celor înregistraţi ca având probleme si care ar putea cere ajutor în orice moment.

Doctorul Cengupta notase totul cu multă grijă si cu un scris extrem de citeţ, pentru a nu exista nici un fel de probleme cu privire la informaţiile necesare pentru un caz sau altul.

Sara fu surprinsă să constate că erau si câteva familii

de europeni pe lista celor aflaţi în evidenţa spitalului lor, niste nemţi care aveau fermele în apropiere, împreună cu soţiile si copiii lor.
Cercetând şi celelalte liste însă, Sara descoperi că erau acolo şi alte naţionalităţi europene, ca de pildă greci, sau englezi. îşi aminti, astfel că, de exemplu, Tanganyka a fost colonie germană, ceea ce explica numărul mare de germani din această parte a lumii şi mulţimea de Volkswagenuri care pot fi văzute peste tot, datorită interesului pe care Germania îl poartă încă pentru Tanzania, chiar şi după independenţa acesteia.

Pacienţii indieni erau însă mult mai numeroşi şi doctorul Cengupta notase, grijuliu, secta din care făceau parte, pentru a lua în seamă idiosincrasiile care s-ar putea produce din motive religioase, în cazul în care aceştia ar fi spitalizaţi. Niciun pic de carne de vită pentru hinduşi şi mare atenţie la modul în care sunt tăiate oile pentru musulmani. Dificultăţile ce puteau fi întâmpinate din aceste motive păreau să fie multiple, dar spitalul nu doar îşi propunea să le rezolve, ci chiar reuşise să facă faţă cu brio la tot ce fusese până atunci. Urmă apoi o listă cu pacienţii africani, cu nume dificile, pe care Sara nu reuşea să le pronunţe. Cei mai mulţi dintre ei erau însă creştini, cu pronume pe care le cunoştea.

Sara se gândi cu emoţie la viaţa care o aştepta în viitor acolo. în ciuda a ceea ce credea Julia şi chiar mătuşa sa, se simţea pe deplin pregătită să rezolve toate problemele legate de munca de acolo. Satisfacţiile, era sigură, nu vor întârzia să apară. Deşi totul era mult diferit de tot ce

cunoscuse înainte în spitalele în care fusese, abilităţile dobândite o puteau ajuta acum foarte mult. Devenea o mică parte a unui mecanism uriaş şi asta era exact ce-şi dorise.

Sara era încă ocupată cu cercetările ei în legătură cu ceea ce avea de făcut în spital, în momentul în care Lucy se întoarse la slujbă.

Tânăra soră africană era o persoană foarte veselă, de pe a cărei
faţă zâmbetul nu lipsea niciodată.

- Oh, ai făcut o mulţime de lucruri în lipsa mea, spuse Lucy cu admiraţie. Cred că îţi place foarte mult munca asta, adăugă ea.

Sara îşi făcuse, într-adevăr o părere generală despre pacienţii spitalului şi se ridică în picioare, zâmbind, pentru a-i da locul colegei sale.

- Domnul Matt te aşteaptă deja cu jeepul în curte, spuse Lucy, aşezându-se la birou. Te grăbeşti, nu-i aşa?

Sara îi zâmbi cu amabilitate, în timp ce îşi strângea lucrurile. De ce trebuia să se grăbească atât de tare, dacă o aştepta Matt? Putea să aştepte, programul de lucru abia s-a terminat, se gândi ea, dar ieşi totuşi din spital, alergând.

Capitolul 3

Imediat ce iesi, Sara îsi aminti că nu intrase să-si ia la revedere de la unicul ei pacient. îi dăduse prânzul si-i promisese că nu va pleca înainte de a-si lua rămas-bun pentru acea zi.

îi va spune mâine cât a fost de ocupată.

Acum, era stăpânită de un singur gând: Matt nu s-a dus cu Julia, să joace golf.

în schimb, venise după ea.

- Ce mai faci, soră? întrebă Matt, stând rezemat de jeep, imediat ce o văzu. Am fost în oras azi-dimineaţă si ţi-am luat o licenţă provizorie pentru condus masina, asa că hai, urcă-te, să vedem ce esti în stare. Mai întâi îţi voi arăta, bineînţeles, ce e de făcut, dar după asta vei conduce singură.

Sara încuviinţă. Era foarte sigură că se va descurca, dacă îi va explica puţin ce avea de făcut.

Matt se aseză cu nonsalanţă alături de ea si o fixă cu atenţie.

Sara descoperi însă în doar câteva momente că-i era foarte dificil să transforme indicaţiile lui în acţiune.

Astfel, Sara încercă de nenumărate ori să pună motorul în
acţiune, în timp ce Matt stătea relaxat pe spate, aşteptând.

- Ce am greşit? întrebă ea, impacientată. De ce nu porneşte?

- Pentru că ai apăsat din prima prea tare pedala acceleratorului. O greşeală pe care o fac frecvent femeile.

- Femeile sunt nişte şoferiţe grozave, întotdeauna,

comentă Sara, străduindu-se să repete întocmai ceea ce-i explicase el.

-Am reuşit, exclamă ea, triumfătoare, în momentul în care auzi în sfârşit motorul pornind.

- Foarte bine. Acum, opreşte-l şi porneşte din nou, spuse el calm.

Timp de aproape o oră, repetară această manevră din nou şi din nou, până când Sara începu să se uite, fără vlagă, în gol.

-Eşi obosită. Schimbăm locurile şi te conduc acasă.

Sara trecu pe scaunul de lângă şofer, bucuroasă că puteau pleca în sfârşit. Acasă, se gândi ea. Era foarte amuzant, poate, dar casa în care locuia aici, era deja acasă, pentru ea.

-Dormi adeseori în casa în care locuieşte mătuşa mea? întrebă Sara, amintindu-şi că acesta fusese motivul din pricina căruia se trezise cu el în sufragerie, seara trecută.

-De multe ori, mai ales în timpul săptămânii. Casa mea e prea departe de aici şi dacă am ceva de făcut foarte de dimineaţă, mi-e prea peste mână să vin de acolo.

Se părea că toată lumea numea casa de la ferma familiei Halifax, „acasă". Sara se întrebă de ce. Asta, după toate aparenţele, se petrecea încă de pe vremea în care familia Halifax locuia într-o casă mult mai mică, construindu-şi în acelaşi timp casa de pe deal, care era atât de frumoasă, încât devenise casa la care visa oricine.

-Totuşi, în seara asta nu voi rămâne. Avem musafiri şi James e în oraş, aşa că mama m-a rugat să mă întorc acasă, adăugă el.

în faţa casei, Matt opri si sări din masină.

-Vrei o mână de ajutor? întrebă el, deschizând portiera dinspre scaunul pasagerilor.

Sara acceptă cu plăcere, pentru simplul fapt că era deosebit de greu pentru ea să coboare din jeep.

- Mulţumesc foarte mult, răspunse ea, puţin rusinată. Si pentru lecţia de conducere.

Matt o privi zâmbind. Arăta atât de tânără, de obosită si de fragilă, cu cearcăne adânci sub ochi în acel moment, si practic fără nicio urmă de machiaj.

- E-n regulă, spuse el. Vei învăţa si asta, destul de repede. Las-o si pe Felicity să te ajute puţin.

După o baie si după ce îsi schimbă hainele, Sara intră în sufragerie.

Un alt lucru care-i plăcea foarte mult în Africa erau serile. Apoi, cina în sufragerie. După ce ai petrecut atâţia ani gătindu-ţi singură ultima masă a zilei pe un resou în dormitor, asa cum fusese cazul Sarei, ritualul cinei în familie era de-a dreptul o fericire.

Doamna Wayne era încă destul de somnoroasă când Sara se duse s-o salute. Deschise doar un ochi si întrebă răgusit:

- Ce oră e? Nu e încă sase, nu-i asa?

-Aproape sase si jumătate, răspunse Sara.

Doamna Wayne se ridică în pat si o privi cu un zâmbet cald si amuzat.

-Ai dormit bine? întrebă Sara.

- Da, încuviinţă ea. Căldura asta mă secătuieste complet. Ia-ţi ceva de băut, draga mea.

- Nu, mulţumesc. Nu beau alcool decât foarte rar la aniversări, si atunci foarte puţin.

- Dar toată lumea bea aici, e un fel de compensaţie din cauza suferinţei ăsteia cu căldura, sau ceva de genul ăsta. Oricum, uită-te puţin la băuturile pe care le are Felicity, poate alegi un whisky de-acolo. E băutura ei preferată.

Sara ţinu cont de astă dată de sugestia mătuşii sale, pentru a-i face pe plac. Nu suporta de obicei whiskyul, dar acum, la schimbarea bruscă de temperatură de la căldura infernală de peste zi la răcoarea serii, Sara simţi că se revigorează complet.

- Felicity e în oraş, o informă doamna Wayne. A plecat cu James şi alţi câţiva prieteni. Obişnuiesc să plece seara la nu ştiu câte mile de aici şi uneori se întorc abia dimineaţa. Doamna Halifax pretinde că nu ştie nimic despre relaţia dintre Felicity şi James, dar trebuie să fii orb să nu vezi ce se petrece între ei. Ce părere ai despre James?

Sara se înecă de-a binelea când auzi toate acestea, astfel că jumătate din băutură i se vărsă pe rochie.

- James?

- Da. L-ai întâlnit la spital, nu-i aşa?

Sara fu surprinsă cât de repede ajung veştile la urechile doamnei Wayne.

- Da, l-am văzut azi acolo, admise Sara. Se oprise în drum spre casă la spital, cu o anume domnişoară Davids, care avea o durere puternică de cap.

Acest nume nu era cunoscut doamnei Wayne.

- Nu cred că am auzit de ea vreodată. A întrebat de Matt, sau de doamna Halifax?

- N-aş putea spune, răspunse Sara.

Cu toate că ştia foarte bine, nu vedea motivul pentru care ar fi trebuit să dezvăluie acest fapt în faţa doamnei Wayne.

Doamna Wayne o privi pisicindu-se.

-A, îmi aduc aminte că s-a vorbit o dată pe-aici despre Matt si o domnisoară Julia. Nu trebuie însă să-l lasi să-ţi scape printre degete.

Sara se miscă, usor stingherită.

- Nu poate fi nimic, niciodată, de genul acesta între mine si Matt, mătusă. El e doar. patronul meu. Nimic mai mult.

Doamna Wayne începu să mănânce o bucată de ciocolată, găsită undeva prin buzunarele hainelor sale.

- Nu trebuie să mă iei în seamă, draga mea, dar eu am spus întotdeauna ceea ce gândesc si cred că trebuie să fii proastă să-l lasi să-ţi scape, comentă ea, după care îsi linse buzele cu limba, savurând urmele de ciocolată.

Sara speră ca mătusa ei să schimbe subiectul, dar aceasta continuă cu si mai multă insistenţă.

- Nu-ţi place, Matt? E cel mai extraordinar exemplar al familiei Halifax.

- Nu stiu dacă îmi place cu adevărat, spuse Sara, ezitând. Nu pot să uit că a fost împotriva venirii mele aici.

Doamna Wayne o privi cu ochi mari si amuzaţi:

- îmi placi foarte mult. Esti extraordinară. Nu-ţi voi mai vorbi despre asta, dar sunt sigură că vei pune mâna pe el.

Sara izbucni în râs:

- Esti incorigibilă, mătusă, dar si tu îmi placi foarte

mult, răspunse Sara si fu surprinsă de cât de mult adevăr era în cuvintele ei.

Fu de-a dreptul fericită, în momentul în care servitorul african intră să anunţe că cina era servită. Cum nu-si luase prânzul, Sara se simţea înfometată. în plus, stia deja câtă grijă pentru calitatea mâncării era în acea casă.

Doamna Wayne îşi părăsi imediat patul, se îndreptă spre dormitorul ei, iar când se întoarse în sufragerie, era total transformată. Nu mai rămăsese nimic din creatura şleampătă şi somnoroasă de dinainte. în faţa lor stătea o doamnă desăvârşită, frumoasă, elegantă şi deosebit de grijulie cu cei din jur.

Era un mare păcat, se gândi Sara că doar ea putuse asista la această transformare, pentru că în noul rol, doamna Wayne era de-a dreptul minunată.

Cu o seară înainte, Sara fusese deranjată de prezenţa africanului care stătea tăcut în spatele ei, aşteptând să-i îndeplinească ordinele.

încet, încet, începea să se adapteze la tot ce era aici. Pe măsură ce se va obişnui, se gândi ea, va reuşi să ia maximum posibil din fiecare minut liber. Erau atât de multe lucruri pe care vroia să le facă şi atât de multe locuri pe care vroia să le vadă, în orele sale libere de la sfârşitul săptămânii. Nimic nu-i părea imposibil în ţara aceasta atât de diversă.

Făcând parte din rolul său de gazdă, doamna Wayne o întrebă pe Sara ce făcuse în cursul zilei la spital. Era incredibil cât de multe lucruri ştia mătuşa sa despre acea regiune, deşi refuza cu îndărătnicie să iasă.

- Lucy Mgweri a studiat pe banii lui Matt, o informă doamna Wayne. El a ţinut întotdeauna să-i poată ajuta pe africanii de aici.

- Sora Lucy pare foarte eficientă, spuse Sara.

Doamna Wayne încuviinţă.

- Oh, da, foarte. Din păcate, nu are pe nimeni. Matt s-a gândit s-o ajute, pentru că familia sa este complet needucată şi n-a putut s-o sprijine cu nimic. Lucy a urmat o şcoală misionară.

- Pare foarte fericită, cu toate acestea, comentă Sara.

- Poate chiar este, pentru că acum are o poziţie socială onorabilă.

- Memsahib, spuse un tânăr african, aplecându-se peste umărul Sarei. La telefon.

Sara se ridică imediat în picioare si iesi din cameră.

Cine putea fi la ora aceasta? se întrebă ea.

De la celălalt capăt al firului, doctorul Cengupta începu imediat:

- îmi pare rău că te deranjez la ora asta, soră, dar am un caz urgent. O apendicită. Vreau să fac operaţia imediat si mă întrebam dacă ai putea să vii să mă ajuţi.

- Bineînţeles, domnule, voi fi acolo în zece minute, răspunse Sara, cu multă seriozitate.

- Nu esti obosită? O am aici pe sora Lucy, dar n-a mai participat niciodată la o operaţie.

- Nu, nu sunt obosită. îmi voi pune uniforma si voi veni imediat.

- Mulţumesc, soră.

Sara puse receptorul la loc, gânditoare. îi plăcea să

participe la operaţii, dar ar fi vrut să fi fost mult mai odihnită. Avusese o zi foarte plină si o dureau picioarele.

Doamna Wayne iesi din sufragerie foarte uimită.

- Vei pleca din nou?

Sara dădu afirmativ din cap.

- Da, o urgenţă. Nu stiu când mă voi întoarce.

- Grăbeste-te. Te duc eu.

Sara făcu ochii mari de surpriză:

- Stii să conduci?

- Bineînţeles. Cine a învăţat-o pe Felicity?

în doar câteva minute, Sara avu prilejul să constate că mătusa sa conducea cu aceeasi pasiune si nebunie a vitezei ca si Felicity.

Ajunseră la spital într-un timp record şi Sara coborî grăbită din maşină.

- Mulţumesc foarte mult, mătuşă, spuse ea, recunoscătoare. Mi-ar fi luat mult timp dacă aş fi făcut acest drum pe jos.

- Ai fi ajuns mai târziu, dar ai fi fost mai în siguranţă, nu-i aşa? o tachină doamna Wayne. Te rog, nu-mi mai spune mătuşă.

Spitalul era foarte slab luminat, pentru a nu atrage insectele.

Umbra doctorului se profil' imediat pe pereţi:

- Eşti tu, soră? Sora Lucy a pregătit toate cele necesare în sala de operaţie, aşa că pregăteşte-te să intrăm. Mă voi întoarce în câteva minute. Trebuie să am aprobarea cuiva înainte de a ne apuca de treabă.

Doctorul se îndreptă spre telefon şi Sara intră în sala

de operaţii.

Sora Lucy era ocupată cu căutatul instrumentelor într-o trusă imensă.

-Ai ajuns foarte repede, spuse ea peste umăr.

-Doamna Wayne m-a adus până aici.

Când doctorul Cengupta intră în sala de operaţie, Sara era pregătită, întru totul.

-N-am reuşit să iau legătura la telefon cu părinţii băiatului şi nu pot să merg acolo, pentru că e dintr-o regiune vecină. Vezi dacă poţi rezolva problema asta, soră, până mă voi îmbrăca eu, spuse el, privind-o pe Sara.

Sara alergă în oficiu şi puse mâna pe receptor.

O listă cu toate telefoanele importante era acolo, la îndemână, astfel că Sara putu să formeze imediat numărul aflat în capul listei.

La capătul celălalt al firului fu o pauză lungă, incredibil de lungă, după care o voce răspunse, foarte iritată:

-Alo.

-Sun de la spital, spuse Sara. Vrem permisiunea de a-l opera pe David Mbudu. As putea vorbi cu domnul Halifax, vă rog?

-James Halifax la telefon. Sara Wayne?

-Da, răspunse Sara.

-Matt e plecat în oras. Mama e pe-aici, pe undeva. Ar putea ea să te ajute. O va căuta Felicity s-o informeze despre asta.

Câteva momente mai târziu, Sara îl auzi vorbind cu cineva, după care reveni la telefon.

- Sara, esti încă pe fir? Bun. Ascultă. Nu sufla, te rog,

nicio vorbă despre faptul că Felicity e aici. Mama ei si-ar iesi din minţi dacă ar afla că avem o relaţie atât de serioasă. Ea crede că doar iesim împreună. Hei, mai esti acolo?

- Da, sunt aici. Dar cred că mătusa Laura n-are nimic împotriva relaţiei voastre.

- Nu, nu va fi deloc încântată dacă va sti că Felicity e cu mine si vei afla în curând de ce spun asta. E mamă, si.

După asta, se auzi vocea rece a doamnei Halifax, spunând ceva lângă el, înainte de a prelua ea receptorul.

- îţi dau aprobarea. In loco parentis. Cred că îmi amintesc bine formula. Desi ar fi mult mai bine dacă ai putea vorbi cu Matt. L-ai putea prinde la aerodrom. A primit niste vesti proaste din Arusha si a plecat înspre acolo. Asta-i tot ce doresti? Atunci, noapte bună.

Sara străbătu în fugă coridorul până la sala de operaţie si-i relată totul doctorului Cengupta.

- Vreţi să încerc să-l găsesc pe domnul Halifax?

- Da, am nevoie de o aprobare scrisă, dacă e posibil. Dacă nu, vom face operaţia si fără asta. Urăsc să fac operaţii si dacă nici n-am toate aprobările legale.

Vocea lui era destul de iritată şi Sara alergă din nou în oficiu, pentru a suna la aerodrom.

Matt, însă, nu mai era acolo.

- A plecat cu maşina, o informă mecanicul. Eu eram încă la Auster când a venit aici. Mai era cu cineva.

Asta era tot ce putu afla Sara în acel moment, astfel că închise telefonul şi se grăbi să ajungă în sala de operaţie.

Doctorul Cengupta sfârşise cu pregătirile şi aştepta ca

cineva să-l ajute să îmbrace costumul pentru operaţie.

Sara îi sări imediat în ajutor.

- Nu era la aerodrom, spuse ea, legând strâns la spate costumul doctorului. A plecat cu maşina. Avea un pasager.

Doctorul o privi pe deasupra măştii.

- Poate vine aici. Avea un rănit?

- Nu ştiu. Doamna Halifax mi-a spus doar că au primit nişte veşti proaste din Arusha.

Doctorul Cengupta avu însă dreptate, pentru că după câteva minute pe coridor se auzi o voce care chema pe cineva foarte urgent şi după alte câteva clipe, Matt intră în sala de operaţie.

- Ce s-a întâmplat, Matt? întrebă indianul prin masca pentru operaţie.

- Am nevoie de sora Wayne. Repede! Ce se petrece aici? întrebă el, apropiindu-se şi mai mult.

- O urgenţă cu apendicită, răspunse doctorul Cengupta. Trebuie să-mi semnezi aprobarea.

O chemă apoi pe sora Lucy pentru a aduce formularele.

- Am nevoie de sora Wayne aici, spuse doctorul Cengupta foarte hotărât. Are mai multă experienţă.

- îmi pare foarte rău, Karim, dar azi vei opera cu sora Lucy.

Pacientul meu e foarte nelinistit si am nevoie de sora Wayne cu mine.

- Doctorul oftă.

- Cred că ai dreptate, căzu el de acord. Sora Wayne are specializare în astfel de probleme.

- Exact, replică Matt. Am venit să te iau si pe tine, dar

dacă ai o urgenţă voi pleca doar cu sora Wayne.

Sara fu foarte emoţionată la gândul; că va zbura alături de Matt la Arusha. Era foarte interesant pentru ea să vadă si o altă parte a acestei ţări si totodată mai mult din afacerea atât de complicată a familiei Halifax.

La un semn al doctorului, Sara părăsi sala de operaţie si alergă în biroul ei pentru a-si lua trusa destinată cazurilor de urgenţă în afara spitalului. Binecuvântă în gând ideea pe care o avusese cu câteva ore mai devreme, în acea zi, de a controla trusaa de urgenţă si de a aseza toate lucrurile astfel încât să-si usureze munca în caz de nevoie. Luă în grabă stetoscopul si o fasă, îsi puse geanta pe umăr si se întoarse în sala de operaţie.

- Sunt gata de plecare, gâfâi ea, odată ajunsă.

Doctorul Cengupta o privi cu atenţie, constatând mulţumit profesionalismul tinerei surori medicale.

- Atunci, du-te si lasă-mă să-mi fac si eu treaba, zâmbi el. Esti gata, soră? îsi aţinti el privirile spre Lucy.

Aceasta încuviinţă usor din cap.

Sara constată amuzată că ochii tinerei negrese erau aproape scosi din orbite de atenţia si emoţia cu care privea totul în jur, dar cu toate acestea încerca să-si păstreze calmul si se pregăti să-l asiste pe doctorul Cengupta cu cea mai mare seriozitate.

- Ai tot ce-ţi trebuie? întrebă Matt, uitându-se lung la Sara, care
aştepta cu trusa pe umăr.

- Da, domnule Halifax, replică ea.

- Matt, spuse el scurt.

Matt, repetă ea în gând, întrebându-se dacă această prescurtare venea de la Matthew sau de la un alt prenume, care nu-i plăcea şi prefera să-l ţină secret. Ceva de genul Mathias sau Hermatus, îşi spuse Sara.

- Hai odată, o strigă el. Urcă repede în maşină.

Sara coborî în fugă scările spitalului, după care deschise repede portiera şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer, ţinându-şi geanta pe genunchi.

- Cât timp ne ia până acolo? întrebă Sara, vădit emoţionată.

- Câteva ore. De obicei, fac drumul ăsta în trei ore. Vei vedea o regiune total diferită de tot ceea ce ai văzut până acum, aici.

Străbătură toată regiunea.

Trecură prin Dar-es-Salaam, după care traversară Zanzibarul.

Minunat!

într-adevăr, îşi spuse Sara, privind cu uimire în jur. Mai frumos decât în toate visele sale.

Toate acestea îi înteţiră şi mai mult dorinţa de a vizita toate locurile magice despre care auzise: muntele Kilimanjaro şi muntele Kenya, spre exemplu. Apoi, în nord, lacurile populate cu magnificele păsări roz, care se odihneau în picioare şi care câteodată adormeau chiar într-un singur picior. Erau atât de multe locuri pe care vroia să le vadă!

Sosirea la aerodrom curmă brusc firul visării Sarei.

După o călătorie ce durase câteva ore, coborâră în grabă şi se îndreptară spre hangar, unde îi aştepta un

aeroplan.

Mecanicul era încă acolo, măsurând cu o vergea cantitatea de
ulei din rezervor.

- E gata, totul? întrebă Matt în swahili.

- Ndiyo, bwana, replică mecanicul, uitându-se apoi spre Sara si făcând o remarcă adresată lui Matt, care zâmbi amuzat.

Sara îi privi nedumerită.

- Mi-a spus că arăţi ca si cum n-ai mai fi zburat niciodată, îi explică Matt. Surescitată, dar si puţin prudentă.

Sara recunoscu zâmbind că nu mai zburase niciodată cu un aeroplan, dar stia că asta putea părea ridicol în aceste părţi, unde toată lumea zbura din momentul în care s-a născut.

Privi apoi cu curiozitate spre aeroplanul în care urma să se urce. Părea să fie foarte rezistent, desi vopseaua era dusă pe alocuri, iar scaunele erau atât de mici că păreau făcute pentru copii.

Sara trase aer în piept si se uită lung spre Matt, după care se urcă.

Matt trecu de partea cealaltă a aeroplanului si se aseză pe scaunul de lângă ea.

- E în regulă? întrebă el.

Sara încuviinţă, dar fără să poată scoate un cuvânt.

încercă doar să-si amintească tot ce citise în legătură cu călătoria cu un astfel de mijloc de transport.

Mai întâi trebuia să-si pună centura îsi aminti ea si

începu să caute ceva asemănător acelei indicaţii. Dădu peste două bretele care se legau una de alta printr-o cataramă foarte sofisticată. încercă să execute această operaţiune, dar fără rezultat.

Matt o observă că se găsea în dificultate si o ajută imediat.

- N-am realizat până acum că esti atât de neajutorată, spuse el si Sara se înrosi atât de tare încât fu bucuroasă de întunericul aproape total din jurul ei.

Matt porni motorul şi Sara simţi vibraţiile aeroplanului în toată fiinţa ei. Aeroplanul părea să se cutremure din toate încheieturile, parcă ar fi avut de gând să se dezmembreze, nu să ia startul.

Sara încercă să se relaxeze şi se aşeză mai bine în scaun.

-Ti-e frică? o întrebă Matt.

- Nu, răspunse Sara cu un zâmbet, încercând să nu arate cât de tare se temea, în fond.

Auzi apoi roţile scrâşnind peste iarba uscată, după care făcură un salt şi, în sfârşit, se ridicară în aer.

Primul ei zbor tocmai începuse.

Privi cu atenţie mâinile puternice ale lui Matt şi se relaxă puţin. îi vorbea într-un microfon ataşat de cască, dar Sara nu înţelese nimic. De altfel, nici nu vroia să ştie.

în următoarele minute, micuţa maşinărie începu să danseze în lumina stelelor şi aceasta era pentru Sara cea mai minunată experienţă pe care o avusese până atunci.

Capitolul 4

încet, încet, se înălţară tot mai sus, spre cerul înstelat. Sara se simţea tot mai atrasă de aceste locuri. Privi cu încântare în jos. Din când în când, putea zări luminile pâlpâitoare ale vreunui grup de nomazi, masai, probabil, iar, alteori, din loc în loc, sclipirile mult mai puternice ale electricităţii, în asezări mult mai avansate.

încercă să pătrundă mai bine întunericul si se concentră tot mai mult, privind spre pâlcurile de copaci, care abia se mai zăreau în întunericul nopţii, după care văzu chiar un grup de zebre, după câte îsi putea da seama.

Matt plană peste un sat de nativi africani, unde se celebra un eveniment si se dansa.

Sara privi siluetele din jurul focului si Matt o informă că dansul lor putea dura ore întregi. Pentru câteva momente, Sara auzi sunetul tobelor, după care se înălţară din nou si totul deveni ca într-un dans de umbre.

Cea mai mare parte a zborului Sara tăcu, nedorind să-l deranjeze pe bărbatul de lângă ea, care părea foarte concentrat asupra a ceea ce avea de făcut. în plus, era prea constientă de faptul
că viaţa sa era acum în mâinile lui.

După un timp însă, Matt rupse tăcerea:

- E puţin diferit de zborul cu un Boeing, nu-i aşa? zâmbi el.

- Da. Dar e mult mai interesant.

- De ce nu mi-ai vorbit mai mult despre calificările tale? întrebă el brusc.

- N-am vrut să mă crezi mai experimentată decât sunt.

- Am înţeles, replică el. N-ai vrut să te favorizez, pentru că unchiul tău a fost angajatul meu. Dar, totuşi, asta nu înseamnă că trebuie să depui tot soiul de eforturi în plus faţă de celelalte surori de aici, spuse el, privind-o cu un zâmbet cald şi foarte larg.

Sara schimbă subiectul.

- De ce trebuie să mergem acum la Arusha? A avut cineva vreun accident acolo?

- Nu, dar soţia vărului meu aşteaptă un copil. N-ar fi fost acum timpul să nască, dar are dureri şi Joe m-a rugat să-l aduc pe Cengupta, pentru orice eventualitate.

Profesionalismul Sarei se revoltă imediat la auzul acestor vorbe.

- Dar nu este acolo niciun doctor, mai aproape? întrebă ea, indignată. Soţia vărului tău ar fi trebuit examinată periodic, pentru a fi sigură că nu va avea probleme.

- E mult mai uşor pentru mine să zbor până acolo decât să găsească ei un doctor care să ajungă în timp la Arusha. Cengupta a ajutat-o, deja, să nască de două sau trei ori. De-asta au vrut să-l aduc din nou pe el. Se tem că vor fi complicaţii şi în Cengupta au încredere.

Sara îi reaminti că o strigase pe ea, când intrase în spital.

- Am vrut să vii şi tu, exclamă el. Dar când am auzit că doctorul trebuie să opereze te-am luat doar pe tine. Nu puteaţi veni amândoi. E adevărat ce mi-a spus Karim, că treaba asta ţine de specialitatea ta?

- Da, e adevărat, recunoscu simplu Sara. Nu simţea acum nevoia să dea răspunsuri elaborate, pentru că,

moment exista o comuniune perfectă între ei. Era foarte important pentru ea să simtă că era apreciată pentru meritele ei si nu pentru că era nepoata unchiului ei.

Sara respiră adânc si spuse singurul lucru care-i veni în minte:

-Julia va fi foarte supărată, probabil, că nu vei fi cu ea în seara asta.

Fusese o frază spusă doar ca să umple tăcerea, dar îsi dădu seama imediat, după modul în care îsi strânse el buzele, că reusise să distrugă momentul de pace dintre ei.

- Nu cred, spuse el, încercând să nu arate prea mult că era deranjat de acest subiect. Se află aici mai mult pentru a sta cu mama sa, decât pentru orice altceva. Mama ei e verisoara mea primară si are si ea parte din avere. Normal, vine foarte des pentru a vedea ce se întâmplă aici.

Răspunsul lui păru foarte rezonabil, dar Sara regretă imediat că adusese vorba despre Julia.

Acum Matt putea să-si închipuie că vrea să se amestece în viaţa sa privată, dar era foarte departe de ea gândul acesta.

-James a adus-o astăzi la spital, continuă totusi Sara. Mi-a spus că e prietena ta. E foarte drăguţă, adăugă ea.

Matt nu spuse nimic, de aceea Sara se gândi că era mai bine dacă nu s-ar fi amestecat atât de mult în aceste probleme.

După un timp, când începu să vorbească din nou, spuse încet, dar răspicat, încât să se poată face înţeles:

- O cunosc pe Julia de când mă stiu. Ne-am născut aproape în acelaşi timp şi ne place să jucăm golf împreună.

Golful este, probabil, cel mai important lucru din viaţa Juliei. Aleargă de la un club la altul, jucând ori de câte ori poate şi a câştigat o mulţime de cupe până acum. Când se simte foarte obosită, vine aici să se odihnească. De-asta a venit şi acum. De asemenea, e şi o problemă legată de bani. Golful e un sport foarte scump. în plus, vine mereu aici pentru a se asigura că afacerea familiei merge bine sub conducerea mea. Asta a fost întotdeauna problema acestei mari familii. Fiecare a crezut că ar fi putut conduce mai bine decât cel căruia i-a revenit, pentru moment, această sarcină.

- N-am ştiut că sunteţi rude.

- O, Doamne, dar am o duzină şi jumătate de verişoare şi verişori. Acum vezi de ce sunt atât de preocupat de competenţa ta, soră Wayne. Trebuie să explic tot timpul unde s-au dus banii. Va trebui să notezi tot ce s-a cheltuit.

Sara fu atentă la cifrele imense de care Matt îi pomeni, în legătură cu toate cheltuielile pentru spital şi îşi spuse că era nevoie de foarte multă competenţă pentru a ţine în mâini o afacere atât de complexă.

Era pe jumătate adormită când Matt începu să coboare, pregătindu-se de aterizare.

După ce anunţă ceva foarte repede în microfon, Matt coborî cu mare viteză, astfel că Sara simţi un gol teribil în stomac. Era o senzaţie pe care n-o mai trăise niciodată. închise ochii şi savură bucuroasă mirajul.

După câteva minute simţi o zguduitură puternică în scaun şi înţelese că atinseseră pământul.

înaintară cu mare viteză, apoi, ghidaţi de un african cu

două torţe în mâini.

Matt opri chiar lângă el. Acesta alergă imediat spre ei si deschise usa dinspre partea lui Matt.

- Jambo, bwana! Jambo, memsahib! spuse el în swahili, o limbă pe care Sara nu spera s-o învăţe vreodată.

- Trebuie să ne grăbim, îi spuse Matt. Copilul se pregăteste să vină pe lume.

Sara îsi luă imediat bagajul pe umăr si încercă să-si regăsească autocontrolul profesional. Trecuse adeseori la Londra printr-o situaţie asemănătoare si stia că emoţiile nu o puteau ajuta în astfel de clipe.

Trebuia să fie pregătită pentru a face faţă situaţiei, nu să se lase pradă emoţiei. Trebuia să fie o masină rece si calculată, capabilă de orice efort.

După ce se încurajă astfel, Sara îl urmă pe Matt în casă.

în cămin ardea focul si, instinctiv, amândoi se apropiară de sursa de căldură.

- Pe unde umblă Joe? întrebă Matt. Trebuia să fie aici să ne ofere ceva de băut.

Sara se uită îngrijorată în jur. Era absolut ridicol să fie atât de frig în încăpere, când se astepta venirea pe lume a unui copil, dar chiar asta se întâmpla. Frigul o cuprinse imediat, făcând-o să tremure si să aibă piele de găină.

- Am să pun băiatul să aibă mai multă grijă de foc, spuse Matt, si în timp ce el va face asta, eu voi da o raită să văd pe unde sunt Joe si nevastă-sa.

Matt iesi din încăpere si Sara rămase singură.

Nu era nimeni în toată casa si se simţi cuprinsă de

neliniste.

Peste câteva momente, însă, în încăpere intră surâzând un tânăr african care, după ce o privi cu căldură din cap până în picioare, începu să pună lemne pe foc şi să scurme cu un drug de fier jăratecul.

Sara îl privi cu groază cum prinde cu ambele mâini bara încinsă de fier, ridicând astfel lemnele stivuite în cămin, pentru a permite focului să se anime.

- Atenţie la mâini, strigă Sara, îngrozită.

Africanul râse cu poftă, un râs care-i scutură tot corpul, făcând atmosfera din cameră să se relaxeze subit.

întinse apoi bara spre ea, pentru a o face să înţeleagă că nu era niciun pericol, pentru că nu avusese timp să se încingă atât de tare încât să-i facă rău.

- Hapana moto, memsahib, surâse el. Nu fierbinte.

Sara îi surâse la rândul ei şi africanul se întoarse din nou spre foc, văzându-şi de treburile lui.

După câteva momente, Matt se auzi pe scările de la intrare şi Sara zâmbi, mulţumită.

Nu se aşteptase să nu găsească pe nimeni aici, se gândi Sara. Nimic nu indica faptul că se aştepta un copil. Nu avusese cum să-şi închipuie că va zbura sute de mile până aici doar pentru a constata că pacientul dispăruse şi ea nu avea, deci, nimic de făcut.

Matt coborî din nou scările şi Sara ieşi să vadă ce se întâmplase.

- I-ai găsit? întrebă ea, nerăbdătoare.

- Da, spuse el, luându-i geanta de pe umăr. Sunt în casa de oaspeţi, ceva mai încolo. Era în grădină când au

început durerile. Noroc că era şi Joe cu ea.

Matt porni grăbit spre grădină şi Sara îl urmă. Merseră pe o cărare foarte îngustă, la capătul căreia se afla o casă înconjurată de flori şi scăldată de lumina lunii. Sara se bucură nespus la vederea acestui spectacol atât de exotic.

Intrară în casă fără a mai bate în uşă, dar Matt strigă din hol:

-Joe, sunt eu, Matt. Am venit cu sora.

Un bărbat scund şi urât ieşi din încăperea principală şi le zâmbi cu toată faţa.

-Tocmai mă întrebam dacă mai veniţi. Se pare că Marjorie are ceva probleme. Vrei să intrăm, soră?

Sara îl urmă imediat, iar Matt o urmă la rându-i pe Sara, pentru a-i duce înăuntru geanta cu ustensile, pe care o puse lângă pat.

- Bună seara, doamnă Halifax, spuse tânăra, cu blândeţe. Numele meu e Sara. Sunt sora după care a trimis soţul dumitale.

Marjorie Halifax surâse scurt:

-Aş fi putut să cobor pe coastă, spuse ea, dacă aş fi ştiut că va dura atât de mult până ajungeţi, comentă ea, frământând mâinile Sarei până când aceasta aproape că gemu de durere.

-Vei fi foarte bine acum, spuse Sara, calm.

Era familiarizată cu astfel de reacţii. Se întâlnise cu ele adeseori la maternitatea din Londra, la care lucrase înainte.

Nu fusese o naştere foarte dificilă. Putea spune chiar că fusese normală.

în timpul durerilor, Marjorie îi vorbise despre viaţa sa dinainte, la câteva mile distanţă de acolo, iar Sara îi vorbise despre viaţa ei din Anglia.

-Ai fost fără minte să vii aici, îi spuse Marjorie. Dacă Joe n-ar fi fost de aici, m-aş fi întors acasă în clipa asta, scânci ea în durerile facerii, acuzând condiţiile de trai din locurile unde se născuse şi trăise bărbatul ei.

Sara încercă s-o liniştească, dar în acele momente nimeni n-ar fi reuşit. Vroia să simtă ploaia şi iarba verde de acasă. îi vorbi apoi despre cele şase luni de vis, petrecute cu Joe în Anglia.

- După ce am venit aici, i-am cerut mereu lui Joe să ne întoarcem acolo.

Sara o privi lung pe Majorie. Un alt Halifax se pregătea să se nască. Cât de mult va iubi noua generaţie aceste locuri? se întrebă Sara.

Când copilul veni în sfârsit pe lume, Sara abia se mai putu ţine pe picioare, de oboseală. Bebelusul era puţin mai mic decât era normal, dar altfel era foarte bine.

Sara îl puse cu drag în braţele mamei sale si iesi pentru a-i anunţa pe cei doi bărbaţi, care asteptau nerăbdători rezultatul.

Joe începu să plângă ca un copil, iar Matt îl îmbrăţisă si-l felicită si toată lumea fu foarte bucuroasă auzindu-l pe noul Halifax ţipând din toţi plămânii.

-Un adevărat Halifax, surâse Matt. Mai bine te-ai duce să-i arăţi că tu esti încă stăpânul în casă, glumi el, adresându-i-se lui Joe.

Joe zâmbi printre lacrimile de fericire si intră în

dormitor.

- Marjorie e bine? întrebă Matt.

- Da, tot ce vrea acum este ca Joe să-i spună că a fost extraordinară aducând pe lume copilul si că se va restabili complet după un somn bun.

- Si tu? Poţi să mai faci faţă încă unui zbor de o oră si ceva?

Sara îl privi uimită.

- îi lăsăm singuri aici, acum? Nu se poate. Voi dormi puţin si vom pleca după ce va veni cineva care va putea avea grijă de Marjorie.

- Eu trebuie să mă întorc azi. De unde trebuie să vină această persoană?

- Din Tanga.

Sara se clătină de oboseală.

- Trebuie să te culci, într-adevăr, spuse Matt. Se pare că trebuie să rămâi aici. Nu mai poţi merge nici măcar până în cealaltă casă.

- De ce au venit aici? Nu sunt destule camere în cealaltă casă? De ce au făcut o altă casă pentru oaspeţi?

- Aşa e obiceiul aici, în Africa de Sud, spuse el, şi ieşi.

Sara intră într-unul din dormitoare, îşi schimbă hainele şi se vârî în pat. Trase plapuma peste ea şi adormi imediat.

Soarele era sus pe cer, când se trezi Sara a doua zi.

Lângă fereastra dormitorului ei se auzi cineva şi Sara deschise ochii. îşi aminti din nou priveliştea de vis din noaptea trecută şi se întrebă dacă grădina era la fel de frumoasă şi la lumina zilei.

Se îmbrăcă şi ieşi repede, să arunce o privire.

Grădinarul o salută înclinând uşor din cap şi-i zâmbi prietenos.

Sara îi surâse la rândul ei şi-şi îndreptă privirile peste grădină. Florile erau într-adevăr, magnifice.

- Te-ai trezit în sfârşit, sau am vreo viziune? se auzi o voce în spatele ei, de la fereastra unuia dintre dormitoare.

Sara se întoarse încet spre locul din care i se vorbise. Ieşit pe jumătate pe fereastră, Matt o analiza zâmbind vesel.

- M-am trezit cu adevărat, îl asigură ea. Am vrut să merg la Marjorie, dar n-am putut să nu dau întâi o raită prin grădină.

- Trebuie să ne întoarcem, soră, spuse Matt, apăsat. Va veni o vecină care va avea grijă de Marjorie. A fost soră medicală înainte de a se căsători, aşa că n-ai de ce să-ţi faci probleme.

- Păi, începu ea... Eu...

- E foarte important să mă întorc azi la Kwaheri.

Din cauza Juliei? se întrebă Sara, strângând din buze.

- La ce oră vom pleca? întrebă Sara.

- Cât mai curând posibil, soră. într-o oră şi jumătate. Te aştept
la aeroplan.

Lucrurile însă începură să nu meargă tocmai bine. Marjorie n-avea lapte si era convinsă că bebelusul va muri. Fosta soră, chemată pentru a avea grijă de ea, nu putu face nimic în faţa acestei crize. Sara încercă să calmeze puţin lucrurile, dar asta îi luă mai bine de trei sferturi de oră, astfel că ajunse cu întârziere la aerodrom.

Matt o astepta deja pe scaunul pilotului si nu-i dădu niciun fel de atenţie când se urcă pe scaunul de lângă el.

- îmi pare foarte rău, Matt, n-a fost vina mea.

Matt întoarse capul spre ea si o privi cu cei mai reci ochi pe care Sara îi văzuse vreodată:

- Soră Wayne. N-a fost doar decizia mea să mă întorc azi la Kwaheri. Trebuia să te gândesti la asta. Dacă am dat un ordin, vreau să fiu ascultat. îmi place eficienţa. E clar?

Sara încuviinţă dând usor din cap. îsi pierduse cuvintele în faţa unei injustiţii atât de strigătoare la cer. Nu fusese vina ei că întârziase si, înainte de a-i fi făcut această morală, ar fi trebuit s-o întrebe de ce a întârziat.

Se aseză tăcută mai bine în scaun, reusind cu mare greutate să-si stăpânească lacrimile.

Matt porni motorul si încet, încet, se desprinseră de pământ.

- Acum, poţi să îmi spui ce s-a întâmplat? întrebă Matt, desi abia se puteau auzi.

Sara zâmbi amar si scutură usor din cap. Dacă vroia eficienţă, asta e chiar ceea ce dovedise ea, doar că el nu avea ochi decât pentru problemele sale.

îsi lipi capul de fereastra de plastic si privi îngândurată în gol. Cât de prost se sfârsea o călătorie de care se bucurase atât de mult.

Matt ridică din umeri în faţa atitudinii ei şi se concentră asupra zborului.

Era puţin îngrijorat din cauza faptului că James folosise aeroplanul în ultimul timp şi ştia că fratele său nu avea niciodată grijă de nimic.

în ceea ce-l priveşte, verificase totul înainte de decolare, dar asta nu-l făcea să fie mai puţin atent la sunetul motorului.

Pentru Sara, tăcerea care se lăsase între ei părea să fie pentru totdeauna.

încercase de câteva ori să lege din nou o conversaţie, dar abandonă imediat ideea, preferând să privească locurile peste care zburau, doar pentru a nu se mai gândi la ceea ce se întâmplase.

Marea savană Masai se întindea sub ei, Africa dintotdeauna, vastă şi neîmblânzită, cu semnele care marchează teritoriile periculoase. Zebrele, elefanţii enormi, plimbându-se în familie, leii dormind în soare.

- Nu poţi vedea bine de aici toate animalele astea, spuse Matt în sfârşit, privind-o cu coada ochiului. într-una din zilele viitoare te voi duce într-un parc natural, unde le vei putea admira în voie.

Văzând că ea nu răspunde, Matt îşi ridică amuzat sprâncenele.

După un timp, tânăra soră medicală întrebă totuşi, neîncrezătoare:

- Adevărat? Chiar mă vei duce?

- Bineînţeles. Putem să mergem într-un weekend. Aş vrea să vezi şi craterul Ngorogora. Ti-ar plăcea să-l vezi?

- Oh, sigur că da, răspunse Sara, entuziasmată. Vreau să văd tot ce pot, aici. Ah, uite o girafă, spuse Sara, uitându-se din nou spre pământ. Sunt mult mai interesante în realitate, continuă ea. Vreau să spun, decât mi s-au părut când le-am văzut în Anglia, la Zoo. îţi

vine să crezi că pot trăi si într-o climă mai rece?

Sara îl privi, asteptând un răspuns, dar fu extrem de nemulţumită, când îl văzu râzând de naivitatea întrebării ei.

- Nu e necesar să mă privesti cu atâta superioritate, doar pentru că nu sunt familiarizată cu toate acestea. De ce nu mă înveţi, dacă stii mai multe?

Matt surâse, satisfăcut. Nu era nevoie să-l invite de două ori să vorbească despre locurile care îi erau atât de dragi.

Animalele, începu el, simt comportamentul uman faţă de ele, imediat. Dacă ţinem cont de obiceiurile si nevoile lor, putem trăi alături de ele fără nicio problemă. Dacă ignorăm, în schimb, toate acestea, devin periculoase.

Matt îi vorbi apoi despre zilele de pionierat ale Africii si despre bărbaţii care au ajutat dezvoltarea acestui continent.

Cuprins de bucuria povestirii, Matt se cufundă de-a binelea în istorisirea lor, astfel că Sara fu prima care auzi scrâsnetul înecat al motorului.

- Matt, exclamă ea. Ce e acest zgomot?

Bărbatul ascultă cu atenţie, după care se încruntă, fără să spună nimic.

- Ce se întâmplă? întrebă Sara, înspăimântată. E ceva serios?

- Nu, Nu e niciun pericol. Dacă la următorul post de control nu vom fi văzuţi, vor trimite pe cineva să vadă ce s-a întâmplat.

- Am înţeles, spuse ea privindu-l în ochi, si în momentul

acela între ei se stabili un contact cald si apropiat.

- E-n regulă, spuse el. Vom coborî acum, spuse Matt si aeroplanul se îndreptă spre pământ cu toată viteza. Sara închise ochii si se agăţă bine de scaun.

Ne prăbusim, îsi spuse ea si fu foarte surprinsă să constate că nu se temea. După câteva minute roţile atinseră pământul. Aterizaseră. Motorul mai scrâşni o dată, după care muri. Matt răsuflă uşurat, în spatele ei. Aeroplanul se opri atât de brusc, încât Sara simţi catarama centurii de siguranţă intrându-i în stomac.

Matt îşi puse o mână peste a ei.

- Am crezut că ne von prăbuşi, spuse Sara. cu ochii încă închişi.
- N-a lipsit prea mult, îngăimă Matt, îmbrăţişând-o.

Capitolul 5

Sara se desprinse încet din braţele lui.

Viziunea pe care o avusese, cu mătusa sa stând întinsă pe canapeaua ei si zâmbindu-i aprobator o făcu să se gândească foarte serios la cât de înselătoare pot fi aparenţele, uneori. Nu existase nimic romantic în îmbrăţisarea lui Matt, dar, cu siguranţă, ar fi fost foarte greu s-o convingă de asta pe doamna Wayne.

Toate acestea nu făceau decât să-i arate cât de atentă va trebui să fie cu declaraţiile despre acest eveniment, odată întorsi în civilizaţie.

Deocamdată, însă, trebuia să se concentreze asupra a ceea ce aveau de făcut pe moment. Abordă o figură nonsalantă si-l întrebă pe Matt, zâmbind:

- Cât de departe de casă suntem aici?

Bărbatul o privi cu atenţie, usor amuzat de cât de usor acceptase situaţia.

- Prea departe pentru a ajunge pe jos, spuse el, luând o hartă si arătându-i cu degetul locul unde se aflau. Suntem în mijlocul savanei Masai, probabil undeva, aproape de Sonjo.

- Sonjo? întrebă ea, încercând să-şi aducă aminte dacă mai auzise vreodată acest nume.

Ştia că Masai era un trib războinic, răspândit la graniţa Kenyei şi ai cărui membri erau foarte înalţi. Despre Sonjo, însă, auzea pentru prima dată.

- Tribul Sonjo trăieşte în sate fortificate, cu şanţuri de apărare. Uite, aici sunt câmpiile Serengeti, spuse el, indicându-i din nou un loc pe hartă. Cred că acesta e locul în care ne aflăm. Sonjo e puţin mai încolo.

- Avem de mers vreo douăzeci de mile până acolo.

- Exact. Ti-ai pus pantofii pentru maraton, soră Wayne?

Sara se uită spre pantofii de la uniforma ei de soră, uşori şi rezistenţi şi zâmbi cu duioşie:

- Mă gândesc câte mii de mile au făcut pantofii ăştia, pe coridoare şi pe parchete lustruite. Poate le prinde bine o schimbare.

Cu toate că răspunsul pe care-l dăduse nu lăsa să se întrevadă asta, inima Sarei se strânse îngrijorată, undeva, în adâncul pieptului ei.

Douăzeci de mile într-o ţară ca Africa nu era deloc de ici de colo şi Sara se temea că nu va fi tocmai o bucurie dacă se vor întâlni cu animalele pe care le admirase, în siguranţă, din aeroplan.

- Cei care ne vor căuta imediat ce vor realiza dispariţia noastră, vor găsi cu siguranţă aeroplanul. Vrei, mai bine, să rămânem aici?

Sara se gândi foarte serios la decizia pe care urma s-o ia împreună cu Matt.

Nu puteau fi siguri că vor fi găsiţi foarte repede, astfel că era mai bine să facă cele douăzeci de mile acum, decât după câteva ore de aşteptare, când vor fi şi mai obosiţi, şi mai însetaţi.

- Crezi că ne vor găsi astăzi? întrebă ea, ezitând.

- Nu putem fi siguri. Poate da, poate nu. Oricum, am nimerit într-un loc frumos, spuse el cu un zâmbet ironic. Sunt foarte mulţi elefanţi pe-aici si poate ţi-ar face plăcere să-i privim mai îndeaproape.

- E. spaţiul lor, aici?

Matt nu spuse nimic si Sara fu bucuroasă că nu află răspunsul.

- Mai bine să ne grăbim să iesim din această zonă până nu se lasă întunericul, replică ea, fericită că se putuse contrala îndeajuns pentru a nu-si lăsa vocea să-i tremure.

Iesiră asadar din aeroplan si-si începură drumul, unul lângă altul. Matt îsi luă harta si alte câteva lucruri pe care nu le putea lăsa în aeroplan, iar Sara, geanta ei medicală.

Din când în când, se opreau pentru a se uita din nou pe hartă, asigurându-se astfel că erau pe drumul bun.

- îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat, îi spuse Matt, după vreo două mile de mers pe jos.

- Nu e vina ta, răspunse Sara, miscându-si degetele obosite în pantofi, după care îsi întoarse faţa surâzând, pentru a alunga suspiciunile lui Matt, care o privi întrebător.

- în parte, a fost vina mea, replică el. Nu trebuia să-i permit lui James să-l folosească. Stiam că n-are grijă de el si că se poate, astfel, deteriora.

- Cum asa? Nu se poate avea încredere în James?

- Poate n-a fost nici vina lui, continuă Matt, dar nu e la fel de grijuliu ca mine cu toate aceste lucruri.

Sara se gândi cât de rău îi părea acum că nu se putuse bucura pe de-a-ntregul de prima ei iesire. Iarba uscată si pământul arzând sub picioarele ei nu era tocmai ce visase pentru prima ei excursie
în acele locuri.

Se opri o clipă pentru a scruta din ochi orizontul, întrebându-se cum va rezista să facă tot acel drum.

Deodată, zări în depărtare o formă ce se îndrepta spre ei.

Mai întâi avu impresia că era doar o părere, din cauza luminii puternice a soarelui, dar după ce îşi puse mâna streaşină deasupra ochilor, uitându-se încă o dată, fu cât se poate de sigură.

- Matt, exclamă ea, vine ceva spre noi! Sunt nişte oameni. Cine sunt?

Matt se uită în direcţia indicată de ea.

- Sonjo, cred, spuse el încet. Nu cred că sunt masai, deşi se îmbracă la fel. Nu sunt atât de înalţi. Slavă Domnului, continuă el. Probabil ne-au văzut venind spre ei.

Matt scoase nişte sunete în stil african şi primi răspunsul imediat.

Era probabil un mare eveniment pentru ei să întâlnească albi, pentru că nu prea ajungeau turişti în acele părţi.

După ce se apropiară, Matt vorbi cu conducătorul, un bărbat mult mai în vârstă decât ceilalţi, cu o strungă mare între dinţi şi cu un abces atât de mare la picior, încât Sarei i se opri respiraţia.

- Am văzut cum a căzut de pe cer pasărea ta, spuse el într-o engleză cu un accent extrem de ciudat. Am plecat imediat spre voi, să vedem dacă mai trăiţi. Vă ducem în sat.

Matt acceptă invitaţia făcând un gest larg din mâini, după care îl întrebă dacă ar putea delega pe vreunul dintre bărbaţii mai tineri din grup să stea lângă aeroplan, în aşteptarea echipei de salvare, care sigur va porni în căutarea lor şi cărora să le explice unde au plecat ei.

Şeful grupului încuviinţă, după care făcu câteva semne spre unul dintre tineri, care porni imediat în direcţia în care căzuse aeroplanul. Pe urmă, bătrânul îsi îndreptă atenţia

spre Sara, privind-o lung, preţ de câteva minute bune.

-Domnisoara va putea face tot acest drum pe jos? întrebă el, în sfârsit.

Matt o privi pe Sara, întrebător.

-Ti-ar plăcea să vorbesc cu ei să-ţi facă un fel de hamac, în care să te poarte? întrebă el.

Fata scutură repede din cap:

- Nu, exclamă ea. Nu, dacă cineva are acum nevoie de un hamac, atunci este acest om. I-ai văzut piciorul?

Bătrânul înţelese si se uită zâmbind spre rana despre care vorbise Sara, după care le explică si celorlalţi schimbul de cuvinte care avusese loc. Bărbaţii se puseră cu toţii pe râs, privind-o pe Sara foarte amuzaţi.

Această reacţie o făcu să se simtă foarte străină si neexperimentată, ceea ce o determină să îl ia imediat de mână pe Matt, care îi răspunse strângând-o cu putere.

-Ai uitat cât de mult ţi-ai dorit să vezi Africa, soră Wayne? sopti el, întorcându-se încet spre ea.

Adevărat, îsi spuse Sara. îsi dorise asta mai mult decât orice pe lume. Nimic altceva nu-i aprinsese, niciodată, mai mult imaginaţia.

Aceasta era o parte din marea Africă, asa cum a fost dintotdeauna, unde bărbaţii si animalele se respectă si se înţeleg reciproc, unde moartea face parte din viaţă si râsul din suferinţă.

-Trebuie să-l tratez, când ajungem în sat. N-o mai duce mult, asa.

Matt privi si el cu atenţie piciorul bătrânului.

- Dacă te gândesti că vei reusi să rezolvi problema

asta, îl voi lega, pentru că altfel nu ştiu dacă va accepta, spuse Matt şi râseră cu toţii.

- Cât de departe e satul? întrebă Sara, uitându-se zâmbind spre conducătorul grupului.

- O oră şi ceva de mers pe jos, de aici, răspunse el, solemn.

- Trebuie să socoteşti dublu, şopti Matt, africanii spun întotdeauna ceea ce cred că ai vrea să auzi.

- E oricum mai puţin decât după socotelile noastre. Probabil sunt doar vreo opt mile până acolo, nu douăzeci.

Căldura soarelui o făcea să se simtă deja foarte încinsă. Se simţea ameţită şi abia mai putea să meargă, dar nu vroia ca Matt s-o considere o biată soră medicală care nu era în stare să parcurgă pe jos nici măcar opt mile. Nu vroia ca la sfârşit de lună, când se va face bilanţul, să fie considerată neeficientă.

Sara îşi şterse faţa cu dosul mâinii şi constată că era atât de transpirată, ca şi cum ar fi fost plină de lacrimi.

- Nu e atât de mult până acolo. Doar opt mile, şopti ea, mai mult pentru a-şi face curaj.

Matt îi aruncă o privire îngrijorată.

- Simţi un zumzăit în cap? întrebă el, cât se poate de serios.

Sara râse. Era o întrebare atât de stranie.

- Sunt doar în şoc, murmură ea. Nu m-am mai prăbuşit niciodată până acum cu aeroplanul.

Matt nu răspunse. Se întoarse spre africani şi-şi continuară drumul, dar efortul căruia la început crezuse că îi va face faţă, fusese prea mult pentru ea şi se prăbuşi la

pământ.

Când Matt întoarse capul spre ea, Sara se simţi absolut mizerabil, din cauza neputinţei ei.

- Du-te, spuse ea, foarte apăsat.

Matt însă se apropie, îi puse o mână pe frunte şi declară:

- Temperatură. Foarte mare, soră Wayne. Nu-i de mirare că ai fost atât de vorbăreaţă, o tachină el.

Această nedreptate o înfurie mult pe tânăra soră medicală, care îl privi încruntându-se:

- Te urăsc, strigă ea. Ai înţeles? Te urăsc!

Matt strâmbă din nas.

- Ai urî pe oricine ar fi acum aici cu tine, spuse el. Nu plânge, asta o să-ţi accentueze durerea de cap.

Matt îi luă geanta medicală de pe umăr şi căută nişte medicamente pe care i le înmână.

- Ia astea, comandă el, cu vocea tremurându-i de râs. Vei avea, într-adevăr, un motiv foarte serios să mă urăşti după aceea.

Sara nu se uită să vadă ce-i dăduse.

Nimic nu mă va mai pune pe picioare, se gândi ea. Le luă, totuşi, mulţumindu-i din ochi, supărată pe ea însăşi că se lăsase pradă furiei. Poate avea dreptate şi ea greşea. Nu era bolnavă cu adevărat, dar cu siguranţă avea o stare foarte ciudată.

Matt se îndepărtă şi Sara se simţi abandonată. Scoase un oftat adânc şi începu să plângă.

Două mâini negre o prinseră cu putere şi o aşezară cu grijă pe un fel de targă de piele, foarte rudimentară.

Sara se zbătu cât putu de tare, cerându-le s-o lase în

pace.

Nu putea suporta mirosul greu al pielii din care era făcut ciudatul mijloc de transport şi nici mirosul puternic de transpiraţie al celor care-l mânuiau.

- Matt! strigă ea, plângând, ca scoasă din minţi.

- Sst. făcu el, şi Sara fu surprinsă să-l vadă atât de aproape de ea. Liniştеşte-te, trebuie să te înfăşor, spuse el şi începu s-o
împresoare cu o fasă mare, care s-o apere de soare.

După ce termină această stranie acţiune, Sara se simţi ca o mumie. Nu-si putea misca nici mâinile, nici picioarele si se simţea bolnavă si însetată.

- De ce nu m-ai lăsat să continui drumul pe jos? întrebă ea. As fi putut. N-am nimic. Nu poate fi malarie, pentru că n-am stat atât de mult în contact cu alte persoane aici, trebuie să fie altceva.

- E malarie. încearcă să dormi, dacă poţi.

Ce sugestie imposibilă, se gândi ea. Câteodată se simţea cuprinsă de o fierbinţeală extraordinară, altădată de un frig teribil si, de multe ori, de amândouă deodată.

Doi dintre africani priseră barele de lemn de care era prinsă pielea grosolană si Sara le privi îndelung muschii puternici strălucind în lumina soarelui, întrebându-se cât de usor le va fi s-o ducă, până în sat, cu toată statura lor masivă.

Conducătorul grupului începu să psalmodieze ceva si toţi ceilalţi îl urmară, murmurând aceeasi stranie incantaţie.

încet, încet, melodia monotonă o făcu să se relaxeze si nu se mai gândi nici la cât de departe era satul, nici la cât de

greu le era s-o care.

Probabil dormise o bună bucată de drum, pentru că atunci când deschise din nou ochii soarele tocmai apunea si răcoarea care se lăsase o făcu să se simtă mult mai bine.

- Matt, murmură ea.

Tânărul veni imediat, zâmbindu-i cu căldură.

- Ti-e sete? întrebă el.

Sara încuviinţă si Matt îi dădu imediat să bea din bidonul pe care-l purta întotdeauna la sold.

- Bea de aici si-ţi voi da încă o pastilă.

Sara se supuse, deşi nu ştia cât de mult o putea ajuta acum pilula antimalarie. Ştia că unele persoane care trăiau la tropice o luau în fiecare zi, dar Sara se întrebă cât de eficientă putea fi în cazul ei.

Era foarte dificil să înghiţi o pastilă stând culcată, mai ales când ai mâinile legate, aşa că Matt o ajută imediat.

Africanii începură să râdă din nou, privind-o cu prietenie şi interes.

Sara îi privi întrebătoare şi Matt îi şopti:

- Trebuie să te obişnuieşti cu modul lor de a fi. în plus, aşteaptă-te să vină tot satul să te vadă, când vom ajunge acolo.

Dacă s-ar fi simţit bine, îşi spuse Sara, probabil s-ar fi amuzat şi ea de toate acestea, dar tot ce-şi dorea acum era să fie pusă undeva la răcoare, în întuneric. şi să fie lăsată să doarmă. încercă să închidă ochii, dar o dureau şi mai tare aşa, decât când îi ţinea deschişi.

- Sara, nu dormi? o întrebă Matt apropiindu-şi faţa de a ei.

- Nu, răspunse ea simplu.

- Bun. Vom începe să coborâm acum de pe deal şi probabil nu va fi foarte confortabil pentru tine, dar nu mai avem mult până în sat.

La un moment dat, tinerii care o purtau scăpară targa şi numai mâinile puternice ale lui Matt o opriră să nu se rostogolească la vale, ca un bolovan.

O aşezară însă repede la loc şi chemară alţi africani pentru a continua s-o poarte, pentru ca un astfel de incident să nu se mai întâmple.

Ajunseră în sfârşit şi Sara fu impresionată de frumuseţea fortificaţiei de lemn, care înconjura localitatea.

Grupul care îi însoţise până aici, începu încet, încet, un dans ritual, iar Sara se simţi mai relaxată în ritmul incantaţiilor care le însoţeau miscările.

Satul însă, era practic pustiu. Câteva femei si câţiva bătrâni se apropiară de ei, curiosi să-i vadă pe nou-sosiţi. Cei mai mulţi dintre locuitorii satului erau plecaţi la vânătoare sau la pescuit.

După ce bărbaţii care o purtaseră până acolo lăsară targa jos si Matt o desfăsură din straniul vesmânt protector, Sara se ridică si începu să facă câţiva pasi, sub privirile curioase ale celor din jur.

- în locul tău as fi puţin mai prudent, spuse Matt. Ai stat foarte mult timp întinsă, asa că trebuie să te repui în miscare încetul cu încetul, pentru a nu ameţi.

Dar Sara vroia să se simtă din nou independentă si stăpână pe propriile-i picioare.

- De ce nu admiţi că esti bolnavă sisă ne lasi să avem grijă de tine? întrebă Matt, cuprinzând-o cu braţele pentru a

o sprijini.

Tandreţea din vocea lui îi umplu ochii de lacrimi, mai ales că ameţeala pe care o simţi o făcu aproape să se prăbusească.

După asta, Sara îsi ridică ochii spre femeia care se apropie de ei, spunând ceva în africană. Matt îi răspunse si făcu prezentările, iar aceasta adăugă, uitându-se lung la Sara:

- Kuja, memsahib, spuse ea încet. Kuja.

Cei doi tineri care o aduseseră până aici, se apropiară din nou si, luând-o de braţe, o duseră în cea mai apropiată casă.

Sara fu surprinsă de curăţenia desăvârsită care domnea în interior si acceptă cu plăcere să se aseze pe salteaua de paie din colţul camerei, care îi fu indicată.

Femeia iesi, iar după câteva momente Sara o auzi chemându-l pe Matt. Răcoarea încăperii si confortul în care fusese asezată era o bucurie atât de mare pentru Sara, încât adormi mai înainte ca Matt
să intre înăuntru.

îi trebuiră câteva momente bune, după ce se trezi a doua zi dimineaţă, pentru a înţelege că sunetul pe care-l auzea în urechi era exact ceea ce părea.

Se ridică în capul oaselor şi privi lung peretele, dinspre care se auzea zgomotul. O şopârlă sări de pe peretele de lângă ea, se opri puţin lângă saltea, după care dispăru în semiîntunericul încăperii.

Câteva minute mai târziu, perdeaua agăţată de uşă se dădu la o parte şi Matt intră înăuntru, făcând ochii mici, pentru a se obişnui cu întunericul.

Sara îl privi zâmbitoare, dar şi puţin ruşinată.

- E târziu?

- Nu, dar se văd nişte focuri pe povârniş şi mă duc să văd ce se întâmplă. Eşti bine?

Sara încuviinţă, dar în acelaşi timp se întrebă ce s-ar întâmpla cu ea dacă nu l-ar mai vedea niciodată.

- Crezi că au început să ne caute? întrebă Sara.

- S-ar putea. Cred că şi-au dat seama până acum că am căzut pe-aici, pe undeva.

în lumina palidă a încăperii, faţa lui părea trasă şi îngândurată. Era un om activ, ştia asta şi inactivitatea pe care trebuia s-o suporte acum îl scotea desigur din sărite.

- Voi ieşi şi eu de aici, spuse Sara. Mă simt mai bine şi cred că a trecut şi febra.

Matt o privi iritat.

- Nu te vei mişca de aici, ai înţeles? ordonă el. Şi pentru numele lui Dumnezeu, ţine cont de sfaturile mele.

Sara îi spuse că n-avea de gând să stea imobilizată acolo, iar el îi răspunse cu şi mai mare nervozitate, după care ieşi.

- Fă ce ţi-am spus.

Sara se hotărî să se aranjeze puţin înainte de a iesi, dar n-avea prea multe posibilităţi în situaţia în care era.

Avea o oglindă mică în geanta medicală si probabil putea găsi acolo si un ruj.

Părăsi asadar încăperea si se duse să vadă ce se întâmpla în jurul casei.

Câteva femei si câţiva copii erau prinsi cu muncile lor si Sara îi privi cu atenţie.

Cei mai mulţi dintre ei erau ocupaţi cu muncile din

grădină, săpând pământul într-un mod foarte primitiv, folosindu-se doar de un băţ, dar făceau totul cu multă grijă pentru existenţa lor.

Conducătorul grupului care-i adusese aici cu o zi înainte se apropie de ea si-i spuse cu blândeţe:

- Se pare că te simţi mult mai bine, soră.

Sara dădu usor din cap, zâmbind usor.

- Atunci, poţi să te ocupi de piciorul meu, spuse el.

- Când se va întoarce Bwana Halifax, răspunse Sara.

- Nu, zâmbi el. Acum.

Sara îl invită înăuntru. Probabil durerile deveniseră insuportabile si trebuia să facă ceva pentru el. Nu se simţea încă pe deplin întremată, dar o operaţie atât de simplă nu-i putea pune probleme, îsi spuse Sara.

- Foarte bine, atunci, vă voi opera acum.

- îmi voi chema soţiile, spuse el si iesi.

în asteptarea lui, Sara îsi pregăti instrumentele.

Una dintre femeile africane puse apă la fiert si pregăti niste pături.

Până la sosirea pacientului ei, Sara aruncă o privire peste sat.

Noaptea trecută nu fusese preocupată de astfel de lucruri.

Cele mai multe dintre case erau circulare, iar alte câteva erau dreptunghiulare. Acoperişurile de paie erau destul de groase şi aveau un aspect jalnic, ca şi pereţii, care nu mai fuseseră reparaţi, în mod sigur, de foarte multă vreme. Porţile, însă, erau într-adevăr impresionante, cu platformele lor largi aşezate deasupra intrărilor înguste, unde bravii bărbaţi Sonjo făcuseră întotdeauna tot ce le-a stat în putinţă

pentru a opri înaintarea războinicilor din tribul Masai, care îşi terorizaseră dintotdeauna vecinii, înainte de venirea germanilor şi mai ales a englezilor, care-i obligaseră la o viaţă mult mai paşnică.

După ce conducătorul tribului se întoarse în sfârşit, însoţit de aproape întreaga familie, Sara începu să-l trateze emoţionată, punându-i mai întâi un anestezic puternic pe rana adâncă.

- Aya! exclamă întreaga audienţă, aproape în acelaşi timp.

Mâinile Sarei tremurară o clipă, dar apoi se strădui să-i uite,
concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut. Era obişnuită încă de pe vremea când făcuse şcoala, să fie privită în timp ce lucra. Astăzi, însă, ar fi preferat să nu aibă niciun fel de asistenţă. Temperatura mare pe care o avusese o slăbise prea mult şi-i era mult mai greu să-şi stăpânească nervii.

în doar câteva minute, însă, Sara reuşi totuşi să cureţe rana şi s-o ungă cu poţiunile necesare.

- Aya! exclamă din nou unul dintre observatori, cu satisfacţie.

Din grup se desprinse apoi o femeie mai în vârstă - probabil cea
care îndeplinea funcţia de vraci local - şi, luând vasul în care Sara pusese putreziciunea, le arătă celorlalţi diavolul care intrase în piciorul şefului lor.

Cu adevărat un demon, îşi spuse Sara, după mirosul care se

degajă în toată încăperea.

Dezinfectă după aceea instrumentele si le puse la loc. Era fericită că putuse fi de ajutor. Era mulţumită deplin de ea însăsi.

Doar un singur lucru o mai deranja acum. Foamea. O foame cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei.

Sătenii nu păreau să mănânce foarte mult, se gândi Sara. Stăteau întinsi în jurul caselor, jucându-se cu copiii si discuându somnorosi între ei. Era prea cald pentru orice altă activitate.

Sara se întrebă de unde găsise Matt atâta energie pentru a vrea povârnisul pe o astfel de vreme. Plecase de mult timp si se simţea foarte singură fără el. Nu era nimeni în jur cu care ar fi putut vorbi si nu mai avea nicio treabă de făcut. Se hotărî, asadar, să pornească în căutarea lui.

Cărarea pe care veniseră cu o zi înainte era foarte bine definită, asa că nu putea să se rătăcească. Căldura era atât de mare, încât nu se vedea nicio vietate în jur. Era o liniste desăvârsită.

După un timp, zări statura înaltă a lui Matt coborând povârnisul si-i făcu semn cu mâna. El, însă, nu o observă. Venea cu pasi mari, micsorând cu repeziciune distanţa dintre ei, asa că se opri să-l astepte, la umbra unor spini.

- Arăţi mult mai bine, comentă el, când ajunse aproape de ea.

- Dar chiar sunt mai bine, surâse ea, în timp ce Matt o analiză din cap până-n picioare cu o privire care făcu să-i apară bujori în obraji.

- în acest caz, nu mai am de ce să-ţi reprosez că ai

ignorat ordinele mele de a nu iesi din casă.

Sara îsi aminti abia acum că îi spusese să rămână în cameră si-si lăsă ochii în jos, neputând suporta privirile lui pătrunzătoare.

- Am plecat în căutarea ta, sopti ea.

- Asta văd, răspunse el.

Ceva din tonul lui o făcu să-şi ridice repede ochii şi-l văzu zâmbindu-i afectuos şi amuzat.

- Ne-a reperat cineva? întrebă ea.

Matt scutură uşor din cap.

- Nu încă. Dar o vor face, şi în acest timp vom încerca să-i ajutăm pe cei din sat cu tot ce putem.

- Crezi că am putea găti ceva, Matt? întrebă ea. Ceva consistent.

- Carne, răspunse el. Eşti înfometată, soră Wayne?

- Mi-e o foame de lup!...

Capitolul 6

Mirosul care venea dinspre foc o făcu pe Sara să strâmbe din nas.

- Mi-ai ars carnea, îi spuse Matt, indignat. îmi place să fie în sânge.

- Am vrut să mănânc, replică Sara.

- Problema cu tine e că nu şii să fii doamnă de companie. Trebuie să te învăţ.

Sara se încruntă şi privi nemulţumită în jurul ei. Câteva femei ale tribului se uitau lung spre ei şi Sara îşi spuse că probabil râdeau în sinea lor, văzându-l pe Matt bucătărind şi făcându-i observaţie pentru modul în care pregătise ea mâncarea.

- Eşti prea slăbită de boală să te ocupi de toate astea, continuă Matt. Du-te mai bine să-ţi iei medicamentele.

Sara rămase însă locului, privindu-l cu câtă dexteritate întorcea bucăţile de carne deasupra focului.

- De unde ai toate astea? întrebă Sara.

- Ai scos azi un diavol din piciorul şefului, aşa că ţi-ai primit onorariul. Când ni se va mai face foame, deci, vei face încă alte
câteva operaţii şi totul se va rezolva.

Sara surâse, amuzată.

- Sper că nu s-au simţit îndatoraţi din această cauză.

- Mai mult decât îţi închipui.

- Dacă nu mi-ar fi fost atât de foame, n-aş fi putut să primesc nimic, spuse ea, scuzându-se.

Matt înfipse o bucată de carne într-o vergea şi i-o întinse.

-Asta-i mai prăjită, spuse el - şi e aşa din cauza ta, aşa că e just s-o mănânci tu.

Sara luă vergeaua, rupse cu grijă o bucată din carnea încinsă şi o mestecă mulţumită. Era mai bună decât oricare altă bucată de carne pe care o mâncase în viaţa ei.

- Ce fel de carne e? întrebă ea, curioasă.

- E plata ta în produse, spuse el, luând o altă fleică şi ţinând-o cu grijă deasupra focului.

Sara îi privi profilul frumos şi colţul gurii care se străduia să nu zâmbească.

- E foarte bună, comentă Sara, satisfăcută.

După ce termină de prăjit şi bucata sa de carne, Matt se aşeză lângă Sara, mâncând încet şi strângându-şi picioarele lungi în faţă, cu un oftat de relaxare.

- Sărăcuţa de tine. Ce noroc ai mai avut. Cum te-ai mai distrat până acum în Africa. Te-ai prăbuşit cu avionul, te-ai îmbolnăvit de malarie şi ai avut parte de un picnic atât de rudimentar.

-Voi avea ce să le povestesc nepoţilor, glumi ea. Şi oricum, nu cred că am avut malarie. N-am stat aici atât de mult pentru a fi fost timp de o perioadă de incubaţie.

Matt privi în depărtare, gânditor.

-Ai călătorit şi cu vaporul, până aici. Probabil ai contractat-o în
Egipt.

Sara îsi aminti mizeria din portul egiptean si se gândi că, într-adevăr, fusese posibil să contracteze acolo o astfel de boală. Nu văzuse niciodată o apă mai infectă decât acolo si totusi văzuse localnici care băuseră din ea, fericiţi.

- Sper să nu mai fac niciodată această boală. Nu m-am simţit niciodată atât de prăbusită si de transpirată.

Dinţii lui puternici prinseră o altă bucată de carne.

- Ai avut probabil înainte niste dureri de cap care puteau fi un semn de alarmă, pentru a-ţi lua medicamentele antimalarie în fiecare zi, dar n-ai ţinut cont de ele.

Sara zâmbi cu căldură. N-ar fi putut exista cineva, în toată Africa, mai competent decât el în aceste probleme.

- Ce înseamnă Kwaheri? întrebă ea brusc.

- înseamnă la revedere. Cu mult timp în urmă, înainte de a fi atât de mulţi albi în Africa, acolo trăiseră doi misionari. Unul dintre ei, mai în vârstă cu câteva luni decât celălalt, când simţi că i se apropie sfârsitul, se hotărî să se întoarcă în Europa, să moară acolo. Celălalt, care rămăsese aici, îl însoţi o bucată de drum. La despărţire au suferit foarte mult si modul în care si-au luat la revedere i-a impresionat foarte mult pe africanii care i-au văzut si au numit acel loc ,,La revedere''. Denumirea s-a păstrat până în ziua de azi.

După ce termină de povestit, Matt se întoarse spre Sara. Ochii tinerei erau plini de lacrimi.

- E foarte impresionant. Ce s-a mai întâmplat, pe urmă?

Matt o privi surprins.

- De unde vrei să stiu?

- Oh, făcu Sara, dezamăgită că nu se mai interesase nimeni de cei doi.

După asta, Matt tăcu şi continuară să mănânce încet.

Undeva în depărtare se auzi un aeroplan, dar mintea ei

se concentră mai mult la faptul că Matt veni foarte aproape de ea.

Asta a fost tot. După alte câteva momente, Matt se retrase din nou, dar ea continuă să tremure de emoţie.

- Ascultă! exclamă el. Se pare că au început să ne caute, spuse el, ridicându-se în picioare cu privirile aţintite spre cer. Sara se ridică şi ea, încercând să desluşească ceva în înaltul albastru. Peste câteva momente, aeroplanul începu să coboare spre ei. Plană în cercuri peste sat şi Sara putu să-l vadă pe pilot făcându-i cu mâna lui Matt.

îi găsiseră!

în clipele imediat următoare, Sara se întrebă de ce nu era bucuroasă de acest fapt.

Va pleca din nou la Kwaheri, se va întoarce la slujba pentru care făcuse drumul din Anglia până aici. De ce se simţea atunci atât de tristă că au venit după ei?

Satul se molipsi de entuziasmul lui Matt. Africanii alergau în toate părţile, purtând vestea de la unul la altul, câinii lătrau de mama focului, oile se învârteau agitate în cerc. Până şi pacientul ei fugea ca disperatul, înfruntând cu stoicism durerea pe care, desigur, o mai avea în picior, dând indicaţii ici şi colo, fericit de acest eveniment inedit.

Aeroplanul ateriză, în sfârşit, după care un tânăr înalt coborî în grabă şi se îndreptă spre ei. Sara îl privi, impresionată. Era atât de frumos, cum probabil rar se putea vedea un bărbat în acele locuri.

Matt îi întinse mâna şi tânărul surâse cu toată faţa, măsurând-o pe Sara din ochi:

- Nu faci prezentările, Matt? întrebă el.

Matt dădu din mâini ca în faţa unui lucru lipsit de importanţă.

- Credeam că vei fi în culmea fericirii că am dat de voi, continuă tânărul.

- Oh, bineînţeles că suntem, interveni Sara, zâmbitoare, dar Matt o fulgeră cu privirea, reducând-o imediat la tăcere.

Pentru o clipă, Sara se întrebă ce avea împotriva salvatorului lor, dar Matt, ca si cum i-ar fi ghicit gândurile, spuse cu răceală:

- Dragul meu John, sigur că mă bucur că ai venit după noi, dar mă întreb de ce ţi-a luat atât de mult timp.

- Mi-a luat câteva ore să te găsesc, răspunse John si ochii lui albastri scânteiară în lumina soarelui. As fi întârziat si mai mult, dacă stiam în ce companie deosebită esti, glumi el.

Sara se înrosi, iar Matt izbucni în râs, privind-o lung si cald.

- Trebuie să fii foarte atent ce vorbesti de faţă cu sora Wayne, John, pentru că ea ia întotdeauna lucrurile foarte în serios.

- La ce te referi? întrebă Sara, indignată de faptul că el minimaliza într-atât umorul ei.

- Ca în cazul cu Marjorie, răspunse el, pe care l-ai dramatizat foarte mult.

Sara îl privi cu repros. Cum altfel ar fi trebuit să se comporte cu o femeie aflată în durerile facerii? Oricine în locul ei ar fi reacţionat la fel.

- Dar era normal să-i împărtăsesc suferinţa într-o astfel

de situaţie, replică Sara.

- Hai s-o lăsăm baltă, răspunse el. Tocmai spuneam că obisnuiesti să iei lucrurile foarte în serios si mi-ai dovedit asta, acum, încă o dată.

Unde erau momentele când stătuseră împreună la picnic, în armonie deplină? Sara se simţi rănită, dar era prea mândră pentru a arăta. Poate n-avea un simţ al umorului prea dezvoltat, dar, oricum, nu se aşteptase în acel moment ca Matt să fie atât de puţin amabil. îşi plimbă apoi privirile de la unul la celălalt şi văzu că John zâmbea şi el, amuzat de remarca lui Matt.

- Cred că ar fi mai bine să ne pregătim de zbor, spuse el, uitându-se spre Sara cu ochi mici, înainte de a începe să te înfurii de-a binelea.

- Mi s-a părut mie, sau de obicei ţii cu doamnele? întrebă Matt şi se îndreptă spre mijlocul satului, lăsându-i să hotărască singuri dacă îl urmează sau nu.

- Ai făcut ceva ce nu i-a convenit? întrebă John, rămas singur cu tânăra soră medicală.

- Nu ştiu, răspunse ea, uitându-se lung după Matt.

- Nu trebuie să pui la inimă. Matt este foarte temperamental şi se înfurie din nimica-toată.

Sara zâmbi şi se simţi mai relaxată.

- Lucrează prea mult, comentă ea, întrebându-se însă imediat după aceea dacă nu se confesa cu prea mare uşurinţă acestui străin. Nimeni nu s-a îngrijorat, la Kwaheri? întrebă Sara.

- Ca să spun drept, nu.

Sara ridică din sprâncene, gânditoare, surprinsă o dată

în plus de accentul lui, după care întrebă:

- Eşti australian?

- Da.

- Şi ce cauţi pe-aici?

- îi recuperez pe naufragiaţi, zâmbi el. Englezii nu se prea înghesuie să facă asta.

John o cuprinse apoi după mijloc şi porniră împreună spre centrul satului.

Matt luase între timp bagajele:

- Mai aveai si altceva? întrebă el, înmânându-i Sarei geanta medicală.

Sara scutură din cap.

John rămase discret ceva mai departe de ei, asteptându-i să-si facă bagajele.

După câteva minute, timp în care Matt o mustră pe Sara că nu e preocupată să-si ia la timp pilulele contra malariei, iar Sara îi replică îmbufnată că nu va mai lua niciun fel de medicament, John spuse grăbit:

- Dacă sunteţi gata, mă duc să-l chem pe bătrânul sef de trib, pentru a vă lua la revedere.

- Cei din grupul Sonjo nu spun despre el că e bătrân. îl numesc cârmaciul.

- Un sistem interesant, spuse John.

- Dacă cineva îl ofensează, continuă Matt, i se taie porţia de apă pentru o zi sau două. Pare că asta funcţionează. Nimănui nu-i place să stea fără apă.

- E adevărat, fu John de acord.

Adevărul era că nu mai avea niciun sens să-si anunţe plecarea, pentru că tot satul era deja în jurul aeroplanului

si abia asteptau cu toţii să vadă cum îsi va lua zborul strania pasăre.

în timp ce Matt era ocupat să strângă mâna tuturor si să le mulţumească pentru ospitalitate, John o ajută pe Sara să ocupe locul din spatele pilotului.

în momentul în care Sara le făcu cu mâna, privindu-i de la fereastra aparatului de zbor, îsi fluturară cu toţii braţele, surâzând larg spre femeia care scosese diavolul din piciorul conducătorului lor.

într-un fel, fusese foarte amuzant totul, îşi spuse Sara şi gândul îi zbură din nou la momentele de intimitate pe care le avusese acolo cu Matt. Fuseseră clipe foarte preţioase pentru inima ei, în special cele dinaintea sosirii lui John.

Ar fi sărutat-o, oare, dacă nu sosea în acel moment? Poate a fost atât de furios la întâlnirea cu John, tocmai pentru că le întrerupsese apropierea.

Sara îşi duse încet mâna la buze, într-un gest aproape inconştient. A fi sărutată de Matt, ar fi fost probabil un eveniment pentru orice fată.

Sara îşi aduse aminte de cuvintele mătuşii ei: ,,Sunt sigură că vei putea pune mâna pe el". Cuvintele îi sunară în urechi iarăşi şi iarăşi, iar obrajii i se umplură de bujori.

Cei doi bărbaţi se aşezară mai bine în scaunele din faţa ei şi controlară cu atenţie uşile.

Matt îi şopti ceva lui John şi acesta se întoarse, grijuliu, spre ea.

- E totul în regulă? întrebă el.

Sara încuviinţă zâmbind, deşi la gândul că se va înălţa

din nou în cutia zburătoare, era atât de tensionată cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei.

John controlă încă o dată aparatele din faţa lui după care porni motorul şi, peste puţin, se ridicară. înspăimântată la culme, Sara îşi muşcă buzele pentru a nu le striga să coboare şi s-o lase să iasă de acolo.

Se prinse de scaunul lui Matt şi-l strânse cu toată puterea. Nu mică îi fu surpriza când îl simţi pe Matt că-şi pune mâinile peste ale ei.

- E totul bine, acolo în spate? întrebă el. Uită-te în jos. Un ultim omagiu adus tribului Sonjo.

Sara privi imediat pe fereastră. Probabil nu va mai ajunge niciodată pe-aici, se gândi ea, mirându-se cât de mult se atasase de aceste locuri si de cât de sentimentală putea fi.

- în cât timp vom fi acasă? întrebă ea.

John se întoarse spre ea.

- Ce-ai spus?

Sara repetă întrebarea, ţipându-i în ureche, după care John îl privi pe Matt cu un surâs amuzat.

- înainte de toate, trebuie să reparăm aeroplanul cu care am venit. Sper că vom reusi să facem asta până diseară si să ne întoarcem la Kwaheri.

- Nu, făcu Sara, îngrozită. Dacă se va prăbusi din nou?

- Nu-l pot lăsa aici. Am nevoie de el pentru spital.

- Bine, răspunse Sara, resemnată. Voi rămâne cu tine. Am plecat împreună, ne vom întoarce împreună.

- Poate ar fi mai bine, totusi, să fii dusă acasă si să te vâri direct în pat. Nu cred că mai rezisti la toate acestea.

- Dar - începu ea.

- Esti cea mai nesuferită femeie pe care am întâlnit-o vreodată, se răţoi el. John te va duce acasă si cu asta am încheiat discuţiile pe acest subiect.

Matt se întoarse apoi cu capul înainte si tot ce mai putu Sara să vadă din el fu ceafa lui puternică pe care o ţinea cu foarte multă hotărâre.

Partea cea mai amuzantă a lucrurilor, se gândi Sara, era că desi se prăbusiseră împreună, se simţea mult mai în siguranţă cu Matt ca pilot. John se părea că nu era foarte atent la modul cum conducea aparatul. Spre deosebire de el, Matt îi dăduse impresia că este mult mai competent, luând mult mai în serios fiecare acţiune
pe care o executa, aşa cum făcea întotdeauna, în orice împrejurare.

Tot ce îşi mai dorea Sara acum, însă, era să se întoarcă la Kwaheri şi să-şi reînceapă activitatea în spital. Acolo era singurul loc în care se simţea în elementul ei.

Uneori, continuă Sara cu reflecţiile, îl ura, pur şi simplu pe Matt. Toate ordinele pe care i le dădea, ca şi cum ar fi fost un copil, o scoteau din sărite. Firea ei, rebelă de obicei, se revolta şi mai mult în aceste condiţii.

Vroia să se întoarcă acasă, acum. Vroia să doarmă o săptămână, până când va trece durerea infernală pe care o simţea în frunte şi până când oceanul de lacrimi din ochii ei va fi secat. în acelaşi timp, însă, vroia să se întoarcă la Kwaheri împreună cu Matt, vroia să-l vadă din nou cum o ajută să urce în jeep, vroia. Nu mai ştia nici ea exact ce vroia, şi mai înainte de a putea desluşi ce anume i-ar fi

făcut mai bine în acele momente, adormi.

Aşa cum stabilise încă de la plecarea din sat, Matt fu lăsat să-şi repare aeroplanul, pe care-l veghease până atunci, cu loialitate şi devotament, bravul Sonjo trimis de lconducătorul grupului.

Sara ar fi vrut să rămână şi ea, dar Matt îi mai dădu o pilulă cu puţină apă şi-i ordonă să se întoarcă acasă cu John şi să se întindă imediat în pat. Prea slăbită ca să se mai opună, mai ales că îi crescuse din nou temperatura, Sara trecu pe scaunul de lângă John şi încercă să se relaxeze.

- îţi va fi bine acum îi spuse Matt şi, spre surprinderea ei, se aplecă şi o sărută pe buze.

După asta, Matt închise uşa şi se îndepărtă, în timp ce micul aeroplan se ridică încet în înaltul cerului.

Capitolul 1

- Te-ai simţit bine aici, cu Matt? întrebă John, într-un moment în care putea conduce puţin mai relaxat.

- Nu, foarte. Dar asta doar din pricina bolii mele. Altfel, Matt este o fiinţă absolut minunată.

John o privi câteva momente cu insistenţă, apoi continuă:

- Pare totusi că sunteţi destul de apropiaţi. Nicio altă fată n-a avut parte de protecţia lui, până acum. Excepţie făcând, poate, Julia.

Julia!. Sara uitase cu totul de ea. Cum fusese posibil? se întrebă ea. Cum putuse uita de existenţa acestei fete în viaţa lui Matt?

- Matt e doar patronul meu. Ca cele mai multe dintre surorile medicale din lume, nu sunt nici eu o pacientă foarte ascultătoare, iar el s-a simţit responsabil pentru ceea ce se întâmplă cu mine.

- Esti sigură că e doar atât?

Sara scutură hotărâtă din cap. îi părea si ei rău că era doar atât, dar trebuia să recunoască asta, în faţa evidenţei.

John se lumină la faţă dintr-o dată, si spuse vesel:

- Mă bucur foarte mult că e doar atât. Vreau să te invit să vezi şi clinica mea. Nu e atât de mare ca cea a lui Matt de la Kwaheri, desigur, dar e destul de bună pentru cineva care e străin în Tanzania. Aş vrea să-mi dai nişte sfaturi. Şi, de altfel, sunt în căutarea unei surori medicale, surâse el, privind-o cu subînţeles.

Entuziasmul lui o molipsi şi pe ea, aşa cum se întâmpla întotdeauna când venea vorba despre munca ei.

- Ce faci cu cazurile care necesită internare? întrebă Sara.

- Le trimit la spitalul lui Matt.

- Ah, frumos! exclamă Sara, indignată. Şi cu cât contribui la fondurile spitalului?

- Cu nimic, spuse John, fără să mai surâdă. Spitalul funcţionează oricum, iar cele câteva cazuri în plus pe care le trimit eu acolo n-au cum să dezechilibreze situaţia.

- Atunci, se cheamă că n-ai nevoie de o soră medicală care să lucreze pentru tine tot timpul.

- Nici n-am spus asta. Ti-am sugerat doar să vii să vezi clinica mea şi să-mi dai nişte sfaturi.

Sara se înroşi de furie. Era obişnuită cu oameni care vorbeau cu ea foarte serios despre meseria ei, dar John părea interesat mai mult de alte lucruri, când îi lansase invitaţia.

- Oh, se strâmbă ea, nemulţumită de atitudinea lui.

- Atunci, cum rămâne? insistă John.

- Mi-ar plăcea, dacă te-aş putea ajuta cu sfaturile mele, spuse ea, încercând să-şi păstreze calmul. De altfel, era interesată să-şi extindă aria de acţiune în afara spitalului din Kwaheri. Vorbeşte-mi puţin despre clinica ta.

- Am fost în Africa de Nord, în timpul războiului, începu el, şi am trecut pe-aici în drumul nostru spre Italia. Cum m-am îmbolnăvit în aceste locuri, am fost luat pentru o săptămână în îngrijire la niste localnici. M-am atasat imediat de aceste locuri si m-am asezat aici. N-am o casă atât de mare, dar nici nu mi-am dorit niciodată asta. Tot ce am vrut a fost să am o casă plăcută în care să mă întorc

după orele de lucru.

îi vorbi apoi despre diferite alte evenimente din viaţa lui si Sara îl ascultă doar pe jumătate, aproape adormită în scaunul ei, mulţumită că era o mică parte din această vastă lume. Nu se mai temea. Fiecare moment care trecea o ducea mai aproape de patul ei. Era prea obosită pentru a mai putea să se gândească la altceva.

în clipa în care auzi roţile aeroplanului atingând pământul, Sara deschise mai bine ochii si se ridică mulţumită în scaun.

- Iată-ne ajunsi, spuse John. Teferi si fericiţi. Mă duc să văd cum găsesc o masină să te duc acasă, continuă el, după care coborî si se îndreptă spre primul african pe care-l întâlni.

După ce schimbară câteva vorbe între ei, africanul se îndepărtă, îndreptându-se spre hambar, iar John se întoarse la ea, pentru a o ajuta să coboare în sfârsit pe pământ.

- Se pare că te asteaptă doamna Halifax, cu masina. Te va duce acasă, după care îl va chema pe doctorul Cengupta.

Sara îi mulţumi lui John că o adusese si-si puse cu grijă pe umăr geanta medicală.

Nu o întâlnise niciodată pe doamna Halifax si ţinea să facă o impresie cât mai bună.

Era adevărat că o zărise în halta aceea, înainte de a ajunge aici, dar, cu siguranţă, ea n-o observase.

în momentul în care, însă, doamna Halifax iesi din baracă, Sara nu mai fu atât de sigură că era vorba de una

si aceeasi persoană. Atunci îi făcuse impresia că era înaltă si foarte atractivă, dar acum
era o femeie cu totul şi cu totul ştearsă.

Părul îi zbura în toate părţile, iar liniile de sub ochi păreau accentuate mai degrabă de surâsul amuzat, decât de o concentrare specială asupra problemelor serioase cu care se confruntă în ultimul timp.

- Bună, draga mea, spuse ea şi ochii îi sclipiră cu aceeaşi ironie care exista de cele mai multe ori şi în ochii fiului ei.

După asta, doamna Halifax o studie pe Sara din cap până-n picioare, cu mare atenţie, şi în cele din urmă conchise:

- Arăţi îngrozitor, copila mea. Ar fi mai bine dacă ne-am opri mai întâi la spital. Nu cred că mătuşa ta are calităţi de soră medicală, iar Felicity nu e niciodată cu picioarele pe pământ.

Doamna Halifax făcu apoi o pauză dramatică, în care respiră adânc, timp în care John se apropie pentru a le spune la revedere.

Sara avu surpriza s-o vadă pe doamna Halifax transformându-se brusc într-o extraordinară femeie de afaceri, competentă şi strălucitoare, care trata în deplină cunoştinţă de cauză toate problemele afacerii familiei.

Sara zâmbi uşor în faţa acestei metamorfozări atât de bruşte şi se îndepărtă, pentru a o aştepta pe doamna Halifax lângă Jaguar.

- Trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat, spuse ea imediat ce se apropie de maşină şi invitând-o pe Sara

înăuntru, cu gesturi revelatoare. Sau poate nu chiar tot, spuse ea cu subînţeles, examinând-o amuzată pe tânăra care se aşează tăcută pe scaunul de lângă locul şoferului. Am fost foarte îngrijoraţi şi noi, continuă doamna Halifax. James s-a gândit să întoarcă spatele familiei şi să plece în Anglia cu primul vapor şi, ceea ce e cel mai rău dintre toate, s-o ia şi pe Felicity cu el.

- Cel mai rău dintre toate? repetă aproape mecanic Sara, uimită.

- Bineînţeles că nu e o hotărâre înţeleaptă. Mătusa ta ar fi distrusă. Dar hai să vorbim mai bine despre tine. Ce s-a întâmplat că arăţi atât de rău?

Sara surâse, amuzată. Devenise foarte clar pentru ea că doamna Halifax avea un extraordinar simţ al efectului, exersat în ani si ani de practică.

De ce era chiar atât de rău dacă James pleca în Anglia cu Felicity? se întrebă Sara. Si ce obiecţii ar putea avea mătusa sa? Sara credea că, dimpotrivă, chiar asta era ceea ce-si dorea doamna Wayne: o legătură cât mai strânsă cu familia Halifax.

Sara îsi aminti însă că acelasi lucru i-l spusese si James, în momentul în care sunase pentru a obţine aprobarea pentru operaţie. Si el avea impresia că mătusa sa este împotriva relaţiei lui cu Felicity, dar era complet neadevărat. Se afla în faţa unui mare mister, îsi spuse Sara, dar n-avea de gând să intre în problemele mamei lui Matt.

- Am fost pe punctul să fac o formă foarte gravă de malarie, cred, dar Matt a avut multă gijă de mine, astfel

încât n-a fost chiar atât de rău.

- Nu-mi vine să cred că Matt ţi-a putut fi de folos în cazul ăsta, surâse doamna Halifax si Sara îi întoarse zâmbetul. N-ai vrea să vorbim mai bine despre James si Felicity? continuă ea.

- Dacă doriţi să-mi spuneţi, răspunse Sara, destul de amuzată.

- Cu Julia nu pot vorbi despre toate aceste lucruri si eu sunt destul de feminină ca să-mi placă să despic firul în patru, când e vorba despre astfel de probleme. N-ai vrea să vii să stai câteva zile la noi?

Sarei i-ar fi plăcut, desigur, să stea câteva zile la familia Halifax, unde, era sigură, ar fi fost îngrijită mult mai bine decât la mătusa sa, care abia avea grijă de ea însăşi, dar nu putea accepta. Doamna Wayne s-ar fi simţit jignită şi Sara nu vroia să existe nicio umbră între ea şi soţia unchiului său.

- Mi-ar plăcea foarte mult, dar mătuşa mea ar fi foarte îngrijorată dacă nu m-aş întoarce acum la ea.

- înţeleg, desigur, draga mea, spuse doamna Halifax, punându-şi o mână pe genunchii Sarei. De altfel, nici nu mă aşteptam să accepţi.

Sara îi zâmbi cu căldură.

- Oricum, vă mulţumesc pentru invitaţie. Spuneţi-mi mai multe despre James şi Felicity.

- Ah, da.

Ochii doamnei Halifax sclipiră de bucurie.

- Vor să se căsătorească, continuă ea. Vezi, eu nu sunt cu totul împotrivă, deşi Felicity e genul de fată pe care

James pur şi simplu ar trebui s-o crească, iar el nu e bărbatul capabil de asta şi atunci m-am gândit că ar fi mai bine dacă ar rămâne lângă mama ei. în acelaşi timp, însă, i-ar prinde bine să stea un timp departe de familia ei, dar nu cred că doamna Wayne ar fi de acord cu asta.

- N-au vorbit cu ea despre toate astea, încă? întrebă Sara.

- Nu cred. Dar când o vor face, sunt sigură că va lua foc. Laura Wayne a fost cea mai devotată soţie. Orice bărbat ar fi fost fericit cu o astfel de femeie.

- Ce legătură are asta cu James şi cu Felicity? întrebă Sara, nedumerită.

- Vrei să spui că nu ştii la ce mă refer? exclamă uimită doamna Halifax.

- Nu. Ar fi trebuit să ştiu?

- Da, cred că ar fi trebuit să fi aflat până acum. Problema e că
James era cu Noel când acesta a fost ucis. Ar fi putut, poate, să-l salveze, dar a intrat în panică. James nu-şi va putea ierta asta niciodată. Toată lumea a înţeles situaţia lui, cu excepţia Laurei. Poate nu s-ar mai fi putut face nimic, oricum, dar James n-a fost capabil în acele momente nici măcar să încerce.

Doamna Halifax vorbise despre toate aceste lucruri într-un mod atât de simplu şi de liniştit, încât Sarei nu-i veni să creadă că vorbise pe acel ton despre un fapt atât de grav, întâmplat propriului ei fiu.

- îmi pare extrem de rău, spuse Sara, complet neadecvat.

- A fost o tragedie pentru toată lumea. în special pentru James, care nu va mai crede niciodată în sine însuşi. Se gândise înainte de toată această întâmplare să plece în Anglia cu Matt şi acum îl blamează că n-au făcut-o. Oricum, dacă va pleca acum, îmi va lipsi foarte mult.

- Credeţi că va fi fericit în Anglia?

- Da. E un scriitor foarte bun. Nu poate fi altceva. N-ar putea munci niciodată ca mecanic sau ca fermier. Urăşte un astfel de gen de viaţă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Sara se gândi la reacţia lui Matt din momentul în care realizase că se vor prăbuşi şi la ceea ce spusese despre James. Sara era departe de a-l acuza că nu ştiuse să întreţină aparatul într-o stare optimă de zbor, dar, în acelaşi timp, se gândi că ar fi mult mai bine pentru el dacă ar face ceea ce-i place şi la care, în plus, se pricepe.

- Vorbiţi-mi puţin despre modul în care a murit unchiul meu. Noi, atunci, am auzit doar că a fost ucis, într-un accident. Asta a fost tot. Niciunul dintre noi nu se întâlnise cu mătuşa Laura până atunci şi.

- Desigur, nici ea n-a ţinut foarte mult la asta, răspunse doamna Halifax. A fost întotdeauna foarte posesivă cu el, dar l-a făcut fericit.

Trebuie, deci, că are o mulţime de calităţi, desi n-as putea să spun exact care, pentru că- si nu fac niciodată un secret din asta - nu-mi place să stau la taclale cu femeile.

Doamna Halifax trase Jaguarul în faţa spitalului si opri motorul.

- Nu stiu dacă am făcut bine că te-am adus direct aici, spuse ea. Dar să-ţi spun despre unchiul tău. Noel a fost

întotdeauna o fire foarte temperamentală. S-a înţeles bine cu băieţii mei, dar, totusi, James era cel care se atasase mai mult de el. Noel era un alpinist înfocat, iar James iubea foarte mult acest sport. în ziua aceea iesiseră împreună, desi timpul nu era tocmai favorabil. Pe scurt. în timp ce escaladau muntele, au constatat că trebuia să se ajute de funii, iar cea pe care a ales-o Noel era răritä la mijloc, asa că a cedat si Noel a căzut cam de la treizeci de metri. Unii spun că James ar fi trebuit să-i sară în ajutor, dar el a fugit acasă să ne anunţe. Când s-a întors acolo, împreună cu doctorul Cengupta, Noel era deja mort. A fost un accident, de fapt, dar James a fost acuzat de moartea unchiului tău si Laura nu l-a iertat niciodată. Nu cred că s-au mai văzut de-atunci. Acum înţelegi de ce cred că mătusa ta nu va fi de acord ca el să se căsătorească cu Felicity?

- Da, răspunse Sara. Voi încerca să-i explic, dar nu stiu ce sanse voi avea ca ea să accepte faptul că a fost doar un accident, în care James n-a avut niciun amestec.

- E foarte frumos din partea ta, draga mea, dar nu trebuie ca problemele cu fiul meu să afecteze relaţia ta cu ea.

Sara se gândi la faptul că, deja, unul dintre fiii doamnei Halifax îi dădea destule bătăi de cap, care o determinau să înceapă să-si caute altceva de lucru.

După asta, Sara îi mulţumi interlocutoarei sale că a adus-o la spital si iesi grăbită din masină.

- Sper că Matt va ajunge acasă curând, spuse ea, înainte de a închide portiera.

-Va veni să te vadă mâine dimineaţă, răspunse

doamna Halifax cu amabilitate, şi o urmări pe Sara până când aceasta intră înăuntru.

Apoi, cu un zâmbet plin de satisfacţie, întoarse maşina.

Sara fu foarte fericită când se văzu, în sfârşit, la spital. Părea că nu se întâmplase nimic şi avu sentimentul că îl părăsise doar ieri. Totul era exact aşa cum fusese când plecase, ca şi cum abia aşteptară cu toţii să se întoarcă.

Bătu la uşa doctorului Cengupta, cu inima tremurând de emoţie.

De obicei, doctorii se aşteptau ca surorile medicale cu care lucrau să fie mereu în formă şi erau foarte nemulţumiţi dacă una dintre ele acuza vreo durere.

- Intră.

Sara deschise uşa, încercând să zâmbească şi aranjându-şi mai întâi hainele şi părul.

Doctorul Cengupta se ridică în picioare.

- Draga mea soră Wayne, spuse el, cu tonul lui cald obişnuit. Ce ţi-au făcut?

- Capul. Mă doare foarte tare capul, spuse ea puţin cam prea patetic, simţind abia atunci cât de bolnavă era. Matt spune că e malarie şi m-a forţat să iau o mulţime de medicamente, dar încă mă simt îngrozitor de rău, spuse ea şi vocea îi prinse o notă isterică spre sfârşitul discursului.

Doctorul se apropie automat şi-i controlă pulsul.

- Da, eşti într-adevăr foarte rău, spuse el categoric. O voi chema pe sora Lucy să te ajute să te dezbraci. Te vei simţi mai bine dimineaţă, aşa că vei merge acasă abia atunci.

Sara nu mai spuse nimic si se lăsă să cadă pe patul din

cabinet.

-Ah, se pare că esti foarte bolnavă, spuse sora Lucy, imediat ce intră.

Matt avusese dreptate, reflectă Sara. Era malarie.

Se întoarse pe burtă, punându-si perna sub bărbie, si adormi.

- Deci, soră Wayne, poţi să te duci acasă. Am sunat-o pe domnisoara Felicity si i-am spus că poate veni după tine, imediat după prânz. Ne-ai cam speriat, când ai venit.

- Am fost foarte speriată eu însămi, spuse Sara. Adevărul e că am început să mă simt mai bine doar văzându-vă, domnule doctor.

- Sunt de-a dreptul flatat, răspunse el. Dar, vorbind serios, pot să-ţi spun că e o adevărată minune că te-ai ţinut pe picioare atât de mult timp. Va trebui să stai în pat câteva zile.

- Si ieri dimineaţă m-am simţit mai bine.

- E un lucru comun, pentru febră. E în cicluri. Pentru tine, însă, ce a fost mai rău a trecut. Hai, du-te direct acasă si stai linistită.

- Si când mă voi putea întoarce la muncă?

- Cam peste o săptămână. între timp voi veni să te văd, îi promise el, după care alergă la alt pacient.

Dar Sara n-avea niciun chef să stea la pat câteva zile. Vroia să muncească si iar să muncească.

Traversând curtea, o auzi pe sora Lucy, în una dintre camere, mustrându-l pe băiatul care fusese operat de apendicită. Apoi se auzi râsul ei puternic, urmat de o tiradă a băiatului, în limba lui.

Un minut mai târziu, faţa rotundă a surorii se zări cercetând coridorul

- Oh, dar arăţi minunat, spuse ea, dând cu ochii de Sara.

- Lucy. începu Sara.. .Ai auzit cumva dacă domnul Halifax s-a întors aseară?

- Da, a ajuns cu bine. Tii foarte mult la el, nu-i aşa?

- Da, admise Sara. Tot atât de mult ca tine sau ca oricare altă persoană din spital.

- E un om foarte fin, comentă Lucy.

Ti-am pregătit baia.

Cei din tribul Sonjo sunt foarte murdari. Sunt primitivi, comentă ea.

Aşadar, Matt ajunsese în siguranţă, reflectă Sara. Nu mai avea de ce să-şi facă griji. Probabil va veni în curând să vadă cum se simte.

Felicity îşi anunţă sosirea, ca de obicei, printr-o frânare foarte bruscă.

Câteva secunde mai târziu, era lângă patul Sarei, în camera ei de spital.

- E prea frumos ca să fie adevărat, exclamă ea! Problema e cum o să primească mama această veste.

Sara o privi calm:

- Trebuie să mergi cu James la ea şi s-o anunţaţi împreună.

- Nu ştii pe nimeni altcineva care ar putea să-i spună, mai întâi?

- Nu, nu ştiu.

- Ah, am fost sigură că tu vei face asta pentru mine. Nu

ştiu cum să-i spun că voi pleca.

Trebuie s-o facem, nu e nicio şansă pentru bietul James, în ţara asta.

Nu e bun să piloteze aeroplane, nici să lucreze pământul, dar într-o ţară civilizată, cu talentul lui, poate să facă multe.

- Da, bineînţeles, că poate, fu de acord Sara. Dar eşti sigură că James e omul potrivit pentru tine? Să trăieşti în Anglia, e cu totul diferit faţă de ceea ce e aici.

- Păi tocmai asta e, Sara.

Mi-am visat întotdeauna să trăiesc în Europa. Nu vreau să trăiesc toată viaţa printre oameni care nu stiu să vorbească despre altceva, în afară de sisal.

Tu ai venit de puţin timp si poate ţi se pare interesant aici, dar cine stie cum te vei simţi peste câţiva ani. O să-ţi doresti să nu fi auzit niciodată că există o plantă numită sisal.

Sara se gândi că nu va ajunge niciodată să urască aceste locuri, dar spuse doar atât:

- Sunt foarte fericită pentru tine si, bineînţeles, sper că sunteţi fericiţi amândoi.

îi voi spune totul mamei tale, desi acum eu însămi as avea nevoie de puţin suport moral.

Râseră amândouă de ineditul situaţiei, după care Felicity adăugă:

- Biata mama, e încă în soc, după dispariţia tatălui meu, dar James se va comporta foarte frumos cu ea.

Având usoare dubii cu privire la reacţiile mătusii sale, Sara nu spuse nimic.

Ar fi vrut să poată sta în spital până când această furtună va fi trecut, dar era imposibil, asa că se pregăti de plecare. Se simţea încă slăbită si Felicity o prinse de braţ, pentru a o ajuta să ajungă la masină.

- Tu să nu te înveţi să conduci nebuneste, spuse Felicity. Eu nu mă mai pot dezobisnui de asta.

Casa arăta puţin tristă si dezolantă. Felicity o cuprinse după mijloc si asa, încet, încet,intrară în sufragerie.

- Vrei s-o vezi pe mama, acum?

- Nu, nu obisnuieste să vadă pe nimeni la ora asta, replică Sara.

Se însela însă, pentru că nici nu sfârsi bine fraza si doamna
Wayne apăru în uşă, îmbrăcată elegant şi foarte zâmbitoare.

- Sara, draga mea, spuse ea, nu vei ghici niciodată cine a venit să te vadă. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-i ţin companie, dar cred că se gândea doar la tine, gânguri ea şi inima Sarei începu să bată cu putere.

Capitolul 8

James Halifax se ridică în picioare, palid şi îngândurat, salutându-le respectuos pe cele două fete, care intrară imediat după doamna Wayne.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Felicity, aproape fără glas.

James se înroşi, realizând situaţia specială în care se afla.

- M-am gândit. spuse el.

-James a venit s-o vadă pe Sara, interveni doamna Wayne.

- Mă întrebam ce caută aici, murmură Felicity.

Doamna Wayne surâse blând, un surâs foarte feminin, care vroia, parcă să-şi ceară iertare în locul fiicei sale pentru cele afirmate.

- Eu şi cu James ne înţelegem foarte bine, aşa că nu e nicio problemă, nu-i aşa? întrebă Felicity, uitându-se lung spre el..

Urmă o tăcere stânjenitoare şi Sara se întrebă ce-ar putea spune pentru a destinde atmosfera. Atât Felicity cât şi James păreau foarte neajutoraţi şi foarte nefericiţi, în acel moment. Trebuie să spun ceva, exclamă Sara în sinea ei.

- Ai veşti de la Matt? întrebă ea, în sfârşit.

De ce se interesa de el în aceste clipe?

- S-a întors cu bine? continuă ea.

- Da, da, răspunse James. Mi-a spus să vin să te anunţ că te va căuta mai târziu. Am. Am sperat să pot vorbi cu tine între patru ochi.

Felicity îi aruncă o privire nedumerită.

- De ce? întrebă ea.

- E doar un mesaj de la Matt.

Sara o zări pe doamna Wayne aruncându-i o privire plină de satisfacţie.

- Să mergem pe verandă, atunci, spuse ea.

Inima îi bătea cu putere. Un simplu mesaj de la Matt o putea aduce în starea asta?

- Despre ce este vorba? întrebă ea, destul de rece, când intrară pe verandă.

-Vroiam doar să te rog să intervii pentru noi pe lângă mama lui Felicity. As vrea ca Felicity să vină cu mine în Anglia si.

- Trebuie să-i spui chiar tu, totul, mătusii mele. Nimeni altcineva nu o va putea convinge mai bine decât tine.

- Felicity spunea că tu ai putea.

- Stiu ce crede Felicity, dar trebuie să-i spuneţi voi.

- Asa spunea si Mat. L-am întrebat si pe el cum e mai bine si. Dumnezeule, cât de mult am gresit că m-am dus în ziua aceea cu Noel.

Sara îl mângâie pe umăr si surâse cu compasiune, dar schimbă subiectul:

- Ce anume mi-a transmis Matt?

- Nimic. Am spus doar asa, ca să te pot scoate de acolo si să te rog să vorbesti cu doamna Wayne despre mine si Felicity, răspunse
el destul de rece.

- Nu mi-a transmis nimic? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă. Oh, nu-mi mai cere să intervin pentru voi, sunt deja destul de rău cu boala asta, ca să mai am forţa să intru în jocurile voastre.

- îmi pare rău că te-am deranjat cu problemele mele. Mă

voi ajuta singur, atunci.

- Iartă-mă, James, dar sunt foarte obosită. Te deranjează dacă mă retrag în patul meu, acum?

- Nu, desigur. Nu ştiam că eşti încă atât de rău. Vrei să te ajut?

Sara se gândi la reacţia pe care ar putea-o avea Felicity, dacă i-ar
permite lui James s-o sprijine acum.

- Nu, nu e nevoie. Du-te mai bine să vorbeşti cu mătuşa Laura.

îl privi apoi lung şi înţelese că orice sfat în acest sens era în
zadar. Cel puţin pentru moment.

Sara se refăcu mai greu decât se aşteptase oricine.

în prima săptămână se simţi încă foarte rău, iar în cea de-a doua fu convalescentă şi trebui să primească fel de fel de vizite ale vecinilor care se străduiră să fie cât mai amabili cu putinţă.

John Halliday deveni unul dintre cei mai frecvenţi vizitatori. Accentul lui australian o enerva peste măsură pe doamna Wayne, care îl evita ori de câte ori era posibil. Rezultatul acestor vizite se soldă cu exprimarea regretului Sarei că nu putea să se simtă atât de apropiată de el pe cât ar fi meritat.

în cea de-a noua zi a convalescenţei sale, Sara se hotărî să pună în aplicare planurile ei cu privire la aranjamentul grădinii. îl chemă aşadar pe tânărul african care se ocupa în mod frecvent de aceste probleme, pentru mătuşa ei, dar engleza lui foarte săracă, îi împiedică să comunice. în timp

ce se străduia, ajutată de un dicţionar, să vorbească pe limba lui, auzi în spatele ei un râs cunoscut. Se întoarse surprinsă si-l văzu pe Matt, care îi privea amuzat.

- E usor pentru tine să râzi, spuse ea, indignată, dar inima îi bătu cu putere în faţa acestei apariţii atât de neasteptate.

- Ţi-a spus că nu poate să crească nimic în acest loc, din cauza furnicilor albe.

Sara privi uimită pământul uscat, invadat de insectele cu pricina, dar îi fu imposibil să creadă că sărmanele vietăţi puteau împiedica florile să crească în locul în care îsi duceau ele existenţa.

- Nu cred asta.

- Din păcate, probabil vor distruge încet, încet, toată Africa, transformând-o într-o vastă suprafaţă golasă, spuse el cu un surâs amar.

- Nu se poate face nimic pentru a schimba această situaţie?

- Ba da, spuse Matt, apropiindu-se si mai mult. Se poate pune un alt pământ în locul acestuia. Nu stiu însă cât de eficientă e si această metodă.

- Oh, probabil că e, răspunse Sara. Crezi că merită să încercăm? Florile vor da mai multă personalitate acestui loc.

- Tu chiar n-ai nimic altceva de făcut, acum? o tachină el.

- N-ai auzit încă? E o întreagă conspiraţie împotriva mea, pentru a nu mi se permite să fac ceva. Doctorul Cengupta pur si simplu mi-a interzis să apar la spital, încă trei zile de acum încolo.

- Mi se pare normal.

Râseră amândoi si tânărul grădinar le surâse cu simpatie,

făcând ca faţa sa mobilă să arate ca o mască de Halloween.

-Nu cred că acest tânăr e destul de copt pentru o treabă ca asta, spuse Sara.

- O să-ţi trimit niste băieţi mai pricepuţi, răspunse Matt, dacă eşti sigură că vrei să te apuci de o treabă atât de ingrată. Mai bine ai vedea ce poţi face pentru tine însăţi, comentă el.

- Aş fi avut acum o oportunitate, dar am refuzat-o. John are nevoie de o soră medicală.

Sara se aştepta ca Matt să râdă la această remarcă, dar n-o făcu. în schimb, se întoarse şi porni spre casă.

- întreabă-l pe John şi despre problema cu pământul. Se pricepe mai bine decât mine. Cred că are şi nişte studii în horticultură.

- Mă gândeam doar să încerc să pun puţin la punct grădina asta, dar îl voi întreba, dacă vrei.

- Lasă, vom încerca să facem noi ceva.

- Mi-ar plăcea, răspunse Sara cu ochii plini de uimire, privindu-l cum dispare în casă, fără s-o întrebe nimic altceva.

în după-amiaza aceea, într-adevăr, Matt trimise câţiva tineri africani foarte competenţi, care puseră peste suprafaţa uscată câteva straturi bune de pământ proaspăt, unde Sara putea să-şi crească florile fără nicio problemă.

Doamna Wayne renunţă la somnul ei de peste zi şi urmări cu atenţie toată procedura.

- Matt pare plin de idei, spuse ea, surâzând.

- Da, m-am bucurat că a fost de acord să facem asta, dar sper că nu l-am deranjat prea mult de la treburile lui, pentru problemele astea.

- Ah, nu cred, draga mea. A pierdut doar o jumătate de zi de muncă.

- Oh, răspunse Sara. Crezi că n-ar fi trebuit să accept?

- De ce nu? Lui Matt îi place să facă uz de puterea sa în orice împrejurare, pentru a face impresie.

- Oh, mătuşă Laura, îţi repet că nu e nimic între mine şi Matt.

- Nici n-am insinuat asta, draga mea. Felicity ar fi putut să te ajute şi ea cu toate aceste aranjamente, spuse doamna Wayne, privind visătoare peste grădină.

- Ah, ea e ocupată cu James.

- Văd că tu ai mai mult curaj decât ei doi la un loc, să aduci vorba despre asta. îmi vei lipsi când te vei întoarce la muncă.

Dar Sara primi încă alte două zile de vacanţă, astfel că avu destul timp pentru a-şi termina planurile legate de grădină. Tot ce mai avea de făcut acum era să aleagă cu grijă florile pe care putea să le pună acolo. Matt veni şi el să vadă cum se încheiară toate aceste lucrări, dar nu avu nicio idee cu privire la plantele care ar fi potrivite acolo.

- Cartofi, spuse Lucy când Sara se întoarse la lucru şi-i povesti despre grădină. Acasă la părinţii mei am şi eu o grădină foarte mare şi am plantat acolo cartofi. Ne plac foarte mult cartofii aici, gătiţi în stil englezesc.

Sara se gândi că ar fi probabil mult mai eficient dacă în loc de flori ar cultiva pe locul amenajat cu atâta greutate cartofi şi alte legume.

Faima grădinii sale se răspândi în tot spitalul, făcând-o pe Sara foarte mândră de această realizare. îi plăcea să se

simtă utilă.

- N-a mai venit niciun pacient, în perioada în care am lipsit? întrebă ea, în altă ordine de idei.

- Doi. Au mâncat ceva ce le-a făcut foarte rău.

Era foarte bine că se întorsese, era nevoie de ea aici, îşi spuse Sara şi, cum se va ocupa de acum şi de grădină, nu va mai avea timp să se gândească la nimic altceva.

John insistă s-o înveţe să conducă, ori de câte ori se întâlneau, asa încât până la urmă acceptă si deveni foarte curând o soferiţă excelentă. Simţise că zelul lui John se datora mai mult faptului că o putea întâlni astfel mai des, decât unui interes real pentru nevoia ei de a se putea deplasa cu masina fără a mai cere ajutorul cuiva, dar deocamdată n-avea de gând să încurajeze insistenţele lui în acest sens.

Nu mică îi fu mirarea când un african veni într-o după-amiază pentru a-i spune că Matt aranjase ca ea să susţină examenul de conducător auto în acea zi.

- Bwana James va merge cu memsahib. Bwana Matt e plecat la Tanga cu memsahib Davids, o informă tânărul.

Sara îi mulţumi si alergă la doctorul Cengupta pentru a-i cere liber pentru acea zi. Se întâlni cu el chiar în dreptul usii cabinetului lui.

- Ai nevoie de mine, soră Wayne?

Sara îi spuse că Matt vroia să-si dea testul pentru condus masina chiar în acea zi.

- în după-amiaza asta? întrebă el, usor nemulţumit.

- Da, doctore.

- Atunci, vei merge, dar nu pot spune că e prea

convenabil pentru mine. Esti sigură că nu se poate să dai testul în altă zi?

- Asa mi-a transmis Matt. Că trebuie să merg azi.

- Bine, dar vroiam să te duci până la maternitate. Doamna Halifax a insistat să mergi acolo să le dai niste indicaţii. Ar fi mai bine s-o suni si să-i explici de ce nu poţi merge.

- Da, doctore, spuse Sara.

Sara se îndreptă spre oficiul ei, întrebându-se dacă doctorul era chiar atât de obosit pe cât părea. John trimisese si el câţiva pacienţi, toţi cu aceleasi simptome, si asta ceru o grămadă de muncă în plus.
Ar trebui ca John să contribuie şi el la cheltuielile spitalului, se gândi Sara, nu pentru prima dată. Ar trebui să existe aici doi doctori, continuă ea cu reflecţiile.

La ora două fix, Sara fu gata să părăsească spitalul. Nu-şi schimbase uniforma, pentru a nu mai pierde timpul cu asta la întoarcere.

James veni s-o ia cu Jaguarul, împreună cu Felicity.

- Sper că nu te deranjează că a venit şi Felicity, spuse James, dar am vrut să folosim această oportunitate pentru a cumpăra şi verighetele. O vom face în timpul în care îţi vei da testul. Să nu-i spui nimic Laurei despre asta.

Sara dădu din mâini, în sensul că nu era problema ei.

- Matt ţi-a cerut personal să mă duci tu astăzi?

- Oh, nu, răspunse James privind-o prin oglinda de deasupra lui. Matt întotdeauna dă ordinele prin intermediul altcuiva sau prin mesaje scrise.

- Ai avut probleme cu Cengupta că ai plecat?

- Da, recunoscu Sara. Doamna Halifax vroia să merg astăzi la maternitate.

- Ah, n-are importanţă, o să înţeleagă, spuse James. Nu e genul de cârcotaşă.

Sara era prea bucuroasă, ca să se mai gândească la toate astea. Se aşeză mai bine în scaunul confortabil şi se pregăti sufleteşte pentru întâlnirea cu Matt.

James ajunse în faţa sediului poliţiei şi parcă cu grijă maşina.

- Vor veni să te ia de la această poartă. Ai grijă să conduci cu atenţie, pentru a le face o impresie bună.

Sara îşi încreţi nasul spre el.

- Nu crezi că sunt deja destul de emoţionată? îl întrebă ea.

- Da, te înţeleg, surâse el cu căldură. Ne vom întâlni cu toţii la Copper Kettle, unde se va sfârsi traseul pe care-l ai de făcut. Vom fi gata să te consolăm. îţi voi permite chiar să plângi pe umărul meu, glumi el.

- Ah, nu va fi necesar, interveni Felicity. Sara va lua testul cu succes. E foarte bună.

în sediul poliţiei era o răcoare foarte plăcută si Sara se mai relaxă puţin.

Un askari african, o privi uimit pe deasupra ziarului pe care-l citea. Nimeni nu venea, de obicei, la acea oră acolo. Se uită, deci, lung la tânăra memsahib, cu o curiozitate nedisimulată. Se vedea cât de colo că era foarte mândru de poziţia pe care o ocupa si de uniforma lui modernă. Spera că tânăra nu va sufla nicio vorbă superiorilor lui despre faptul că-l găsise citind ziarul în timpul serviciului.

Pentru Sara însă, bărbatul care îi ceru imediat să-i spună numele si adresa, reprezenta chintesenţa eficienţei africane.

- Mi s-a spus că domnul Halifax a aranjat ca astăzi săi dau testul pentru carnetul de conducere, spuse ea, cu un surâs de amabil.

Africanul încuviinţă cu solemnitate.

- Bwana Cooper va veni foarte curând după dumneavoastră.

Sara îi mulţumi.

După asta, bărbatul îsi scoase chipiul, în semn de respect, si bătu la usa de lângă el. Nu i se răspunse însă imediat si în schimb, conversaţia dinăuntru păru să se aprindă si mai mult. După câteva minute, un poliţist european apăru în sfârsit în prag.

- De ce v-a trimis Matt la această oră? întrebă el, uitând-se încruntat spre Sara în timp ce îsi încheia în grabă nasturii vestonului.

- Nu v-a spus că voi veni acum? făcu Sara ochii mari de surpriză.

- Mie nu, probabil a vorbit cu colegul meu, spuse el, nemulţumit. Dacă şeful meu m-ar fi făcut să ies afară la o oră ca asta, i-aş fi spus vreo două.

- Suntem. suntem foarte grăbiţi să-mi iau carnetul, pentru că avem foarte multe de făcut şi e dificil să găsesc tot timpul pe cineva care să conducă maşina, răspunse Sara, ruşinată de deranjul pe care-l pricinuise.

Domnul Cooper îşi luă chipiul şi-i zâmbi cu simpatie.

- Bănuiesc că sunteţi noua soră medicală.

Sara îl privi surprinsă şi ochii lui albaştri clipiră amuzaţi.

-Kwaheri e cea mai importantă localitate din ţinut, aşa că nu se putea să nu auzim despre o nou-venită. Blondă, drăguţă şi foarte eficientă.

-Oh, răspunse Sara, sper că nu se spun şi lucruri rele.

-Ca de pildă că sunteţi nepoata lui Noel? Ştim şi asta, surâse el. Noel era unul dintre cele mai îndrăgite personaje din jur. Nu se putea ca cineva venit din familia lui să nu stârnească interes. Suntem foarte puţini europeni în Tanzania. Ar trebui să ne simţim o comunitate.

Sara nu putu să-şi stăpânească lacrimile care-i invadară ochii şi-l privi cu căldură când acesta realiză cât de mult o emoţionează cuvintele lui.

- Sunteţi deosebit de mărinimos, domnule Cooper. Eu deja sunt îndrăgostită de această ţară.

-Asta-i foarte bine, dar vom vorbi mai mult despre asta după ce vei fi stat ceva timp aici.

Poliţistul îşi împinse puţin pe spate chipiul, după care o conduse spre ieşire şi deschise uşa.

-Hai să vedem dacă putem bea o cească de ceai. Esti de acord?

-Ah, cu cea mai mare plăcere.

Sara se aseză emoţionată în Jaguar, pe scaunul soferului si asteptă ca el să se urce lângă ea.

-Drept înainte, spuse poliţistul, după ce închise portiera.

Pentru Sara, care se astepta la un tur tăcut al orasului, testul fu
o adevărată surpriză.

Căldura înăbusitoare si aerul abia respirabil o făcură să se simtă foarte obosită si foarte nervoasă, în acelasi timp. Nu

se putu concentra de-a binelea aproape nicio clipă, dar făcu tot ce-i stătu în putinţă pentru a urma instrucţiunile domnului Cooper.

După un timp care îi păru Sarei fără sfârsit, acesta se întoarse spre ea pentru a-i anunţa încheierea testului.

-Ai reusit! Iartă-mă că te-am ţinut atât de mult dar vroiam să fiu sigur că vei putea conduce acest jeep fără probleme, chiar atunci când vei avea de făcut un drum mai lung.

- Vreţi să spuneţi că am trecut testul, într-adevăr? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă.

- Exact! .zâmbi el. Te simţi mai bine acum?

- Nu-mi vine să cred!. exclamă ea.

Nici măcar atunci când ţinu în mâini preţioasa hârtie care îi dădea dreptul să conducă fără niciun fel de restricţii în Kenya, Uganda si Tanzania, Sara nu putea să creadă cu adevărat că reusise.

Domnul Cooper îsi sterse faţa cu o batistă uriasă, după care adăugă:

- Sper că îţi faci treaba la fel de bine ca soră medicală, surâse el, arătându-si toţi dinţii.

Sara îi zâmbi de fericită si-l întrebă plină de nerăbdare:

- Aţi putea să-mi spuneţi unde e cafeneaua Cooper Kettle?

Trebuie să mă întâlnesc cu James şi cu Felicity acolo.

- E pe High Street.

După ce îşi luă rămas-bun, cu multă căldură, de la amabilul poliţist, Sara se îndreptă spre Cooper Kettle, pe care o găsi fără prea mare dificultate, după ibricul desenat pe

fereastră.

Era un loc foarte modern, decorat în negru şi stacojiu, unde se vindea ceai şi îngheţată. Cafeaua espresso nu era încă atât de îndrăgită aici, deşi în Dar-es-Salaam se putea bea acest tip de cafea în câteva baruri.

Patroana localului, îmbrăcată în haine aduse direct de la Paris, se plimba grijulie de la o masă la alta, dând impresia că cei mai mulţi dintre cei prezenţi veniseră acolo mai mult pentru a o vedea pe ea.

Foarte curios pentru Sara fu însă faptul că o reperă imediat ce o zări:

- Soră Wayne? întrebă ea şi o îmbrăţişă fără să mai aştepte răspunsul. Te aşteaptă cineva, adăugă ea şi o conduse pe Sara la una din mesele din apropiere.

Unde era Felicity?

Gazda sa se opri cu un zâmbet larg, lângă colţul mesei la care stătea, enervat, un bărbat.

Nimeni altul decât Matt.

Capitolul 9

Când se întoarse spre ea, ochii lui erau mai reci decât iarna. Albastrul lor, de obicei luminos, era întunecat de furie.

Sara simţi nevoia să rămână singură cu el, dar patroana localului nu dădu niciun semn că ar vrea să se îndepărteze. Ba mai mult, îşi duse mâinile la piept şi-i privea cu multă curiozitate.

Sara se aşeză stingheră pe marginea unui scaun şi întrebă cu nedumerire:

- Unde sunt James şi Felicity?

Matt o fixă cu răceală:

- I-am trimis înapoi la Kwaheri, răspunse el. Două ceaiuri, te rog, doamnă Jarvis, adăugă el, întorcându-se spre patroană.

în alte împrejurări, Sara ar fi fost amuzată de reacţia de dezamăgire a acesteia în momentul în care fu rugată să părăsească spectacolul la care asistase cu atâta interes. Acum, însă, era mult prea preocupată de atitudinea lui Matt, care o făcu să simtă un nod în stomac.

Cu ce greşise atât de mult? Se întrebă Sara. De ce o privea Matt cu atâta reproş?

- Am luat testul, spuse Sara, destul de nervoasă. Domnul Cooper mi-a dat carnetul de conducere. A fost foarte surprins că am venit în miezul zilei la examen, dar a fost cu toate acestea foarte amabil. Nu stiu cât am fost de bună, dar el a fost mulţumit si mi-a spus că e convins că voi putea să conduc jeepul fără nicio problemă, chiar la un drum mai lung.

- Felicitări, rânji Matt.

Un tânăr african, îmbrăcat în alb imaculat, le aduse

ceaiurile si le aseză zâmbind pe masa curată.

- Ai vrea să mănânci, ceva? întrebă Matt, foarte grijuliu, de astă dată.

- Nu, beau doar un ceai, răspunse Sara, încă supărată. Mi-e îngrozitor de cald.

- As putea să stiu ce anume ai căutat azi aici? întrebă Matt, ridicându-si sprâncenele cu curiozitate.

- Dar mi-ai transmis să-mi dau azi testul de conducere! exclamă Sara, nevenindu-i să creadă că îi pusese o astfel de întrebare.

- Eu? întrebă Matt, nervos. Nu ţi-am transmis nimic de felul ăsta. Crezi că te-as fi chemat aici pe căldura asta? Cine te-a vârât în chestia asta, Sara? James?

- Nu, răspunse ea, dezorientată. A venit cineva la spital si mi-a dat un bileţel în care scria că vrei să mă prezint azi după-amiază la testul pentru carnetul de conducere.

- Dar nu ţi-am trimis niciun mesaj, Sara. Ce ai făcut cu bileţelul?

- L-am dat înapoi.

- Păcat. Cred că cineva are chef să intre în conflict cu mine. Mi-am asumat răspunderea pentru tine în toată problema asta, dar James si Felicity s-au spălat pe mâini. Nu te uita asa la mine! N-am de gând să te mănânc.

- Era mai bine dacă nu veneam, spuse ea încet. Mama ta vroia să merg la maternitate azi, şi doctorul Cengupta m-a lăsat să plec doar pentru că mesajul era de la tine.

Sara îşi aminti apoi că în mesaj se mai spunea că Matt plecase cu Julia la Tanga. Dar nu era posibil ca el să fi fost acolo şi să se fi întors pentru a fi la această oră aici.

- în mesaj se spunea şi că tu ai plecat la Tanga.

- Cine ţi-a spus asta?

- Aşa scria în mesajul pe care mi l-a adus acel tânăr african. Că ai plecat cu Julia la Tanga.

Matt împinse ceaşca de ceai şi o privi pe Sara în ochi.

- Da, au fost ieri nişte planuri în sensul ăsta, dar am renunţat, pentru că vom avea în curând reuniunea de familie anuală şi trebuie să mai pun nişte lucruri la punct. Dar nu-ţi dai seama că dacă aş fi fost la Tanga n-aveam cum să mă întorc?

- într-adevăr, n-aveai cum, fu de acord Sara, gândindu-se în acelaşi timp cât de mult i-ar fi plăcut să fi fost acum cu Matt în satul tribului Sonjo, pentru că momentele trăite acolo împreună, păreau, că nu se vor mai repeta niciodată.

- Săptămâna viitoare va fi foarte dificilă pentru mine. Vor sta cu noi toţi verii, toate mătuşile, toţi unchii, vor veni din toate părţile. Am uitat să te întreb dacă îţi place în Tanzania, zâmbi el.

Sara îşi simţea gura uscată şi limba păru că i se umflase atât de mult, încât abia dacă putu să îngaime:

- îmi. îmi place foarte mult.

- Ti-ar plăcea să trăieşti aici pentru totdeauna? Să-ţi iei cetăţenie?

Sara încuviinţă, surâzând larg. Ar fi vrut să ţină un discurs entuziast despre asta, dar nodul din gât pur şi simpu o reduse la
tăcere.

Răspunsul ei îl făcu, însă, pe Matt s-o privească foarte tandru.

- Toate astea s-ar putea împlini dacă te vei căsători cu mine, spuse el, cu acelasi ton cu care ar fi comentat starea vremii, probabil.

- Nu. Nu înţeleg, răspunse Sara, confuză.

Matt făcu o grimasă plină de ironie, surâzând cu atâta amuzament, încât Sara coborî imediat cu picioarele pe pământ. Ce proastă!... Pentru o clipă, chiar a crezut că vorbea serios.

- As putea trăi aici, răspunse ea, dar ideile mele de căsătorie sunt demodate.

- Depinde cât de demodate, răspunse el. Eu vreau să mă căsătoresc cu tine cât de curând posibil. Vreau să anunţăm deja logodna noastră săptămâna viitoare, când se va strânge toată familia.

- Dar. dar de ce vrei asta?

Mat ridică o sprânceană, nemulţumit.

- Asta-i tot ce găsesti de spus în aceste momente? întrebă el, iritat. Pentru că ţin la tine foarte mult. Pentru că am constatat că nu pot să rămân mult timp supărat pe tine. Un lucru foarte neobisnuit la modul meu de a fi. Si pentru că trebuie să dau un răspuns familiei verisoarei mele săptămâna viitoare. Julia mi-a cerut să mă hotărăsc dacă vreau să ne căsătorim sau nu.

Nimic din cele spuse de el nu aveau nimic în comun cu ceea ce ar fi vrut ea să audă. Se simţea exact ca atunci când o anunţase că se vor prăbusi.

,,Ne vom prăbusi", îi sună o voce în urechi.

Da, răspunse ea. Va fi o prăbusire spectaculoasă, totală si definitivă. Fără niciun supravieţuitor. Aproape că regretă

că nu se
întâmplase aşa, înainte.

- Ei, ce zici? întrebă el.

- Mă voi căsători cu tine, se auzi ea spunând.

Era o proastă. Oricine i-ar fi spus asta, acum. Ce şansă avea să fie fericită într-o astfel de căsătorie? O parte a fiinţei ei, însă, îi şopti în mod cu totul surprinzător că va fi fericită. Atât de fericită, încât simţea deja furnicături în tot corpul.

Această parte a ei era sigură, oh, atât de sigură că, odată căsătorită cu Matt, nu-i va fi deloc greu să-l facă să se îndrăgostească de ea.

întoarcerea la Kwaheri se desfăşură în tăcere.

O hotărâre atât de importantă pentru amândoi nici nu putea, probabil, să le provoace o altă reacţie.

Nu ştia încă de ce acceptase să-i devină soţie şi nici cât de mult îl iubea.

Faţa lui era acum la fel de imobilă ca a unui străin.

Sara spera, totuşi, că Matt nu va crede că a acceptat căsătoria cu el doar pentru că era cea mai bună partidă din district.

- Mama va fi foarte mulţumită, rupse el tăcerea, în sfârşit. Te place foarte mult.

Era doar tensiunea care o făcuse să audă exact ce dorea?

Se aşeză mai bine în scaun, încercând să se relaxeze, dar simţi că era foarte încordată.

- Cred că visez, nu-i aşa? întrebă ea. Nu poate fi real ceea ce se întâmplă.

- Aşa ţi se pare? întrebă el pe un ton cald, dar plin de

curiozitate, în acelaşi timp. Vrei să dai înapoi?

- N-nu.

- Asta-i foarte bine, pentru că oricum n-aveam de gând să te las să-mi scapi, draga mea. Am prea multă nevoie de tine, spuse el şi se întoarse surâzând spre ea.

Sara simţi cum obrajii încep să-i ardă, aşa că se întoarse să privească pe fereastră. Iarba părea că scoate fum sub soarele arzător. Sau era doar din cauza lacrimilor care începură să-i împăienjenească privirea?

Un leu se profilă la orizont, apoi se apropie de ei, cu mişcări la fel de feline ca ale unei pisici. Privi lung înspre maşină şi Sara putu să-i observe ochii: aurii şi mândri.

Matt opri maşina şi-l priviră amândoi cum se îndepărtează.

- Probabil a găsit o pradă mai interesantă, pe undeva, spuse Matt. îmi pare rău că n-avem timp să-l urmărim, iubito, dar ne vom distra destul cu toate astea, de acum încolo.

Iubito! îi va spune şi ea, curând, iubitule, se gândi Sara, emoţionată. Când o va face, probabil inima ei se va topi de bucurie.

- Bine, nu-i nimic dacă nu vedem acum toate astea, murmură
ea.

Probabil pentru Julia ar fi făcut-o, îşi spuse Sara. Va trebui să încerce să elimine conflictele dintre ei, continuă ea cu reflecţiile.

Când intrară în sfârşit pe şoseaua care ducea spre Kwaheri, gândurile ei se îndreptară spre mătuşa sa, întrebându-se cum va reacţiona aceasta când îi va spune că

se logodeşte cu Matt.

- Când. Când vei anunţa logodna noastră? întrebă ea brusc, sperând că va avea totuşi câteva zile în care să se pregătească pentru acest eveniment.

- Nu voi face mare tam-tam pe chestia asta, răspunse el rar şi apăsat. O voi anunţa mai întâi pe mama şi pe urmă voi vedea cum voi găsi un prilej destul de potrivit pentru a o anunţa şi pe mătuşa ta, deşi nu ştiu cât de bine e s-o fac curând, pentru că e deja foarte
stresată de relaţia dintre James si Felicity.

Sara stia, însă, că mătusa sa se va bucura si nu va fi niciodată lipsită de tact, în această privinţă.

- îi voi spune eu totul mătusii mele, replică Sara, cu multă hotărâre.

Matt o privi mulţumit.

- Stiam că asta vei spune, surâse el. De altfel, sunt convins că se va bucura, râse el abia auzit.

Sara îl privi cu coada ochiului.

Stia oare ceva în legătură cu planurile pe care si le făcuse doamna Wayne în legătură cu ei? Obrajii Sarei se aprinseră imediat, la acest gând.

Când ajunseră în faţa spitalului, se simţi de-a dreptul usurată. Iesi repede, murmurând un mulţumesc scurt, fără a putea să-l privească pe Matt, desi simţi că el n-avea de gând să plece imediat. Dar fusese prea mult pentru o singură după-amiază, se gândi Sara.

Abia intrase în biroul ei când auzi pasii doctorului indian pe hol, iar o secundă mai târziu îl văzu apărând în pragul usii.

- Ai trecut? întrebă el.

- Să trec ce? întrebă ea, nerealizând în primul moment despre ce vorbea.

- Testul, soră.

Ah, testul! Cât timp trecuse de când condusese Jaguarul, sub privirile atente ale poliţistului examinator?

îsi ridică ochii spre doctorul Cengupta, care părea să nu aibă niciun fel de dubiu că reusise.

- Da, l-am trecut, zâmbi ea. Nu stiu cum, dar l-am trecut. Am făcut tot ce mi-a cerut. Aţi avut vreodată senzaţia că aţi trecut ceva ca gâsca prin apă?

Doctorul Cengupta surâse cu toată faţa şi-i spuse povestea cu examenul de conducător auto, după care adăugă entuziasmat:

- Trebuie să sărbătorim asta. Mă voi ocupa eu de toate. Accepţi invitaţia mea de a sărbători acest eveniment la mine acasă? întrebă doctorul, foarte vesel.

- Ah, cu mare plăcere, răspunse Sara imediat.

- Soţia mea va fi foarte fericită să te poată servi cu un ceai. Suntem foarte englezi, în această privinţă. Amândoi abia aşteptăm să ne luăm ceaiul, după-amiaza.

- Iertaţi-mă că vă întreb spuse Sara cu ochii strălucind, pe vremea când era soră medicală, soţia dumneavoastră nu aştepta cu aceeaşi nerăbdare acest moment?

Doctorul surâse larg.

- îi voi spune Kamalei să se pregătească pentru mâine. Să sperăm că nu vom avea nicio operaţie la acea oră.

Văzându-l atât de bine dispus, Sara îi pomeni cele spuse de Matt în legătură cu biletul prin care i se ceruse să meargă să-şi dea testul astăzi. îl ştia un om cinstit şi era foarte

dornică să-i afle părerea despre această întâmplare. Omise să-i spună părerea lui Matt, cum că James sau Felicity erau implicaţi în această chestiune, dar sublinie faptul că Matt va cerceta cu siguranţă problema.

Faţa indianului deveni imediat foarte serioasă.

-Asta nu sună prea grozav, replică el. Nu e cazul să avem acum astfel de războaie la Kwaheri.

- Din nefericire, n-am păstrat biletul, spuse Sara cu regret.

- Dar, n-are niciun sens să plângi, niciodată, după laptele vărsat. Trebuie să vedem cum ieşim din asta. Sunt sigur, însă, că n-ai nicio vină.

Era foarte frumos din partea lui că n-o găsea vinovată şi Sara îi
surâse recunoscătoare.

- Mă simt, totusi, responsabilă de toată povestea asta. Probabil era mai bine dacă mă asiguram înainte că lucrurile stau cum mi s-a spus.

- Ah, e mai bine să uităm toate astea, spuse cu fermitate doctorul. Dacă vom sta acum să despicăm firul în patru, nu vom mai avea liniste. Oricum, pare mai mult o glumă, decât o faptă făcută cu vreun scop. Nu e scuzabilă în niciun caz, însă, oftă el.

Sara putu să conducă jeepul de una singură pentru prima dată în acea seară.

Timpul se mai răcorise, în sfârsit, odată cu apusul soarelui, iar noaptea promitea să fie de-a dreptul rece.

Pe moment, însă, aerul proaspăt care-i bătea în faţă pe fereastra deschisă era deosebit de plăcut.

Erau momente de pace, datorită cărora Sara iubea foarte mult Africa.

în tăcerea aceea, chiar motorului masinii părea un afront.

Sara se relaxă mai bine în scaun si privi cu încântare cerul pe care se pregăteau să apară primele stele. Ar fi vrut să poată imortaliza această imagine.

Pentru un moment, încercă să-si reamintească de casa sa din Anglia, dar parcă nici n-ar fi trăit acolo cu adevărat. Aici era casa ei. Casa e acolo unde ne e sufletul. Si casa ei era ,, La revedere".

Ajunse în sfârsit acasă si un african se grăbi să-i deschidă garajul.

Sara îi trimise un semn de mulţumire, din mână, după care intră înăuntru. Peste câteva clipe coborî din masină privind cu uimire lumea strânsă pe scări.

- Felicitări! îi strigă Felicity. Spune-mi, spune-mi!

- Am trecut!

- Cu Matt cum te-ai descurcat? Era foarte furios că te-am dus acolo pe căldura asta când abia ai scăpat de malarie. A fost, într-adevăr, o prostie din partea noastră.

- Nu mă chemase el acolo, aşa că era normal să se supere. Sper că tu şi cu James n-aţi avut niciun amestec în toată treaba asta.

- Poţi crede ce vrei, răspunse Felicity, fără s-o privească. Sunt obişnuită ca James să fie blamat de toată lumea, dar cum, din întâmplare, azi a fost cu mine încă de dimineaţă, va trebui să găseşti alt ţap ispăşitor.

Sara o prinse de braţ, împăciuitor:

- N-am spus că James a făcut asta. Oricum, nu m-aş fi

gândit să-l acuz. M-am întrebat dacă nu cumva cineva a făcut o glumă. Iartă-mă dacă te-am supărat.

Felicity îi întinse Sarei mâna şi zâmbi cu căldură;

- Nu face nimic. M-am supărat puţin, dar mi-a trecut.

După asta, intrară în casă împreună.

John Halliday se ridică în picioare pentru a le saluta.

- Am auzit că ai chiulit azi de al serviciu, Sara, o tachină el.

Sara dădu uşor din cap. Chiar nu putea face nicio mişcare fără
să se ştie?

- Nu s-ar putea spune asta. Am fost în oraş să-mi dau testul pentru condus.

- Adevărat? nu asta e povestea care a ajuns la urechile mele.

- Atunci, presupun că vei fi de acord să ne spui ce ai auzit, răspunse Sara, iritată.

- Am trecut pe la Julia, spuse el. Mi-a spus că ai plecat la o petrecere şi Matt s-a dus după tine, nu e adevărat?

- Dumnezeule! Nicio boabă, din toate astea, nu e adevărat! Oricum, aflând că am plecat în oraş, e adevărat că a venit după mine. S-a supărat pe James si pe Felicity, pentru că prezenţa lor acolo îi încurca planurile. Vedeţi. vroia să fie singur cu mine, pentru că dorea să-mi vorbească. Vrea să ne căsătorim.

Urmă un moment de soc, în care se lăsă o tăcere deplină.

- Ce vrea? întrebă John, în culmea uimirii.

- Esti sigură? întrebă si Felicity.

Sara simţi cum e cuprinsă, în toată fiinţa ei, de un

sentiment de mândrie pe care nu-l mai cunoscuse până atunci. A fost un miracol, într-adevăr, că Matt i-a cerut să-i fie soţie, dar faptele stăteau exact cum a spus si-si ridică bărbia, plină de orgoliu si de bucurie.

-Am acceptat, răspunse ea, privind pe rând feţele lor uimite.

-Ah, n-ai putut să faci una ca asta, exclamă Felicity. Mă gândesc ce va spune mama.

-Va fi bucuroasă. Mi-a sugerat încă de la început că as putea să mă căsătoresc cu Matt, si, iată, o voi face.

-Da, m-am gândit că mama doreste asta, murmură Felicity.

Sara râse emoţionată. Era foarte mulţumită de ea însăsi.

Va trebui să-i spună totul mătusii sale, cât timp se mai ţinea încă pe picioare, îsi spuse ea. Se simţea emoţionată, ca si cum ar fi băut o cantitate imensă de vin. Spera că nu va înnebuni de fericire.

John păru să se simtă la fel.

- Ce întâmplare, sopti el, cu privirile pierdute. Si eu care am venit să te invit la mine, în seara asta.

-Ah, într-adevăr, John? Ce frumos din partea ta, spuse Sara cu amabilitate.

-Hm, cred că nu sunt făcut să mă înţeleg cu englezii, spuse el, încercând să glumească. De fapt, mi-am închipuit că între tine si Matt e o relaţie serioasă, când am văzut cum te-a sărutat.

-A sărutat-o Matt? interveni Felicity, si mai uimită decât fusese
până atunci. Când?

Sara simţi cum i se înroşesc obrajii.

- Dar văd că în loc să mă felicitaţi, sunteţi complet dezamăgiţi de toate astea, spuse ea.

- Felicitări! exclamară cu toţii, la unison.

- Sper că vei fi fericită, Sara, spuse John şi tonul lui păru de sincer.

Si eu sper! Si eu sper, îşi repetă în gând Sara.

După câteva momente, îşi făcu apariţia şi doamna Wayne. Auzise totul, aşa cum aflase fiecare mişcare pe care o făcuse Sara până atunci.

- Ai luat examenul? întrebă ea, pisicindu-se.

Sara încuviinţă.

- Da, şi m-am şi logodit. Cu Matt.

Doamna Wayne se aşeză imediat pe sofa şi o privi lung pe nepoata sa.

- Eşti sigură?. Eşti absolut sigură că vrei să megi pe acest drum? întrebă ea, şi nimeni n-ar fi putut spune că a auzit-o mai înainte vorbind pe un ton mai alarmat decât în acele momente.

- Da, sunt absolut sigură, răspunse Sara, cuprinsă de un alt val de mândrie.

- Atunci, sper că vei fi fericită, replică doamna Wayne, pe un ton amabil. De fapt, surâse ea, este exact ce mi-am dorit pentru tine. Matthew conduce afacerea familiei de foarte mult timp şi avea nevoie de cineva care să-l ajute.

Auzind-o vorbind astfel, Sara îşi spuse amuzată că era posibil ca ea să fi aranjat ca lucrurile să meargă în acest sens, mai ales că acum o observă schimbând cu Felicity priviri pline de mulţumire şi de bucurie.

- Sunt foarte bucuroasă pentru tine, continuă doamna Wayne si se ridică să-si sărute nepoata, după care ceilalţi îi urmară pe rând exemplul.

- Ce ne poţi spune despre tine, Felicity? Nu e cazul să ni te confesezi si tu? întrebă John, zâmbind cu subînţeles.

Felicity îsi plecă privirile, stânjenită.

- Nu, nu acum, murmură ea. Trebuie să-ţi spun, Sara, că n-ai pierdut timpul pe-aici, continuă ea cu sarcasm. Ai pus mâna pe cea mai bună partidă din regiune.

- Nu-mi vine să cred, încă, răspunse Sara cu sinceritate. Nu că l-as fi privit pe Matt astfel. Ca pe o partidă foarte bună, vreau să spun. Pentru mine e doar Matt.

Sara făcu o pauză, dându-si seama că-i era imposibil să exprime în cuvinte ce simţea.

- Cred că trebuie să mă duc să mă schimb, dacă nu aveţi nimic împotrivă, continuă ea, surâzând fericită. Uniforma asta era curată azi-dimineaţă si acum, uitaţi-vă cum arată!

Ajunsă în dormitorul ei, Sara respiră usurată.

Africanii intraseră înaintea ei aici si puseseră totul în ordine, asa că privi cu satisfacţie patul cu lenjeria de mătase, curgând în valuri suple peste margini.

Se duse apoi la fereastră, o deschise si privi cu bucurie stelele care apăreau pe cer una câte una. Păreau atât de aproape, încât avu senzaţia că ajungea doar să întindă mâna pentru a le putea atinge.

Era un moment potrivit să reflecteze asupra sentimentelor ei faţă de Matt, se gândi ea. Sau să se gândească la sentimentele lui pentru ea, continuă Sara cu reflecţiile. Poate aceasta era partea cea mai importantă a

problemei. Ce simţea, era foarte usor de descoperit.

- Sunt nebună după el, îşi spuse Sara în şoaptă.

Dar el? El doar o plăcea. Poate, pentru moment, ar trebui să se mulţumească doar cu atât. îi spusese că-i era imposibil să ţină supărare când era vorba de ea. Oricum, îşi spuse Sara, era mai bine să nu-l înfurie.

Cel mai important dintre toate era faptul că va deveni doamna Halifax. Se va purta frumos cu soţia sa, reflectă Sara. Era întotdeauna foarte atent cu ce-i aparţinea. Nu era ca James. Avea un sentiment foarte dezvoltat al proprietăţii.

Gândul acesta însă o deprimă. Nu vroia ca el doar să fie amabil cu ea. Nu vroia să fie doar unul dintre lucrurile care intrau în posesia lui. Vroia s-o iubească tot atât de mult cât îl iubea ea.

De dincolo de uşa dormitorului se auzea Felicity, râzând din toată inima împreună cu James. John ieşi pe verandă.

- Nu sunt în stare să stau cu cineva foarte mult timp, draga mea, spuse el, destul de tare pentru ca vorbele lui să ajungă fără nicio dificultate până la Sara. Si cred că Matt e la fel. Ar fi trebuit să-i spună Sarei că nu e tipul care să poată fi fidel pe de-a-ntregul într-o căsătorie.

Sara nu mai auzi răspunsul pe care i-l dădu verişoara sa. Plecă de la fereastră îngândurată, simţind o durere imensă în piept, ca şi cum i s-ar fi rupt inima-n două.

Capitolul 10

Sara se trezi a doua zi dimineaţa atât de târziu, încât nu reuşi să bea nici măcar o ceaşcă de ceai în întregime, înainte de a pleca spre spital.

Acolo, totul părea foarte liniştit. Sora Lucy tocmai pregătea cele necesare pentru vizita de dimineaţă prin saloane, iar doctorul o urmărea aprobator.

- Trebuie să-ţi spunem cât de fericiţi suntem, comentă el, văzând-o pe Sara intrând. Matt ne-a spus totul, aseară, înainte de a pleca acasă. Eşti foarte norocoasă.

Aşadar, Matt nu vroia să piardă timp, se gândi Sara, dacă a început să anunţe deja logodna lor.

- Am impresia că aici toate noutăţile zboară cu viteza vântului, răspunse ea, puţin ruşinată.

- Toţi din spital ne simţim foarte onoraţi că am aflat de asta înaintea celorlalţi, exclamă doctorul. Soţia mea îţi transmite, de asemenea, felicitări. E convinsă că tu şi cu Matt veţi face multe lucruri împreună pentru sănătatea celor din Kwaheri.

Sara se gândi că soţia sa nu spusese nimic din toate astea, dar, pentru că dădea foarte bine să abordeze astfel problema, doctorul se străduia să fie cât mai amabil.

- Sper că va fi asa, răspunse Sara. Sunt încă foarte multe de făcut în acest sens.

Lucy însă o privea cu mare răceală, ca si cum s-ar fi transformat în altă persoană, peste noapte.

- Vei fi foarte fericită cu domnul Matt, spuse ea, totusi.

- Cred că da, răspunse Sara, iar Lucy o privi cu un amestec de admiraţie si părere de rău.

- Când iubesti un bărbat si el te iubeste de asemenea, nu se poate să nu fii fericită. Te asigur, domnisoară Sara că acest om te iubeste, dacă a ales să se căsătorească cu tine.

Sarei însă, îi era imposibil s-o creadă. în schimb, se apucă îndârjită de lucru, făcând orele să zboare, negândindu-se la nimic altceva.

Astfel, ziua trecu incredibil de repede si la ora trei erau cu toţii gata pentru ceaiul de la casa domnului Cengupta.

Doctorul însusi o ajută să se aseze pe scaunul pasagerilor în Volkswagenul său, si-i spuse surâzând blajin, ca si cum s-ar fi scuzat:

- Soţia mea vorbeste foarte puţin englezeste si mă tem că nu s-a familiarizat încă prea mult cu obieiurile britanicilor, desi e foarte silitoare, în acest sens. Totusi, ţine deja discursuri la aproape toate întâlnirile femeilor de aici.

Doctorul era, după cum vorbise, foarte mândru de realizările soţiei sale. Kamala era o femeie norocoasă cu un astfel de soţ, se gândi Sara. Se căsătorise cu un bărbat care o iubea foarte mult.

- Dar si mie mi-ar plăcea să stiu mai multe despre obiceiurile voastre, replică ea. într-o societate mixtă, asa cum e cea de aici,
putem învăţa multe lucruri unii de la ceilalţi.

- Da, Tanzania e deja şi casa ta, spuse el cu satisfacţie. Eu simt la fel. Cu ceva timp în urmă am fost în vizită în India, dar nu mă mai pot acomoda acolo. Aşa că m-am căsătorit cât de repede am putut şi mi-am adus soţia aici. Suntem foarte fericiţi şi pentru asta trebuie să-i mulţumim în primul rând lui Matt.

- Părinţii dumneavoastră sunt în India?

- Au murit. în timpul rajahului britanic au stat mult timp în închisoare. împărtăşeau convingerile politice ale lui Ghandi. în ceea ce mă priveşte, prefer să trăiesc în Africa, încheie el.

în acel moment ajunseră în faţa casei. Era construită în stil european, dar cu toate acestea avea ceva foarte diferit. Probabil din cauza statuilor indiene care împânzeau grădina, sau poate din cauza celor doi băieţei cu ochi mari, căprui, care aşteptau ca tatăl lor să coboare din maşină.

- Fiii mei, spuse foarte mândru doctorul Cengupta, după ce coborâră din maşină.

Cei doi băieţei îşi împreunară mâinile în semn de respect şi făcură o plecăciune.

Sara le răspunse cu un surâs.

în acel moment îşi făcu apariţia doamna Cengupta.

La început nu-i putu zări faţa, din cauza umbrei în care se aşezase. Astfel, Sara îi admiră imediat sariul orange în care era îmbrăcată şi pielea ciocolatie, extraordinar de fină. După asta, doamna Cengupta se apropie şi Sara fu uimită de frumuseţea ieşită din comun a soţiei doctorului. Nu era machiată, dar avea ochii conturaţi cu negru, astfel că întreaga ei faţă părea dominată de privirea magnifică.

- Vă rog, intraţi, spuse ea cu o voce joasă şi plăcută.

Sara o urmă în sufragerie si clipi încet pentru a se acomoda la întunericul de acolo. Draperiile erau ridicate doar pe sfert, pentru a nu lăsa lumina soarelui să pătrundă înăuntru. îsi reveni însă repede si admiră din toată inima mobila englezească, din mahon maro-închis. Desi potrivită mai mult pentru iernile lungi ale Angliei decât pentru căldura

toridă a Tanzaniei, crea un cadru foarte plăcut si Sara surâse, impresionată.

-Vă rog să luaţi loc, spuse doamna Cengupta, cu timiditate.

Doctorul Cengupta se aseză împreună cu soţia sa pe canapeaua
din partea opusă Sarei. Erau amândoi foarte emoţionaţi de prezenţa musafirului lor.

-Avem ceai englezesc, spuse doamna Cengupta, foarte mândră.

Sara încercă să nu-si arate dezamăgirea.

- Mulţumesc, dar nu vreau să vă deranjez atât de mult. Sunt foarte fericită că m-aţi invitat, pentru că n-am fost niciodată în casa unei familii de indieni.

Kamala îi zâmbi cu bucurie.

- Suntem foarte fericiţi că esti aici, răspunse ea, după care îi spuse ceva în indiană soţului ei.

Acesta încuviinţă.

- îţi vom oferi ceva din tradiţia noastră indiană, în asteptarea domnului Halifax, continuă doamna Cengupta.

-Va veni si Matt? exclamă Sara. Dar.

- Kamala a fost de părere că nu putem sărbători un astfel de eveniment fără el, interveni doctorul. El vine adeseori aici, pentru a vedea ce mai fac băieţii nostri, asa că mi s-a părut normal să-l invit să bem un ceai împreună, de vreme ce te-am invitat pe tine.

Doamna Cengupta dispăru câteva momente si se întoarse cu o cutie foarte frumos ornamentată, pe care o puse în faţa Sarei.

- Pan-dan, spuse ea. E una dintre delicatesele favorite în India.

Sara extrase cu grijă din cutie acel ceva semănând cu o frunză şi
începu s-o miroasă.

- Ce sunt astea? întrebă Sara.

Kamala îşi privi soţul, neajutorată.

- Făină cu o serie întreagă de alte lucruri: tei, nucşoară, nucă de cocos şi probabil şi puţin tutun, explică doctorul.

- Oh, da, vreau să văd ce gust are.

Doctorul râse şi-i oferi delicatesa, cu multă bucurie.

- Cum se mănâncă?

- Se mestecă, surâse doctorul.

Gustul era exotic şi revigorant.

- Vă place? întrebă, curioasă, doamna Cengupta.

- Ah, bineînţeles.

- Nu se serveşte de obicei la ceai, dar am văzut că sunteţi interesată de tradiţiile Indiei, nu-i aşa?

- Când se mesteca asta, de obicei?

- După carne, spuse Kamala şi-i oferi o altă frunză.

Se întoarse apoi să-i spună ceva doctorului, dar se întrerupse brusc.

în pragul uşii, urmărind amuzat scena, era Matt.

Trebuie să îmi păstrez cumpătul, îşi spuse Sara, extrem de emoţionată. în mod deliberat, îndoi strania delicatesă şi o vârî în gură.

- Văd că te simţi ca acasă, o tachină Matt, apropiindu-se şi sărutând-o pe obraji, sub privirile aprobatoare ale gazdelor.

Sara clipi cu repeziciune.

- Chiar mă simt ca acasă, spuse ea. Ai ronţăit vreodată pan? E o delicatesă minunată.

Matt surâse amuzat si acceptă o frunză din mâinile Kamalei.

- Da, spuse el, stiu că sunt minunate. Kamala, nici nu stii cât te iubesc pentru acest dar. E tocmai ceea ce aveam nevoie ca să mă mai revigorez puţin. Am condus toată ziua si a fost infernal de cald.

- Mă duc să aduc ceaiul, spuse Kamala si Sara se oferi s-o ajute. Fu foarte fericită când întâlni privirile aprobatoare ale lui Matt si zâmbetul de acceptare al doamnei Cengupta.

în această stare de bună dispoziţie, părăsiră amândouă sufrageria.

Fusese foarte interesant pentru Sara să vadă modul în care tradiţia britanică a ceaiului de după-amiază fusese asimilată de indieni. în plus, însă, doamna Cengupta îsi servi musafirii cu sandvisuri si cu două feluri de prăjituri, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată în Anglia, la acea oră. Sara o urmări cu atenţie pe tânăra indiană în timp ce prepara cunoscuta licoare si fu surprinsă să vadă că adaugă, în plus, niste prafuri verzi, din tradiţia culinară a Indiei.

Mai întâi fură rugaţi să se spele pe mâini în niste boluri speciale, dotate cu serveţele minuscule de bumbac.

După asta, trecură la îngurgitarea sandvisurilor, asezonate cu niste mirodenii foarte curioase, dar în acelasi timp foarte gustoase.

- Când vă veţi căsători? întrebă Kamala pe un ton lipsit de curiozitate, dar din care se putea deduce interesul ei

sincer pentru acest eveniment.

- Cât mai curând posibil, răspunse Matt. Nu avem de ce să mai amânăm căsătoria si, în acelasi timp, e mai bine s-o facem înainte de sosirea anotimpului ploios.

Sara fu uimită de tonul banal pe care-l abordă Matt, vorbind despre acest eveniment atât de important. Este total lipsit de sensibilitate, îşi spuse ea şi se întinse după un alt sandviş, neobservând că-l luase de pe un alt platou.

Imediat după aceea simţi că gura îi ia foc şi lacrimi începură s-i curgă pe obraji.

Asistenţa începu să râdă.

- Ah, îmi pare rău, spuse Kamala, zâmbind totuşi amuzată. Trebuia să vă previn. Nişte ceai, repede, spuse ea.

Sara îşi termină cu greutate sandvişul şi trecu la prăjituri. Erau foarte dulci şi cu multă cremă, dar cu ceai erau deosebit de gustoase.

După ce îşi băură ceaiul, bărbaţii începură să vorbească despre afaceri, iar doamna Cengupta se ridică şi spuse cu un surâs de regret amabil:

- Eu şi cu domnişoara Wayne vom merge să vedem grădina.

Deşi era foarte surprinsă de atitudinea doamnei Cengupta, Sara
o urmă cu bucurie.

- Soţul meu vrea să vorbească ceva special cu Matt, spuse tânăra doamnă indiană, iar eu abia am aşteptat să stăm puţin singure, explică ea. Nu vă văd foarte fericită, domnişoară Wayne. Mama dumneavoastră nu e aici şi. Eu sunt o persoană foarte discretă şi cred că vă face bine să-mi

vorbiţi. Nu-i aşa?

Sara se gândi că era aproape ridicol că această femeie care părea mai tânără decât ea şi care era de o altă rasă, ar putea să-i dea sfaturi, dar cu toate acestea fu bucuroasă de propunere.

- Mulţumesc. Sunt foarte fericită să pot vorbi despre apropiata mea căsătorie. Nu-mi mai doresc nimic altceva pe lumea asta, decât să mă căsătoresc cu Matt. Aş vrea, totuşi, ca şi el să mă iubească.

- Dar nu vă iubeşte?

- Nu.

Kamala o privi, puţin amuzată.

- în Anglia e foarte important să te căsătoreşti din dragoste, nu-i aşa?

în India nu era aşa? se întrebă Sara. Ea nu se căsătorise din dragoste cu doctorul Cengupta?

Mai înainte de a-i da vreun răspuns la aceste întrebări, doamna Cengupta începu să se destăinuiască.

- Eu m-am căsătorit cu Karin la dorinţa părinţilor noştri. Noi nu ne-am întâlnit niciodată, înainte, spuse ea, şi făcu o pauză pentru a-şi găsi cuvintele potrivite. După asta însă, ne-am plăcut foarte mult. îl iubesc pe Karim pentru că e soţul meu.

- Eu n-aş fi putut să fiu de acord cu acest sistem.

- Ah, o privi surprinsă Kamala. Vei vedea că după ce îi vei face lui Matt copii, te va iubi foarte mult.

Dacă ar fi fost indiană, se gândi Sara, poate ar fi fost şi ea de acord cu acest mod simplu de a vedea lucrurile. Aşa, însă, totul era atât de complicat pentru ea.

De ce îi ceruse Matt să se căsătorească cu el? Ce n-ar da să afle asta, oftă Sara.

Cei doi bărbaţi vorbeau încă despre afacerile lor, când intrară din nou în sufragerie, aşa că începură să vorbească despre rochiile tradiţionale indiene.

Pentru Sara, sariul era un miracol al vieţii practice şi nu putu să nu-şi exprime invidia pe care o simţea văzând-o pe doamna Cengupta îmbrăcată astfel, pe acea căldură insuportabilă, în vreme ce ea se topea în hainele ei de bumbac.

- Un singur lucru nu înţeleg, spuse Sara. Cum se îmbracă acest veşmânt?

- E foarte simplu, spuse doamna Cengupta. Vă voi arăta.

O invită deci pe Sara în dormitorul ei şi deschise uşa unui dulap, scoţând de acolo metri şi metri întregi de materiale, imprimate în diverse culori.

- Mai întâi se îmbracă bluza. Apoi fusta, spuse ea, alegând două bucăţi de material, pe care le întinse pe pat.

După asta, tânăra indiană îi arătă, cu lux de amănunte, cum se îmbrăcau veşmintele atât de admirate de Sara.

- Si nu se desprind? întrebă, repede, plină de curiozitate, viitoarea doamnă Halifax.

- Nu, nu se desfac. Vă rog să primiţi unul cadou.

Sara protestă, înroşindu-se.

- Am atât de multe, spuse tânăra indiană, după care alese din dulap un sari roz, festonat cu argintiu. Acesta cred că vă vine perfect, adăugă ea şi puse sariul în braţele Sarei. Vă place?

- Ah, e minunat, dar nu sunt sigură că pot să-l primesc.

Kamala o prinse de mijloc şi o conduse spre sufragerie.

- Matt, spuse ea, trebuie să o convingi pe logodnica ta să primească acest sari.

Matt privi amuzat spre Sara.

- Nu-ţi place?

- Bineînţeles că îmi palce. Dar e prea valoros ca să-l pot primi.

După asta, toată asistenţa se strădui s-o convingă pe Sara că
poate primi cadoul, deoarece e oferit cu tot dragul.

- Să-l vedem cu toţii, spuse doctorul Cengupta.

Sara îşi puse în faţă sariul, privindu-i cu interes.

- E minunat, spuse ea.

- Da, fu de acord şi Matt, cu ochii strălucind, şi Sara avu impresia că Matt se refereai mai mult la ea, decât la sari.

Plină de emoţie, declară apoi că trebuia să se retragă.

- Te conduc acasă, Sara? întrebă Matt.

- Da, mulţumesc.

Plecară, asadar, nu înainte însă de a-i promite Kamalei că vor veni din nou, cât de curând.

- M-am simţit foarte bine, spuse Sara, imediat ce se aseză pe scaunul de lângă Matt si termină cu fluturările din mâini spre inimoasa familie indiană.

- Sunt foarte fericit, spuse Matt, pentru că n-au prea mulţi prieteni aici. Cea mai mare parte a celor din regiune nu vor să intre în niciun fel de legături cu ei.

- Dar mi-au făcut o impresie admirabilă! exclamă Sara.

- Da, e foarte bine. Dar o vezi pe mătusa ta invitându-i la un ceai?

- Nu, admise ea. Dar mie mi-au plăcut foarte mult.

în acelasi timp, Sara se gândi cât de bucuroasă ar fi mătusa sa dacă ar fi tratată de doctorul Cengupta, în cazul în care s-ar înbolnăvi. Spera ca în Tanzania modernă aceste lucruri să dispară cât mai curând.

Matt îsi privi cu atenţie ceasul.

- Te deranjează dacă vom merge să vedem mai întâi plantaţia? Vreau să mă asigur că totul va fi asa cum trebuie.

Sara se simţi fericită să poată sta mai mult cu el, asa că încuviinţă cu bucurie.

- Când se va reuni toată familia? întrebă ea, nemaiputând să-si domine curiozitatea.

- Primul val poate sosi în orice moment, de acum încolo. Iartă-mă că nu te voi vedea prea des în perioada asta, dar trebuie să mă ocup de toate problemele legate de proprietate si de împărţirea bunurilor, si tot restul. Asa e când ai o familie numeroasă care are
drepturi egale asupra mostenirii.

- Ce e doar al tău din toate astea? întrebă Sara.

- Cele două case.

- Ambele?

- Da.

- Doar atât?

- Da.

- Dar nu e drept, răspunse Sara. Tu îţi petreci toată viaţa având grijă de toate problemele mosiei iar ei vin doar să culeagă roadele.

- Cineva trebuie să se ocupe de tot ce e aici. Problema e că unchiul David insistă pe lângă James să-i vândă partea lui.

Eu însă nu l-am lăsat pe James să vândă nimic. Va veni o vreme când boabele de soia vor fi o adevărată bogăţie.

Ah, atunci acesta era motivul pentru care Matt i-a interzis lui James să părăsească proprietatea, îsi spuse Sara, întrebându-se totodată cât stia Felicity din toate acestea si în ce măsură cunoasterea acestor chestiuni din familia Halifax ar putea influenţa planurile ei. în mod sigur, James îsi va lua partea de profit înaintea plecării în Anglia.

- Matt, dar noi unde vom locui după căsătorie? întrebă brusc Sara.

- în casa managerială, spuse el, fără să ezite. E mult mai convenabil decât dacă am locui cu mama si în plus, grădina ta va arăta mult mai bine.

Inima Sarei tresări cu putere. Unde se va duce mătusa sa? Sara stia că aceasta nu avea drepturi legale asupra casei, dar, oricum, va fi foarte dificil să plece în altă parte. Se obisnuise să trăiască în acea casă, încă de pe vremea în care era căsătorită cu unchiul ei. Probabil nu se va acomoda niciodată în altă parte.

- Nu putem construi o casă nouă? sugeră Sara.

- Draga mea, nu pentru că e foarte scump, în primul rând, nu ne vom construi o casă nouă, ci pentru că foarte curând ne vom muta în Arusha. James are dreptul să stea acolo doar atât timp cât eu n-am nevoie de acea casă. El va pleca, oricum, în Anglia, foarte curând.

- Ne vom muta din Kwaheri? Dar credeam că proprietatea aceasta e toată viaţa ta.

- Africa e viaţa mea. Nu are importanţă unde voi locui şi cred că nici pentru tine nu e important asta.

- N-are importanţă! repetă ea. Kwaheri e Africa, pentru mine. Iubesc aceste locuri!

- Kwaheri va fi întotdeauna aici. Ne vom întoarce ori de câte ori ţi se va face dor să-l revezi.

- Cu mătuşa Laura ce se va întâmpla?

- Cu ea e o mică problemă, într-adevăr. N-aş vrea să te bată la cap prea mult, aşa că e mai bine să se mute. Dar, ca să fiu foarte sincer, cred că vrea să plece în Anglia, cu Felicity, când va sosi momentul.

Sara însă nu credea asta. Era gata să creadă că va fi de acord cu James, că va vrea să locuiască în altă parte, dar îi era imposibil să creadă că mătuşa era de acord să plece în Anglia şi să locuiască acolo cu Felicity şi cu James.

- O cunosc de mult timp şi ştiu că fratele meu e un prost dacă îşi închipuie că ea nu ştie de relaţia lui cu Felicity. Bineînţeles, că ştie. Stie, întotdeauna, totul. Are cel mai extraordinar sistem de spionaj din Tanzania! Ceea ce o deranjează e doar faptul că ei nu au destulă încredere în ea, pentru a-i mărturisi adevărul.

Sara îşi aminti cele spuse de mătuşa sa, în timp ce ea se ocupa de grădină: ,, Ai mai mult curaj decât ei doi la un loc.'' Da. însemna că stia, într-adevăr, totul. Poate era mai bine dacă mergea si ea în Anglia, unde nu va mai fi tot timpul în contact cu locurile care-i aduceau aminte de viaţa pe care o avusese alături de soţul ei.

Mirosul care venea dinspre plantaţie îl recompensă pe Matt pentru drumul lung făcut până acolo.

- Miroase destul de bine, spuse el, satisfăcut.

Sara strâmbă totusi din nas, când se apropiară mai mult.

- N-as putea spune că e cel mai extraordinar miros de pe proprietate, spuse ea. Mirosul de tulpini putrezite nu corespunde întru totul ideii mele de prospeţime si sănătate, râse ea cu poftă.

Matt îsi înălţă nasul, trăgând cu putere aerul în piept.

- Ah, ador mirosul ăsta, făcu el, după care râseră amândoi.

Sara fu de-a dreptul surprinsă în momentul în care el opri masina si se uită spre ea cu multă seriozitate:

- Esti fericită că ne vom căsători?

Sara nu avu însă timp să răspundă, pentru că, văzând-o ezitând, Matt o prinse cu putere în braţe si o sărută pe gură.

Mirosul sisalului dispăru dintr-o dată si Sara îsi imagină că sunt din nou în satul tribului Sonjo, înfulecând bucăţile enorme de carne, la lumina focului.

Se îmbrăţisară în tăcere, după care Sara îl urmări surprinsă pe Matt cum coboară din masină si se îndreaptă spre plantaţie, gânditor.

în momentul acela, Sara fu mai sigură ca oricând în viaţa ei că nu se va putea căsători cu el. Dar fu fericită că trăise acest minut de îmbrăţisare, în afara oricărei idei despre timp si spaţiu. Un moment pentru totdeauna, se gândi ea.

Nu găsi în ea forţa, însă, să-i spună totul, chiar atunci.

îi voi spune neapărat mâine, se gândi ea.

Astfel, când Matt se întoarse în maşină, Sara tăcu îndelung.

Ca şi cum n-ar fi observat starea ei, Matt porni motorul şi se angajă pe şosea.

- Vrei, te rog, să mă laşi la spital? spuse ea, în momentul

în care se apropiară destul de mult. Mi-am lăsat jeepul aici şi vreau să-l iau. Am nevoie de el mâine dimineaţă.

Matt îi zâmbi larg. Era foarte greu pentru ea să-l vadă atât de mulţumit de viaţa lui. Ce anume l-o fi făcut să fie aşa? se întrebă Sara. în mod sigur, un simplu sărut nu te poate aduce în această stare, reflectă ea.

- Văd că a mai avut cineva ideea să vină aici, spuse el.

- Cine?

- Pare a fi Willy Friedrich. Mă întreb ce-o fi vrând.

Matt apăsă pe accelerator şi în următoarele secunde fură exact lângă maşina parcată în faţa spitalului.

- E vreo problemă? întrebă Matt, după ce coborî din maşină şi se află destul de aproape pentru a putea fi auzit.

Din Volkswagenul elegant ieşi în grabă un om scund şi îndesat.

- Ah, Matt, dragul meu prieten, exclamă el. Copila mea. Am adus-o la spitalul tău. E foarte bolnavă, continuă străinul, muşcându-şi mâinile de disperare. Doctorul tău e aici?

Matt se uită întrebător la Sara.

- Mă tem că e deja acasă, la ora asta, spuse ea. Aş vrea să-mi permiteţi s-o văd eu, acum, pe fiica dumneavoastră şi doctorul Cengupta va fi anunţat să vină şi el la spital, conchise Sara, după care îi mai zâmbi încă o dată scundului german.

Capitolul 11

Nu era greu să-ţi dai seama cât de bolnavă era fetiţa. Stătea întinsă pe bancheta din spate, tremurând din tot corpul ei firav, pe jumătate adormită.

- Bună, iubito, spuse Sara, cu inima strânsă de părere de rău pentru plăpânda fiinţă.

- Papa, murmură micuţa.

Faţa tatălui ei se strecură peste umerii Sarei.

- Mein Gott! spuse el patetic. Care poate fi problema cu ea? întrebă el, într-o engleză cu un puternic accent german.

- Se va face bine, îl asigură Sara. Nu vorbeste deloc engleza?

Bărbatul scutură din cap:

- E prea mică pentru astfel de lecţii, explică el. Si eu vorbesc cu soţia mea numai în germană.

- Sper că ne vom înţelege totusi, surâse Sara cu căldură, după care o luă pe fetiţă în braţe si o purtă, cu cea mai mare grijă, în spital.

Fetiţa începu să plângă, dar Sara o aseză usor pe unul dintre paturi si o mângâie pe obraji.

- A dat vreun semn că îi este foarte frig? îl întrebă Sara pe tatăl fetiţei care se apropie îngrijorat.

- Poate, nu ştiu. Eu n-am fost acasă şi soţia mea nu mi-a spus.

Matt veni şi el de la telefon şi-i spuse fetiţei, surâzând:

- Eşti mai bine, liebling?

încet, încet, micuţa începu să surâdă şi spuse câteva cuvinte în germană.

- Asta-i foarte bine, răspunse Matt.

în acel moment, doctorul indian apăru în salon, cu o privire foarte gravă.

- Trebuie s-o internăm. Cred că are poliomielită, spuse el după câteva momente.

- Ah, doctore, exclamă Matt, e imposibil, e atât de rară boala asta, pe-aici.

- Da, dar acestea sunt simptomele. Sora Wayne a întâlnit asemenea cazuri la Londra, eu mi-am făcut stagiul la Londra, de asemenea, aşa că suntem familiarizaţi cu boala şi fetiţa se va bucura de cele mai bune îngrijiri.

- Dar spitalul acesta e atât de mic, spuse germanul. Aş putea s-o duc la Dar-es-Salaam, nu? O duc cu avionul. Acolo sunt aşa de mulţi doctori.

- Puteţi face asta, desigur dacă doriţi, dar nu vă sfătuiesc. Trebuie să stea liniştită.

- E imposibil, asta. Soţia mea nu va fi niciodată de acord ca fetiţa să fie îngrijită de o doică indiană. în plus, sora pe care o aveţi aici e africană. Fetiţa se va speria când o va vedea.

Matt scutură cu putere din cap.

- Nu cred că trebuie să-ţi faci niciun fel de probleme. Domnişoara Wayne e foarte competentă şi va avea doar ea grijă de
fetiţa ta.

- Sigur? întrebă germanul.

- Bineînţeles, confirmă si doctorul Cengupta, cu gentileţe. Cred că asa va fi mai bine pentru fetiţă si asta e tot ce contează.

- Cum să-i spun soţiei mele? Cum să-i spun? se agit

germanul disperat, în timp ce Sara o dezbrăcă pe fetiţă de hainele cu care venise si o îmbrăcă într-o pijama cu câteva numere mai mari.

- Va trebui s-o izolăm, soră, spuse doctorul Cengupta. îl voi invita câteva minute pe Herr Friedrich în biroul meu pentru a-mi da niste informaţii, după care mă voi întoarce si vom vedea ce e de făcut.

După asta, doctorul îl luă pe tatăl fetiţei după umeri si iesiră din salon.

- Eu trebuie să plec, spuse Matt. îmi pare rău că te-am încărcat si cu acest caz, dar e bine să-i atragem spre noi pe fermierii din jur.

- N-ar fi fost bine pentru fetiţă, în primul rând, să fie transportată în starea ei.

- Nu, si sper că la noi va fi tratată mai bine decât în altă parte.

Sara fu de acord, clătinând din cap.

Pe urmă, se gândi că vor trece probabil câteva zile până va putea găsi un moment potrivit pentru a-l anunţa că nu se va căsători cu el. Imediat, însă, îsi aminti că rudele lui puteau sosi de acum înainte în orice moment si nu trebuia în niciun caz ca el să le vorbească despre căsătorie. Trebuia să-i spună chiar acum. Când deschise însă gura pentru a-l anunţa pe Matt decizia ei, cuvintele refuzară să se materializeze.

- Ai grijă de tine, spuse Matt încet. Apoi se apropie si o sărută pe frunte. De ce ţi-ai ales o slujbă atât de complicată? o întrebă el. Nu voi avea niciun moment de liniste până când nu voi sti că totul
e bine aici.

- Lasă prostiile, Matt, totul va decurge fără nicio problemă.

Matt îi dădu un bobârnac uşor:

- Aminteşte-mi să-ţi spun ceva după ce vor trece toate astea. Ceva foarte important, ce ar fi trebuit să-ţi spun deja, comentă el şi Sara închise ochii în semn că e pregătită pentru orice. Când deschise din nou ochii, Matt plecase.

Sara oftă şi lăsă perdelele.

îi va scrie chiar acum. Nu putea să lase lucrurile aşa.

Micuţa Hedda se făcea tot mai bine, cu fiecare zi care trecuse. Fusese foarte curajoasă, iar Sara stătuse permanent lângă ea, dându-i toate cele necesare, masându-i cu regularitate picioarele, făcând tot ce era omeneşte posibil pentru ca virusul să lase cât mai puţine urmări în trupul firav al fetiţei.

Zilele trecuseră cu repeziciune, una după alta, până când se scursese întreaga săptămână.

De la fereastra spitalului, Sara putu să observe sosirea rudelor familiei Halifax şi se întrebă unde îi va caza Matt pe toţi.

într-una din zile îl văzu pe Matt în maşina Juliei, dar se retrase imediat la patul micuţei bolnave, fără a-i fi făcut niciun semn şi fără a se mai gândi la nimic în legătură cu Matt.

într-un fel, în ultima vreme, fusese ruptă de toată lumea.

Era adevărat că ar fi putut să dea telefoane din spital, dar se simţi mult mai bine aşa.

Veni în sfârşit timpul când Hedda putu să se ridice din pat. Se simţea încă foarte slăbită, dar nu era niciun semn că

poliomielita lăsase vreo urmă de paralizie.

Doctorul Cengupta se declară foarte mulţumit şi sărbătoriseră cu pan trimise de soţia sa, auzind veştile bune.

Nemaivrând să amâne nici măcar o zi problemele importante, Sara îsi încheie notiţele cu privire la cazul pe care tocmai îl rezolvase si începu să-i scrie lui Matt:

“Dragă Matt,

Ce să facem?. Eu m-am răzgândit si nu mai vreau să mă căsătoresc cu tine.

A fost o perioadă în care mi-as fi dorit să stau îmbrăţisată cu tine întreaga zi, până în seara în care s-a internat această biată fetiţă.

Sunt foarte fericită că răul a trecut. Acum pot să mă gândesc din nou la situaţia noastră.

Cei din tribul Sonjo spuneau că o mamă ghiceste întotdeauna dacă o fată e cu adevărat îndrăgostită de fiul său. Mama ta m-a luat de la aerodrom cu masina, pentru a mă duce acasă. Ţi-a spus cumva ceva de felul acesta, când te-a văzut după aceea?.”

Ce să mai scriu? se întrebă Sara cu voce tare. Si de ce fac toate acestea? în fond sunt atât de fericită de viaţa mea.

- Esti? Matt spunea că nu e sigur dacă te pot găsi aici.
- Oh, spuse Sara.

Doamna Halifax zâmbi.

- Când vei fi liberă? Vom da o petrecere de familie si vrem să fii prezentă. Ai vrea să vii?
- Ah, da, voi fi încântată, se trezi Sara spunând. Nu vom mai fi multă vreme în carantină.
- Bun. Atunci, voi fixa data petrecerii pentru acest

weekend. Te voi anunţa ora, draga mea. Oricum, vroiam să stii cât de binevenită esti, iubito. Si te rog să nu acorzi nicio atenţie povestilor de familie pe care le vei auzi. David, în special, are un simţ al umorului foarte straniu, nu trebuie să-l iei prea mult în seamă. Atunci, rămâne stabilit, nu-i asa?

- Da, da şi. mulţumesc, doamnă Halifax. N-am crezut niciodată în glumele cu privire la soacre şi pot să vă spun că Matt a luat o hotărâre foarte bună, trimiţându-vă azi aici.

Doamna Halifax păru emoţionată.

- Ah, m-ai făcut să plâng, iubito, va trebui să trec mai întâi prin camera mea să-mi refac machiajul, când voi ajunge acasă.

- Dar şi eu plâng. Poate din cauză că suntem fericite?

Doamna Halifax râse. Un râs nervos şi emoţionat, dar cu aceeaşi
notă de amuzament care-i caracteriza permanent atitudinea.

- Mă duc să dau nişte telefoane, mai înainte de a fi prinsă din nou de alte probleme, spuse doamna Halifax cu un surâs plin de căldură.

După ce mama lui Matt plecă, Sara revizui scrisoarea pe care o începuse pentru acesta.

Rupse hârtia în bucăţele mărunte şi o aruncă în coşul de gunoi.

A fi liberă o zi întreagă de la spital pentru a se putea pregăti pentru o petrecere, era un răsfăţ pe care Sara nu-l mai cunoscuse niciodată.

Her Friedrich venise dis-de-dimineaţă să-şi ia acasă fetiţa, de-acum doar convalescentă, şi le mulţumi din toată inima pentru îngrijirile de care avusese parte micuţa în

spitalul lor.

- Ce ne-am fi făcut fără voi? spuse el, cu un accent nemţesc mai pronunţat ca niciodată.

- Aţi fi zburat la Dar-es-Salaam, replică Sara. Asta însă ar fi întârziat şi mai mult aplicarea tratamentului şi lucrurile s-ar fi putut complica foarte mult.

Peste puţin timp, Hedda fu gata de ieşire.

- Soră, spuse ea. Papa.

- A învăţat englezeşte? întrebă surprins Herr Friedrich. în curând, va vorbi mult mai bine decât tatăl ei, nu-i asa?

îsi luară la revedere cu multă căldură, după care Sara fu liberă tot restul zilei.

Căldura era deja înăbusitoare si jeepul deveni atât de încins, încât Sara ţipăi ca la o arsură puternică în momentul în care atinse metalul portierei.

Apoi, savurând fiecare moment al libertăţii sale, se îndreptă spre casă.

Pe terasă, întinsi lenes pe niste sezlonguri, Sara îi găsi pe Felicity, James si John, toţi pusi evident pe fel de fel de sotii.

- Bună, străino, spuse Felicity întinzându-se lenes. Nu-mi spune că locuiesti aici!...

- Ba da, răspunse Sara. Din când în când.

Ce se astepta? se întrebă Sara. Că va dormi tot timpul în spital?

- Din gând în gând, mai mult, replică James, încercând să facă un joc de cuvinte, pentru că, de când cu invazia, m-am instalat eu în dormitorul tău.

- Apropo, interveni si John Halliday, Julia te-a căutat ca o nebună!... Vroia să stie ce culoare va avea rochia ta diseară.

-Acesta a fost pretextul, dar motivul?. întrebă Felicity.

- Nu stiu, spuse John râzând cu poftă, dar arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva.

-Adu-mi niste limonadă, sclavo, zise James, lovind cu piciorul sezlongul pe care stătea Felicity.

-Ajută-te singur, replică aceasta.

James ridică din umeri si se duse cu pasi rari si obosiţi la masa din sufragerie, încărcată cu fel de fel de băuturi răcoritoare.

- Poţi să stai în locul meu, Sara, spuse el, arăţi ca si cum vei cădea de pe picioare în momentul imediat următor, dacă nu te
aşezi.

Sara îi mulţumi şi-l refuză politicos, după care adăugă:

-Trebuie să fac o baie, mai întâi, şi să mă schimb. Te deranjează dacă intru în dormitorul în care te-ai instalat în lipsa mea, pentru a-mi căuta nişte haine?

- Eşti invitata mea, surâse James.

Apoi se apropie încet de ea şi-i puse mâinile pe umeri:

- Stii ceva, viitoare verişoară? Familia Waynes şi cu mine am îngropat securile.

-Vrei să spui că aţi anunţat-o?

James încuviinţă.

- Da, dar cred că se aştepta. Mi-a spus doar că speră să cresc într-o bună zi şi voi putea sta pe picioarele mele.

-Aşa va fi, nu?

- Hai, nu începe şi tu Poţi să înţelegi că m-am schimbat? Mai bine uită-te ce se întâmplă cu grădina ta, că n-a mai avut nimeni grijă de ea în ultima vreme.

- Si ce s-a întâmplat?

- Cum, n-ai văzut, încă? E aproape în paragină, probabil Matt a alungat muncitorii până se va termina reuniunea de familie.

- Arată bine, nu-i nicio problemă, interveni Felicity.

După asta, Sara nu mai avu timp să se gândească la starea grădinii.

Doamna Wayne se culcase în sufragerie, aşa că, pentru a trece în partea cealaltă a casei, Sara deschise uşa cu cea mai mare grijă.

Intră apoi în camera sa, unde o răcoare foarte plăcută o cuprinse imediat.

îşi dădu jos uniforma şi căută lenjerie curată, după care îşi scoase din dulap o rochie de bumbac de culoarea fierului.

Intră după asta în baie si lăsă apa rece să-i biciuiască tot corpul, în universul usor parfumat al săpunului, care se ridică încet în aer.

Acesta era momentul cel mai relaxant din ultimele zile.

Se îmbrăcă repede si se întoarse în cameră, stergându-si părul umed cu prosopul.

Vocile de pe terasă se înteţiră, devenind mult mai protocolare. Se întrebă dacă aveau musafiri la acea oră, sperând totusi că nu. Nici nu sfârsi bine gândul, că se auzi o bătaie în usă.

- Pot să intru?

Sara se întoarse repede si o văzu pe Julia.

- Da, poţi intra, dar tocmai mi-am terminat treburile aici, asa că vom iesi pe terasă.

Julia însă surâse dintr-un colţ al gurii si se aseză pe

marginea patului.

- Micuţa soră s-a gândit să-si asigure viitorul, nu-i asa? Felicitări.

- Mulţumesc, răspunse Sara. Mi-a spus John că m-ai căutat.

- Da? făcu Julia, uimită. Ţi-a spus cumva si de ce?

- Mi-a spus că vrei să stii ce culoare va avea rochia pe care o voi purta diseară, dar cred că glumea.

- Nu, chiar asta a fost scuza pe care am găsit-o. Te-am căutat pentru că m-a rugat Matt. Bărbaţii nu se uită niciodată pe cine roagă când e vorba să obţină o favoare. Vreau să spun că nu-i va fi foarte usor să te prezinte diseară în calitate de logodnică a sa, în faţa întregii familii. Nu trebuie să te simţi ofensată. Dar oameni ca unchiul David se vor uita întotdeauna la calitatea rochiei, iar tu nu te-ai putut îmbrăca de la magazinele din Paris, nu-i asa? înţelegi ce vreau să spun?

- Nu!

- Că Matt nu vrea să fii prezentă diseară la reuniunea de familie.

Vei spune că ai avut o durere de cap sau aşa ceva, că ai fost foarte obosită după ce ai avut grijă atâta timp de micuţa aceea bolnavă.

- Da, probabil aşa voi face.

- Atunci fă-o, insistă Julia.

- De ce ai venit, Julia? Nu te-a trimis Matt, nu-i aşa? Stiu că n-ar fi făcut-o niciodată.

- Nu, n-a făcut-o, recunoscu Julia, cu o grimasă. Dar tu îţi închipui că poate intra oricine în familia Halifax? Trebuie să

te mai gândeşti. Niciunul dintre noi nu te acceptă. S-a hotărât asta azi-dimineaţă, la micul dejun. Nu am ajuns uşor aici! De ce-ai veni tu, acum, să culegi roadele, fără să fi făcut nimic pentru asta?

- Iartă-mă că insist, dar ce anume aţi decis la micul dejun?

- Am decis ca toţi să te ignorăm dacă vei veni diseară. N-am vrut ca Matt să sufere o asemenea umilinţă, aşa că mi-am spus că e mai bine să vorbesc cu tine înainte.

- înţeleg.

- Chiar înţelegi modul cum funcţionează un sistem colonial, ca cel de aici? E o ţară dură! Aici, ucizi sau eşti ucis!.

Sara zâmbi, amuzată.

- Cât de necivilizat.

- Si, ca să-ţi spun drept, nici nu cred că-l iubeşti pe Matt.

- Nu? Asta e, într-adevăr, o problemă, nu-i aşa? Vrei să pleci, acum, te rog?

Sara se întoarse spre fereastă şi n-o văzu pe Julia ieşind, dar auzi uşa deschizându-se, pentru a se închide apoi încet în urma ei.

Sara se pregăti, totuşi, pentru petrecere. Scoase din dulap unica sa rochie de seară şi trebui să admită că Julia avea dreptate. Nu era un model de la Paris. Era simplă, dar atractivă, tocmai de aceea. Sau, cel puţin, aşa crezuse întotdeauna.

După prânz, John plecă acasă, iar James si Felicity iesiseră în oras, în ciuda căldurii înăbusitoare. Rămasă singură, Sara se retrase pe verandă si încercă să citească

ceva. De fapt, se gândea la unchiul David. Omul cu un simţ al umorului atât de straniu, care nu putea suporta fetele care nu erau îmbrăcate cu rochii aduse de la Paris.

Acum era momentul să-i spună lui Matt că nu vrea să se căsătorească cu el. Nu căutase o ocazie să-l anunţe că nu e interesată de această căsătorie? Acum îi era oferită pe tavă si tot ce făcea era să stea pe verandă si să-si plângă de milă. Nu era mai simplu să dea un telefon si să ceară să vorbească cu el? Va fi fericit să afle că s-a răzgândit. Se putea întoarce atunci la această fată care nu făcea nimic altceva toată ziua decât să se dichisească pentru el. Era atât de egoistă, încât putea să pună fericirea ei mai presus de a lui?

Telefonul era în holul central. Se îndreptă, asadar într-acolo, închizând încet după ea usa de la sufragerie.

- Esti tu, draga mea? spuse doamna Wayne, somnoroasă.

Sara întredeschise din nou usa si vârî capul în sufragerie.

- Deci, te-ai întors. Ţi-au spus că mi-au vorbit, în sfârsit, de relaţia lor?

- Da, sunt foarte bucuroasă că au avut curajul să vă anunţe.

Nu acum! Nu acum! îsi spuse Sara.

- Plec si eu în Anglia cu ei. Am stat aici pentru Noel, dar de fapt nu mi-a plăcut niciodată viaţa de aici, după independenţă, iar Felicity va avea nevoie de ajutor pentru copiii pe care plănuiesc să-i aibă. E ea însăsi doar un copil, nu poate avea grijă de altcineva.

Matt avusese atunci dreptate, că mătusa sa doreste să plece cu fiica ei în Anglia. Pentru acest motiv, nu stia nici ea de ce, simţi că-l iubeste si mai mult. Această casă va fi

liberă. Vor putea locui aici, nu va mai fi necesar să plece cine ştie unde. în orice caz, nu împreună.

- Sper că veţi fi cu toţii foarte fericiţi, spuse Sara cu sinceritate.

- Vom fi, răspunse doamna Wayne, foarte sigură de cele afirmate. Eu ştiu să nu mă amestec în căsătoria lor, aşa că vor fi fericiţi să mă aibă în preajmă, în mod discret. O baby-sitter e foarte apreciată în Anglia, după cum am auzit.

- Da, e adevărat, răspunse Sara. Mă duc doar să-i dau un telefon lui Matt, să-l anunţ ceva important, după care mă voi întoarce aici.

Doamna Wayne încuviinţă, fericită.

Doar că nu se va mai întoarce. îşi va împacheta hainele şi-i va lăsa un bilet. Se va duce cu jeepul până la haltă şi va lua apoi trenul pentru Dar-es-Salaam. Acolo, nu va fi dificil să-şi găsească o slujbă. Spitalele sunt întotdeauna bucuroase să primească surori din Europa.

Era însă o problemă.

în haltă era desigur îngrozitor de cald şi trenul următor cine ştie peste cât timp va sosi.

Va fi, desigur, urmărită şi i se va impune să se întoarcă la Kwaheri.

închise uşa de la sufragerie şi se îndreptă spre telefon, dar acesta începu să sune exact în momentul în care vru să ridice receptorul pentru a forma numărul lui Matt.

- Alo, spuse ea.

-Alo. Părea să fie doamna Halifax, dar linia era prea încărcată pentru a putea fi sigură de asta.

- Nu se aude bine, spuse Sara.

- Nu, nu se aude bine. E foarte cald şi sunt probleme cu legătura.

Apoi, vocea făcu o referire la Matt.

Disperată, Sara încercă să audă ce spune.

- Ce e cu Matt? întrebă Sara vorbind tare.

- E foarte rău. Are frisoane şi o durere de cap îngrozitoare. Are şi temperatură foarte mare.

Poliomielită! îşi spuse Sara cu disperare. S-a molipsit de la micuţa Hedda. A fost aproape de ea exact în momentul în care boala era la apogeu.

- Vin imediat acolo.

- Ce pot să fac până atunci?

- Ajutaţi-l să se liniştească şi chemaţi-l pe doctorul Cengupta.

Sara lăsă repede receptorul şi intră în camera ei, pentru a-şi
schimba hainele.

- Ce este? întrebă doamna Wayne.

- Matt nu se simte bine.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Merg acum la el. Iau jeepul.

- Ieşi pe uşa din spate. I-am spus şoferului să-l pună sub copaci. Metalul ăla se încinge atât de tare la soare, încât tot timpul mi-e frică să nu iei foc, înăuntru.

Sara îi mulţumi, dar n-o mai auzi, pentru că se gândea deja la problemele legate de Matt. Era prea mult să spere că va putea rezolva şi acest caz fără ca boala să lase sechele. Ce va face Matt da- că va rămâne paralizat? îl va ajuta să treacă peste asta. Nu se putea să rămână paralizat. îl va

masa până îi vor cădea mâinile.

Alergă în camera ei şi-şi luă geanta medicală. Se asigură că are în ea tot ceea ce era necesar pentru un astfel de caz.

Apoi ieşi din cameră şi alergă cu toată puterea spre scări.

- Sara! strigă doamna Wayne.
- Da? se întoarse ea, pe jumătate.
- Asteaptă o clipă.
- Ce s-a întâmplat?
- Matt a fost aici azi-dimineaţă, si nu avea nimic.
- Adevărat? întrebă ea, încercând să nu-si arate prea mult mirarea. Trebuie să plec, mătusă Laura. La revedere.

Nu mai asteptă răspunsul mătusii sale.

Trecu în partea din spate a casei si de acolo iesi în soarele orbitor.

- Matt, murmură ea, simţind o durere îngrozitoare străpungându-i pieptul.

Capitolul 12

Avusese un vis foarte curios.

Cu ea si Julia. Jucau golf împreună. Julia învinsese, ceea ce nu fusese o surpriză pentru ea, pentru că doar Matt era în stare s-o învingă. Asa îi spusese James.

Sara deschise ochii, amintindu-si toate acestea si se întrebă unde se afla. Era foarte întuneric, iar hainele ei erau umede si i se lipiseră de corp. îsi aminti apoi că în timp ce fugea spre jeep căzuse într-una din gropile din spatele casei. Trecuseră câteva ore de atunci. încercase mult timp să strige după ajutor, dar nu o auzi nimeni.

Cum nu o găsiseră până atunci? Era doar atât de aproape de casă. N-o căutaseră?

Se întrebă dacă fusese într-adevăr necesar să se sape atât de mult pentru pământul pe care-l puseseră oamenii lui Matt la florile ei.

Se prinse cu putere de marginile gropii si încercă să iasă afară. încet, încet, începu să escaladeze groapa. Se prăbusi însă din nou. Ciudat, câteva momente mai înainte avusese impresia că vede o umbră în capătul de sus al gropii. Acum, însă, dispăruse. Nu credea în spirite, dar ştia că africanii erau siguri că ele există.

După ce încercă din nou să escaladeze pereţii, cu toată forţa ei, reuşi în sfârşit să vadă luminile de afară. Aproape reuşise.

- Sunt aici! Sunt aici! Vă rog ajutaţi-mă, strigă ea.

Lămpile veniră şi mai aproape.

- Sara!

încercă să răspundă, dar niciun sunet nu mai ieşi din

gura ei uscată.

Lămpile pâlpâiră şi Sara se temu că vor dispărea din nou.

- Sunt aici! îngăimă ea.

în sfârşit, luminile o împresurară.

- Unde eşti, exact? întrebă vocea care semăna foarte mult cu cea a a lui Matt, dar acest lucru era imposibil.

- Sunt aici.

- Biata de tine, unde fugeai aşa, că ai căzut aici? întrebă vocea, în timp ce două mâini se întinseră spre ea.

- Vroiam să merg la Matt. E bolnav! M-a sunat doamna Halifax. E foarte rău.

- Chiar aşa? Uite, văd că nu reuşesc să te scot singur de aici. Pământul alunecă sub mine. Te las din nou jos şi merg să cer ajutoare.

- Bine, spuse Sara. Cine eşti?

- Sunt Matt, spuse el şi vocea îi tremură de râs. Aşteaptă-mă, nu lipsesc mult.

- Matt? Dar nu eşti bolnav?

Sara rămase tăcută în fundul gropii, gândindu-se cu stupefacţie.Matt. Poate e bolnav, dar ieşise totuşi s-o caute. Era nebun, dacă făcuse asta! Oh, ce spirit al sacrificiului poate să aibă.

Matt, te iubesc, sopti ea, impresionată.

După câteva minute, Matt se întoarse si fixă din nou lumina spre
ea.

- îmi pare rău, iubito, n-am găsit nimic. Unchiul David a plecat să caute niste funii, asa că am venit să-ţi ţin

companie.

Nervoasă, Sara îl întrebă, aproape strigând:

- Nu ai febră?

- Nu sunt bolnav, o asigură el, cu seriozitate. în schimb, John îţi mulţumeste pentru sfaturi. Copilul lui e bolnav. L-a chemat pe Karin, care a avut grijă de el. Satisfăcută?

- Vrei să spui că nu te-ai simţit rău?

- Exact.

- Am crezut că ai poliomielită, spuse ea cu indignare, desi îsi dădea seama că era o nebunie să regrete că nu fusese bolnav.

- Da? De-asta te-ai grăbit asa si ai căzut în groapă?

Sara schimbă subiectul.

- Ţi-am scris.. Ca să-ţi spun că nu mă pot căsători cu tine. Ar fi o greseală care ne-ar costa pe amândoi. înţelegi, nu?

- Pentru că ai crezut că am poliomielită?

Sara nu-l putea vedea, dar îsi putea imagina expresia lui: colţurile gurii trase puţin în sus, cu tandreţe, iar ochii.

- Nu, bineînţeles că nu din cauza asta. Tu. Tu esti îndrăgostit de altă persoană si eu. eu de asemenea, spuse ea, triumfătoare.

- De cine esti îndrăgostită? De John Halliday?

- Ah, nu.

Matt se aseză pe marginea gropii.

- Nu te cred, spuse el, încet. Dar vor veni în curând cu funiile si vreau să ne lămurim până atunci, pentru că vreau să anunţăm logodna.

- Nu vom anunţa nimic.

- Poate m-am înşelat în privinţa ta, deşi nu pot să cred asta.

- Ah, nu te prosti!... Stii la fel de bine ca şi mine că familia ta nu mă acceptă. Mi-a spus Julia şi are dreptate. Nu sunt la standardele familiei Halifax. De fapt, n-aş vrea să trăiesc aşa nici dacă aş putea. Unchiul David trăieşte după regula “noblesse oblige” şi este împotriva mea.

Matt oftă:

- Ah, Julia, din nou! L-ai întâlnit pe unchiul David?

- Nu, admise Sara.

- Poate ai dreptate, desigur. E un om foarte închis în el şi n-ar fi spus niciodată ce gândeşte despre tine.

Urmă o tăcere lungă şi apăsătoare. Era atât de absurd. De ce era importantă părerea unchiului David, în legătură cu căsătoria lor? Doamna Halifax a aprobat decizia lui Matt.

în acel moment, câteva voci se apropiau de ei din ce în ce mai mult.

- Te vom scoate de acolo, fetiţo, nu-ţi face nicio grijă, spuse o voce cu accent străin.

- Ah, ţi-am spus întotdeauna că va avea grijă de tine, sună şi vocea mătuşii sale.

- Prinde asta, Matt, şi aruncă-i-o fetei, să poată ieşi de acolo.

- Hai, ţine-te bine de astam spuse Matt, lăsând în jos funia groasă. N-o să cazi. Te trag afară.

Sara încercă să se prindă, dar mâinile îi erau deja rănite de când încercase să escaladeze peretele gropii.

- Nu pot, spuse ea, îngrozită.

- Care-i problema? întrebă Matt. Nu vezi funia? Hai. încearcă.

Sara se agăţă de funie, în sfârşit şi când ajunse sus, Matt o prinse
în braţe. îi putea simţi respiraţia accelerată, dar nu-l privi.

- Mulţumesc, Matt, regret că ţi-am dat bătăi de cap, spuse ea încet.

- Te duc în casă, spuse el, încruntat.

Un moment, Sara se gândi să refuze, dar vocea cu care-i vorbi nu admitea un refuz, asa că, fără să mai astepte răspunsul ei, unchiul David o ridică în spinarea lui Matt.

- Ne-am îngrijorat pentru tine cu toţii.

Sara respiră adânc.

Era foarte plăcut să stie că cineva îsi făcuse griji pentru ea.

- Regret foarte mult cele întâmplate. Am uitat de gropile din spatele casei si n-am fost atentă.

- Când a sunat-o mama, a înţeles că eu sunt cel bolnav, explică Matt.

- Ah, spuse unchiul David. înseamnă că e o fată foarte potrivită pentru tine. Nu pot să înţeleg ce-a găsit la un cap pătrat ca tine, râse el. Ai făcut spitalul ăsta! La ce foloseste? E prea mic.

- Am crezut că nu agreezi ideea de a face un spital.

- Cine ţi-a spus asta?

Sara începu să râdă printre lacrimi.

- Hai, du mai repede fata în casă, Matt. O să pun funia lângă groapă. Poate va mai avea si alcineva nevoie, spuse

el cu ironie.

Cineva îi ridică mai bine perna, si Sara deschise ochii.

- Cine e? întrebă ea, strângându-si picioarele.

- Sunt, eu, Julia.

- Oh, făcu Sara, grăbindu-se să aprindă lumina. Ce cauţi aici?

- Am venit să-ţi spun că plec. Nu mai am nicio sansă. Acum că unchiul David te-a văzut si e de acord cu tine. Ai jucat foarte bine. Toată această poveste atât de dramatică, cu o salvare atât de spectaculoasă. Ai ştiut să-i impresionezi. Asta e! Nu e bine să plângi, niciodată, după laptele vărsat.Plec la Dar-es-Salaam. Mă voi căsători cu un milionar de acolo. Toată problema e că lui nu-i place să joace golf. Matt era altceva.

- Dar de ce ai venit să-mi spui toate astea?

- Pentru că ştiu că familia mea nu va fi de acord cu Edgar şi vreau să mă asigur că vei pune o vorbă pentru mine. O vei face, nu-i aşa?

- Da, răspunse Sara încet. Dacă eşti sigură că te va ajuta la ceva.

- Da, sunt sigură, spuse ea şi se întoarse spre oglindă. Ce părere ţi-a făcut unchiul David? întrebă ea, admirându-se.

- Mi-a plăcut foarte mult. Dar l-am văzut doar puţin, pe întuneric. Matt m-a adus imediat aici. Unde locuieşte?

- Toată Africa îl cunoaşte. Nu locuieşte nicăieri. E unul dintre cei care bat tot timpul continentul. Africanii sunt copiii lui şi animalele prietenii. Nu poate sta locului mai mult de o săptămână, niciodată.

- Nu este deci la curent cu ultimele modele de la Paris, surâse Sara cu ironie.

- Ah, se strâmbă Julia. Am plecat! Sper că vei fi fericită. Oh, nu uita să-i spui lui Matt să-ţi cumpere un inel, înainte de a anunţa logodna în faţa întregii familii, ai înţeles?

După plecarea ei, Sara stinse lumina şi se întinse din nou în pat. Biata Julia! îi părea rău pentru ea că nu se căsătorise cu bărbatul pe care şi-l dorise atât de mult.

Julia s-a jucat cu focul şi s-a ars, îşi spuse Sara. Spera, însă, că îşi va găsi fericirea. Dorea ca toată lumea să fie fericită în seara aceea.

- Julia a plecat, o anunţă Matt, intrând încet în camera ei.

- Stiu. îţi pasă chiar atât de mult?

- Mie? De ce mi-ar păsa? Doar că mi-ar părea rău dacă ar face vreo prostie care i-ar aduce nefericirea, asta-i tot.

Sara îsi ridică usor bărbia:

- Sigur?

Era ultimul dubiu din mintea ei cu privire la Matt si vroia să-l clarifice o dată pentru totdeauna.

- Foarte sigur. Dar cum ai stiut că a plecat?

- A venit aici, azi-noapte, să-mi spună la revedere.

- Da? Si ce altceva ţi-a mai spus?

- Că pleacă să se căsătorească cu un anume Edgar. Era îngrijorată din cauza faptului că familia Halifax nu-l va accepta.

- Crezi că doar de asta a venit? surâse el. Mă tem că era ceva mai mult la mijloc.

- Poate. Dar acum a plecat. Ţi-a lăsat un mesaj,

continuă Sara, privindu-l cu îndrăzneală. Să nu uit să-ţi spun să cumperi un inel, înainte de a mă prezenta restului familiei.

Ochii lui clipiră, amuzaţi:

- Credeam că nu mai vrei să te căsătoresti cu mine, o tachină el.

Sara îsi plecă privirile.

Asta însemna că n-o mai vroia?

- Asa am crezut si eu, răspunse ea, într-un târziu. Vezi, Matt. M-am gândit că nu mă pot căsători cu un bărbat care nu mă iubeste atât de mult cât îl iubesc eu.

- Si ce te face să crezi că nu te iubesc la fel de mult?

- Nu mi-ai spus-o niciodată, răspunse ea, cu ochii surâzând. Cum ai fi vrut să stiu, altfel? :i-ai spus că mă placi, că nu poţi fi furios pe mine.

- Era atât de greu să vezi asta? Toată lumea si-a dat seama.

- Dar eu nu!

- Când ţi-ai pus pe lângă tine sariul albastru, am crezut că te mănânc.

- Ştii că am fost gata să plec la Dar-es-Salaam? Dacă n-ar fi telefonat atunci mama ta, acum eram acolo. Matt.. Ce face copilaşul?

- E bine, acum, spuse el şi se aplecă s-o strângă la piept.

în acel moment, însă, se auzi o bătaie în uşă.

-Acum, cine mai e? întrebă Matt. Nu putem fi niciodată singuri, aici.

Bătaia în uşă se repetă, dar Matt nu răspunse. Era prea

preocupat să-şi sărute mireasa.

Sfârşit